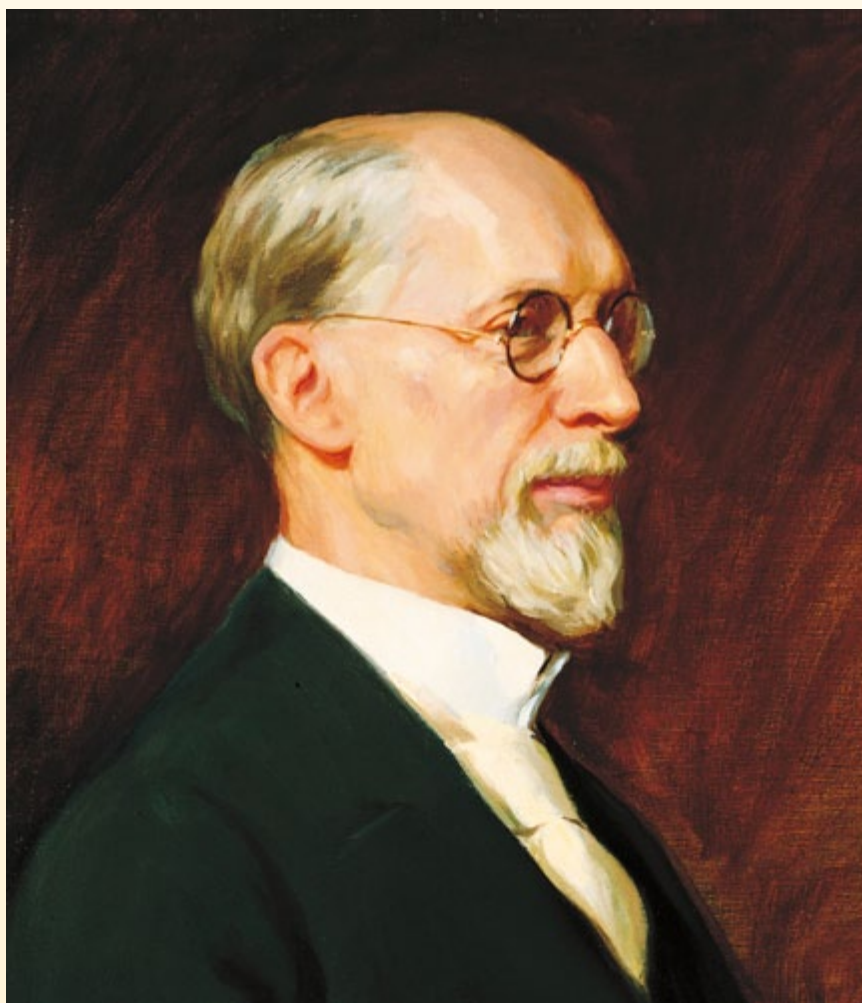

**KIRKENS PRÆSIDENTERS
LÆRDOMME**

GEORGE ALBERT SMITH

KIRKENS PRÆSIDENTERS LÆRDOMME
GEORGE ALBERT SMITH

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

Hæfter i serien *Kirkens præsidenters lærdomme*

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith (katalognr. 36481 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young (35554 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor (35969 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff (36315 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith (35744 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant (35970 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith (36786 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay (36492 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee (35892 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball (36500 110)

Du kan bestille disse hæfter ved at rette henvendelse til dit lokale distributionscenter, eller gå ind på store.lds.org.

Forslag og kommentarer til denne bog er velkomne. Indsend venligst disse til Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA.

Eller send en e-mail med dine kommentarer og forslag til:
cur-development@ldschurch.org

Opgiv navn, adresse, menighed og stav. Sørg for at angive titlen på hæftet. Skriv dernæst dine kommentarer og forslag vedrørende bogens styrke og områder, der eventuelt kan forbedres.

© 2011 Intellectual Reserve, Inc.

Alle rettigheder forbeholdes

Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 8/02

Godkendt til oversættelse: 8/02

Oversættelse af *Teachings of Presidents of the Church:*

George Albert Smith.

Danish.

36786 110

Indhold

Titel	Side
Introduktion	v
Historisk oversigt	viii
George Albert Smiths liv og tjenestegerning	xi
1 Efterlev det, vi tror på	1
2 »Du skal elske din næste som dig selv«.	11
3 Vores vidnesbyrd om Jesus Kristus	19
4 Profeten Joseph Smith, Guds redskab til gengivelse af sandheden	31
5 Det hellige præstedømme – til velsignelse for Guds børn	43
6 Oprethold dem, som Herren opretholder	53
7 Sjælens udødelighed	65
8 Templets velsignelser til os og vore forfædre	77
9 Åbn din sjæl for Herren i bøn	89
10 Skrifterne, det mest værdifulde bibliotek i verden	99
11 Åbenbaring fra Gud til hans børn	107
12 Et begejstret ønske om at fortælle om evangeliet	117
13 Gør jeres del for at fortælle om evangeliet	129
14 Sådan fortæller man bedst om evangeliet	141
15 Frem Herrens værk	151
16 »Du skal ofre dine sakramenter på min hellige dag«.	161
17 Troens styrkende kraft	171
18 Bliv på Herrens side af stregen	181
19 Timelige og åndelige velsignelser fra visdomsordet	193
20 Vores egen og andres timelige frelse	203
21 Venlighedens kraft	215
22 Opdrag børn i lys og sandhed	223
23 »Af jer kræves det, at I tilgiver«.	237
24 Retskaffen levevis i hårde tider	245
Billedfortegnelse	255
Indeks	256

Ernest Smith

Introduktion

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har ladet serien *Kirkens præsidenters lærdomme* udarbejde for at hjælpe Kirkens medlemmer til en dybere forståelse af det gengivne evangelium og til et tættere forhold til Herren ved hjælp af de sidste dages profeters lærdomme. Efterhånden som Kirken udgiver nye bind i denne serie, kan du opbygge en samling af evangeliske opslagsbøger i dit hjem. Hæfterne i denne serie er udarbejdet med henblik på anvendelse til både personligt studium og undervisning om søndagen. De kan også være en hjælp til at forberede andre lektioner, taler eller svare på spørgsmål om Kirkens lære.

Dette hæfte indeholder præsident George Albert Smiths lærdomme. Han tjente som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra den 21. maj 1945 til den 4. april 1951.

Personligt studium

Søg bønsumt Åndens inspiration, når du studerer præsident George Albert Smiths lærdomme. Spørgsmål i slutningen af hvert kapitel hjælper dig til at forstå præsident Smiths lærdomme og anvende dem i din tilværelse. Når du studerer disse lærdomme, kan du eventuelt tænke over, hvordan du kan undervise din familie og venner i dem. Det vil styrke din forståelse af det, du læser.

Undervisning baseret på dette hæfte

Du kan bruge dette hæfte til at undervise i hjemmet og i Kirken. Følgende retningslinjer kan være en hjælp.

Forbered undervisningen

Søg Helligåndens vejledning, når du forbereder dig på at undervise. Studér kapitlet bønsumt for at føle dig godt tilpas i din forståelse af præsident Smiths lærdomme. Du kan undervise med større oprigtighed og kraft, når hans ord har påvirket dig personligt (se L&P 11:21).

Hvis du underviser i en lektion for Det Melkisedekske Præstedømme eller Hjælpeforeningen, bør du ikke lægge dette hæfte til side eller forberede lektioner fra andre materialer. Udvælg bønsonst de lærdomme i kapitlet, som du føler, vil være til mest gavn for dem, du underviser. Nogle kapitler indeholder mere stof, end du er i stand til at drøfte under klassesiden. Tillad gode samtaler at fortsætte frem for at prøve at nå alle lærdommene.

Motivér deltagerne til at studere kapitlet før lektionen og medbringe deres hæfter. Når de gør det, har de bedre forudsætninger for at deltage i en samtale og opbygge hinanden.

Præsentation af kapitlet

Prøv at skabe en atmosfære, hvor Ånden kan røre hjerte og sind hos dem, du underviser, når du præsenterer kapitlet og i løbet af lektionen. Hjælp dem, du underviser, med at fokusere på kapitlets lærdomme ved indledningen af lektionen. For at gøre det kan du –

- læse og tale om afsnittet »Fra George Albert Smiths liv« i begyndelsen af kapitlet.
- tale om et billede eller et skriftsted i kapitlet.
- synge en relevant salme.
- kort fortælle om en personlig oplevelse om emnet.

Led en samtale om præsident Smiths lærdomme

Når du underviser fra dette hæfte, kan du opfordre andre til at fortælle om deres tanker, stille spørgsmål og undervise hinanden. De lærer bedst, når de deltager aktivt. Det er også en god måde at hjælpe dem til at modtage personlig åbenbaring. For at opmuntre til samtale kan du anvende spørgsmålene i slutningen af kapitlet. Disse spørgsmål henviser til forskellige steder i kapitlet for at vise, hvilket delafsnit i lærdomme, de henviser til. Du kan også formulere dine egne spørgsmål til netop dem, du underviser. Du kan fx spørge deltagerne, hvordan de kan anvende præsident Smiths lærdomme i deres ansvar som forældre eller som hjemmelærere eller besøgs lærere.

Følgende muligheder kan give dig yderligere ideer:

- Bed deltagerne om at fortælle, hvad de har lært i deres personlige studium af kapitlet. Det kan være en fordel at kontakte nogle få

deltagere i løbet af ugen og bede dem om at komme forberedt på at fortælle det, de har lært.

- Vælg deltagere til at læse udvalgte spørgsmål fra slutningen af kapitlet (enten enkeltvis eller i små grupper). Bed dem om at se efter lærdomme i kapitlet, der vedrører spørgsmålene. Opfordr dem dernæst til at fortælle om deres tanker og indblik til resten af gruppen.
- Læs sammen et udvalg af præsident Smiths udtalelser fra kapitlet. Bed deltagerne om at komme med eksempler fra skrifterne og egne oplevelser, som illustrerer det, præsident Smith underviste i.
- Bed deltagerne om at vælge et delafsnit, som de er interesserede i, og læse det i stilhed. Giv dem en opfordring til at samles i grupper på to eller tre personer, som valgte det samme delafsnit, og tale om det, de har lært.

Afslutning af samtalen

Giv en kort sammenfatning af lektionen, eller bed en eller to deltagere om det. Giv dem, du underviser, en opfordring til at fortælle andre om det, de har lært af præsident Smiths lærdomme. Bær vidnesbyrd om de lærdomme, I har talt om. Du kan også indbyde andre til at bære deres vidnesbyrd.

Oplysninger om kilder, der citeres i denne bog

Præsident Smiths lærdomme i dette hæfte er på engelsk direkte citater fra diverse kilder. I disse uddrag er tegnsætning, stavning og brug af store og små bogstaver og afsnitsinddeling som i de oprindelige kilder, medmindre det af hensyn til læseligheden har været nødvendigt at foretage redaktionelle eller typografiske ændringer. Af denne årsag kan du støde på tilfælde, hvor teksten ikke er konsekvent oversat. Fx kan ordet *evangelium* på engelsk være skrevet med små bogstaver i nogle citater og med store i andre.

Præsident Smith brugte også ofte ord som *mand* eller *mænd* i betydningen alle mennesker, både mænd og kvinder. Han brugte ofte stedordene *han*, *hans* og *ham* om begge køn. Det var almindelig sprogbrug på hans tid. Trods denne forskel på den tids og vor tids sprogbrug gælder præsident Smiths lærdomme både kvinder og mænd.

Historisk oversigt

Den følgende kronologiske oversigt giver en kortfattet historisk tidsramme for de af præsident George Albert Smiths lærdomme, som fremstilles i denne bog.

1870, 4. april	Født i Salt Lake City i Utah som søn af John Henry og Sarah Farr Smith.
1874-1875	Hans far, John Henry Smith, er på mission i Storbritannien. George Albert er fire år gammel, da han tager af sted.
1880, 27. oktober	John Henry Smith ordineres til apostel.
1882-1885	John Henry Smith virker som præsident for Den Europæiske Mission.
1883	George Albert Smith begynder at arbejde på en tekstilfabrik som 13-årig.
1888	Begynder at arbejde for et jernbaneselskab. Hans øjne skades varigt på grund af arbejdet.
1891, september-november	Tjener på en mission i det sydlige Utah for Unge Mænds Gensidige Uddannelsesforening (GUF).
1892, 25. maj	Vies til Lucy Emily Woodruff i templet i Manti i Utah.
1892-1894	Tjener på mission i sydstaterne, som indledes blot få uger efter vielsen. Lucy slutter sig til ham fire måneder inde i missionen.
1903, 8. oktober	Ordineret til apostel af præsident Joseph F. Smith.
1904	Skriver sin »personlige trosbekendelse«, en liste på 11 idealer, som han forpligter sig til at efterleve (se s. 1-2 i dette hæfte).

1909-1912	Lider under alvorlige helbredsproblemer.
1919-1921	Præsiderer over Den Europæiske Mission.
1921-1935	Tjener som overordnet tilsynsførende for Unge Mænds Gensidige Uddannelsesforening (GUF).
1922	Valgt som næstformand for National Society of the Sons of the American Revolution (Foreningen for Mandlige Efterkommere af Deltagere i den Amerikanske Uafhængighedskrig). Han virker i dette embede indtil 1925, og derpå igen i 1944 og 1946.
1930, september	Hjælper med at organisere Utah Pioneer Trails and Landmarks Association (Utahs Forening for Pionerruten og Mindesmærker) for at stedfæste og markere Kirkens historiske steder. Han vælges som organisationens første formand.
1933, 27. juli	Bliver formand for Society for the Aid of the Sightless (Foreningen for Hjælp til Blinde) i Utah.
1934, 31. maj	Modtager Sølvbøffelen, den højeste anerkendelse inden for Boy Scouts of America (USA's Drengespejdere).
1935-1936	Tilser udgivelsen af Mormons Bog med blindeskrift.
1937, 5. november	Lucy dør i en alder af 68 efter langvarig sygdom.
1938, januar-juli	Besøger Kirkens missioner i Det sydlige Stillehav, deriblandt stop i Hawaii, Samoa, Tonga, Tahiti, New Zealand og Australien.
1943, juli	Indsat som præsident for De Tolv Apostles Kvorum.
1945, 21. maj	Indsat som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

- 1945, 23. september Indvier templet i Idaho Falls i Idaho.
- 1945, 2. november Mødes med USA's præsident Harry S. Truman for at drøfte indsatsen med at sende hjælp til Europa efter anden verdenskrig.
- 1946, maj Besøger medlemmer af Kirken i Mexico, den første af Kirkens præsidenter der gør det. Overrækker en Mormons Bog til Mexicos præsident Manuel Camacho.
- 1947, 24. juli Indvier monumentet This Is the Place (Dette er stedet) og mindes hundredåret for pionerernes ankomst til Salt Lake-dalen.
- 1947 Kirkens medlemstal når 1 million.
- 1949, 30. september-2. oktober Deltager i den allerførste generalkonference sendt i tv.
- 1951, 4. april Dør i Salt Lake City i Utah på sin 81. fødselsdag.

George Albert Smiths liv og tjenestegerning

En dag i sit virke som præsident for Kirken modtog George Albert Smith et fotografi sammen med et brev, hvori der stod: »Jeg sender dig dette billede, fordi det er en illustration på den mand, vi mener, du er.« Det var et billede af præsident Smith, der snakker med en mor og hendes fire børn. Netop den dag var præsident Smith styret af sted for at nå et tog, da en mor stoppede ham i håb om, at hendes børn ville få mulighed for at give hånden til Guds profet. En tilskuer fangede øjeblikket på et billede.

Brevet fortsatte: »Grunden til, at vi skatter dette billede så højt, er, at selv om du havde travlt og på trods af, at du blev skyndet ind i bilen og derpå hen til det ventende tog, så tog du stadig tid til at trykke hvert eneste barn i denne familie i hånden.«¹

Venlige gerninger som denne var karakteristiske for George Albert Smiths liv og tjenestegerning. Hvad enten det var at yde kærlighed og opmuntring til nogen, der kæmpede med sin tro, eller at organisere en enorm velfærdsindsats for at brødføde tusinder af mennesker, levede George Albert Smith ifølge Frelserens befaling: »Du skal elske din næste som dig selv« (Mark 12:31).

De tidlige år, 1870-1890

Omkring 4 år

George Albert Smith blev født den 4. april 1870 som søn af John Henry og Sarah Farr Smith i et beskedent hjem i Salt Lake City. Familien Smith havde en stor arv af tjeneste i Guds rige. George Alberts far tjente senere i De Tolv Apostles Kvorum og i Det Første Præsidentskab. Hans farfar og navnebror, George A. Smith, var profeten Joseph Smiths fætter og var blandt de første

sidste dages hellige pionerer, der trådte ind i Salt Lake-dalen i 1847. George A. Smith var også apostel samt rådgiver til præsident Brigham Young. George Alberts oldefar John Smith tjente som Kirkens patriark og som den første stavspræsident i Salt Lake City. Og hans morfar, Lorin Farr, var den første borgmester i Ogden i Utah, og den første stavspræsident i den by.

John Henry Smith

udgyde tårer på grund af forholdene omkring hende. Hun kunne få en dollar til at række længere, end nogen andre jeg har kendt ...

George Albert Smith elskede og beundrede sine forældre. Han gav sin far æren for at lære ham at række ud til de trængende,² og han berømede sin mor for de ofre, hun ydede for at opdrage sin familie i evangeliet. »Selv om vi var meget fattige,« mindes han, »og min far var på mission, da jeg var fem år, husker jeg aldrig at have hørt min mor klage, og jeg så hende aldrig

udgyde tårer på grund af forholdene omkring hende. Hun kunne få en dollar til at række længere, end nogen andre jeg har kendt ...

Da far var væk hjemmefra på mission, tog mor hans plads, og hun var virkelig husets overhoved i hans fravær. Vi passede vore bønner og velsignede maden, og i sygdomstilfælde tilkaldte hun ældsterne, for hun havde stor tro på evangeliets ordinancer. Hun har altid været en omhyggelig tiendebetaler, og så vidt jeg har kunnet se, er der i hendes sind aldrig trængt en tanke ind om, at der måske skulle være en fejl, og at »Mormonismen« ikke skulle være sand. Hun troede på det af hele sin sjæl.³

Sarah Farr Smith

Jeg takker Gud for disse mødre, der i deres hjerte har evangeliets ånd og et ønske om at velsigne. Jeg kunne gentage den bøn nu, og det er ganske mange år siden, jeg lærte den. Den

George Albert Smith mindedes især sin mor, der lærte ham at bede og stole på Guds svar: »Når jeg tænker på min mors indflydelse, da jeg var en lille dreng, føler jeg ærbødighed og bevæges til tårer ... Jeg husker det, som var det i går, da hun tog min hånd, og vi gik op ad trapperne til første sal. Der knælede jeg foran hende og holdt hendes hånd, mens hun lærte mig at bede.

*John Henry og Sarah Farr Smiths børn.
George Albert står yderst til venstre.*

gav mig en vished om, at jeg havde en himmelsk Fader og lod mig vide, at han hørte og besvarede bønner. Da jeg blev ældre, boede vi stadig i et toetages træhus, og når vinden blæste hårdt, gængede det som om, at det ville vælte. Nogle gange var jeg for bange til at kunne sove. Min seng var i et lille værelse, der lå for sig selv, og mange nætter er jeg klatret ud af den og har knælet ned og bedt min himmelske Fader om at passe på huset, bevare det, så det ikke blev slået i stykker, og bagefter kravlet tilbage i min lille seng, lige så sikker på, at jeg ville være beskyttet mod ondt, som hvis jeg havde holdt min himmelske Fader i hånden.⁴

Da George Albert Smith så tilbage på sin barndom, sagde han:

»Mine forældre boede under meget beskedne forhold, men jeg priser min Skaber og takker ham af hele mit hjerte for at have sendt mig ned i deres hjem.

... Da jeg var dreng, lærte jeg, at dette er Herrens værk. Jeg lærte, at der fandtes profeter, der levede på jorden. Jeg lærte, at den Almægtiges inspiration ville påvirke dem, der levede således, at de kunne nyde godt af den.

... Jeg er taknemlig for min fødselsret, taknemlig for forældre, der underviste mig i Jesu Kristi evangelium og viste eksemplet i deres hjem.«⁵

Den unge George Albert Smith var kendt som en glad, spøgefuld dreng. Venner påskønnede hans muntre natur, og han nød at underholde dem med harmonika, banjo og guitar samt et repertoire af sjove sange. Men han havde også oplevelser, der hjalp ham til udvikle en stærk fornemmelse for ansvarlighed, som var bemærkelsesværdig for hans unge alder. Da George Albert Smith var 12 år gammel, gik han på Brigham Young Academy, hvor han fik et råd, der skulle få en varig indflydelse på hans tilværelse. Han mindedes senere:

»Jeg var så heldig, at en del af min undervisning foregik under dr. Karl G. Maeser, en fremragende underviser, som var grundlægger af vores kirkes fortræffelige skoler ... Jeg kan ikke huske meget af det, der blev sagt i det år, jeg var der, men der er én ting, som jeg sikkert aldrig glemmer. Jeg har gentaget det mange gange ... Dr. Maeser rejste sig en dag og sagde:

Ikke alene vil I blive holdt ansvarlige for de ting, I gør, men I vil også blive holdt ansvarlige for de tanker, I har.«

Som en dreng, der ikke havde opøvet vanen med at kontrollere sine tanker ret meget, var det en stor udfordring, og det bekymrede mig. Det ramte mig faktisk hårdt. Omtrent en uge eller ti dage senere slog det mig pludselig, hvad han havde ment. Jeg kunne se idéen i det. Med ét kom denne udlægning til mig af det, han havde sagt: Selvfølgelig vil du blive holdt ansvarlig for dine tanker, for når dit jordiske liv er forbi, vil det have udgjort summen af dine tanker. Den ene bemærkning har været en stor velsignelse for mig hele mit liv, den har i mange situationer hjulpet mig til at undgå upassende tanker, fordi jeg har indset, at jeg vil være et resultat af mine tanker, når mit livs møje er endt.«⁶

Den unge George Albert påtog sig store ansvar i hjemmet i 1882, da hans far, som havde tjent i De Tolvs Kvorum i to år, blev kaldet som præsident for Den Europæiske Mission. John Henrys fravær krævede, at George Albert hjalp med at forsørge familien. Da han var 13, ansøgte han om at arbejde i en kirkeejet produktionsfabrik og varehus i Salt Lake City, men lederen sagde, at de ikke havde råd til at

ansætte nogen. George Albert svarede, at han ikke bad om at få løn, kun at arbejde. Han tilføjede: »Jeg ved, at hvis jeg er noget værd, får jeg betaling.«⁷ Hans positive holdning gav bonus i form af en stilling som fabriksarbejder for \$2,50 om ugen, og hans stærke arbejdsmoral hjalp ham snart til forfremmelse til bedre stillinger i fabrikken.

Da han var 18, fandt han arbejde i en landmålingsekspedition for jernbanen. Mens han arbejdede med det, skadede solens blændende lys på ørkensandet hans øjne. Det forårsagede en varig skade på George Alberts syn, som gjorde det vanskeligt for ham at læse og forvoldte ham ubehag resten af livet.

Missionsmarken og ægteskab, 1891-1894

I september 1891 kaldte præsident Wilford Woodruff George Albert Smith til at tjene på en kortvarig mission i det sydlige Utah. Hans særlige opgave var at arbejde med Kirkens unge i området. I de næste fire måneder hjalp han og hans kammerat med at oprette ungdomsorganisationer i stave og menigheder, talte ved utallige møder og opmuntrede de unge til at efterleve Kirkens standarder.

Ved sin hjemkomst fra sin mission fortsatte George Albert med at gøre kur til sin barndomskæreste, Lucy Woodruff, barnebarn til præsident Wilford Woodruff. De var vokset op som naboer, og Lucy havde lagt mærke til, at George Alberts karaktertræk udviklede sig. Hun skrev sin beundring for ham i sin dagbog: »I aften trækker jeg mig tilbage med et taknemligt hjerte over for Gud ... og beder til, at han må give mig styrke til i højere grad at fortjene den kærlighed fra en, som jeg fuldt og fast tror på er en af de fineste unge mænd, der nogensinde har levet på jorden. Hans godhed og venlighed får mine tårer til at presse sig på.«⁸

Lucy Emily Woodruff Smith

Men Lucy havde selv mange beundrere, og nogle af dem var meget velstående og tilbød hende overdådige gaver. George Albert tiltrak derimod Lucy på grund af hans hengivenhed for Herren. Han skrev til hende: »Hvis du er interesseret i at gifte dig med en for pengenes skyld, bliver det ikke mig, for jeg har for længe siden besluttet, at jeg ikke vil vie mit liv eller min tid til at tjene penge, men derimod at tjene Herren og hjælpe hans børn i denne verden.«⁹ Lucy foretog sit valg, og den 25. maj 1892 blev hun og George Albert viet i templet i Manti i Utah. George Alberts far udførte ceremonien. Den dag gav Lucy sin mand en lille medaljon med et billede af sig selv indeni. Han opbevarede medaljonen på sin kæde til lommeuret, hvor det hang nær hans hjerte, og bar det næsten hver dag resten af sit liv.¹⁰

De nygifte havde mindre end en måned sammen, før George Albert tog af sted på endnu en mission, denne gang på en forkyndende opgave i de sydlige stater i USA. Selv om de vidste, at hans afrejse var umiddelbart forestående – kaldet var kommet tre uger, før de blev viet – var adskillelsen stadig vanskelig. De blev begge ovenud lykkelige, da Lucy fire måneder senere blev kaldet til at tjene ved sin mands side på missionskontoret, hvor ældste Smith for nylig havde fået til opgave at tjene som missionssekretær.

Præsidenten for Sydstaternes Mission var J. Golden Kimball, der samtidig tjente som halvfjerdsår. To gange i løbet af ældste Smiths tjenesteperiode måtte præsident Kimball forlade missionen for at varetage vigtige sager hjemme i Salt Lake City – første gang kort efter ældste Smith blev missionssekretær og igen omkring et år senere. I begge tilfælde overlod præsident Kimball det enorme ansvar at lede og administrere missionen til ældste Smith og kom med støtte og råd via utallige breve. Alt i alt tjente ældste Smith som fungerende præsident for missionen i omtrent et år og fire måneder. Det bekymrede præsident Kimball at være væk så længe, men han havde tillid til sin unge assistent. Han skrev i et brev til ældste Smith: »Jeg tror, at min evne til at skelne og min intelligens, hvor begrænset den end måtte være, gør mig i stand til at værdsætte din retskaffenhed og værd, hvilket jeg forsikrer dig for, at jeg gør.«¹¹ I et andet brev skrev han: »Lad altid denne tanke være fremherskende: at jeg værdsætter din indsats, tjenstiver og gode ånd.«¹²

Missionærer i Sydstaternes Mission. Som nygifte tjente Lucy (nr. 3 fra venstre) og George Albert Smith (siddende ved siden af hende) sammen i missionshjemmet.

Præsident Kimball havde mange muligheder for at være vidne til ældste Smiths tjenstiver og gode ånd. Ved en lejlighed rejste de sammen og var blevet inviteret til at tilbringe natten i et lille bjælkehus. George Albert Smith mindedes senere:

»Ved midnatstid blev vi vækket af et forfærdeligt skrigeri og råben udefra. Stygt sprog fyldte vore ører, da vi satte os op i sengen for at gøre os bekendt med situationen. Det var en måneklar nat, og vi kunne se en masse mennesker udenfor. Præsident Kimball sprang op og begyndte at trække i tøjet. Mændene hamrede på døren og beordrede med det værste sprog mormonerne til at komme ud, og at de ville skyde dem. Præsident Kimball spurgte mig, om jeg ikke skulle op og i tøjet, og jeg sagde nej, jeg ville blive i sengen, jeg var sikker på, at Herren ville tage hånd om os. I løbet af få sekunder var rummet fyldt med skud. Pøbelen havde tilsyneladende delt sig i fire

grupper og skød ind ad husets hjørner. Splinter fløj om ørerne på os i alle retninger. Der var et øjeblik stilhed, og så blev der affyret en ny salve skud, og flere splinter fløj omkring. Jeg følte overhovedet ingen frygt. Jeg var meget rolig, som jeg lå der og var udsat for en af de mest forfærdelige begivenheder i mit liv, men jeg var sikker på ... at Herren ville beskytte mig, og det gjorde han.

Tilsyneladende mistede flokken modet og forsvandt. Da vi åbnede døren næste morgen, lå der et stort bundt tunge valnøddækæppe, som pøbelen i Syden plejede at bruge til at banke missionærerne med.«¹³

År senere fortalte George Albert Smith om denne oplevelse til sine børnebørn for at lære dem om tillid til Herren. »Jeg ønsker at indprente i jer,« sagde han, »at Herren tager hånd om jer i farefulde stunder, hvis I giver ham muligheden.«¹⁴

Familielivet

George Albert og Lucy blev afløst fra deres mission i juni 1894. Få måneder efter deres hjemkomst til Salt Lake City, fik Lucy en velsignelse af sin farfar, præsident Wilford Woodruff, som lovede hende, at hun skulle føde børn. Den 19. november 1895 fødte hun en datter, som de kaldte Emily, og fire år senere endnu en datter, Edith. Deres sidste barn, George Albert jun. blev født i 1905.

George Albert Smith var en hengiven far, der blev forgudet af sine børn. Edith skrev om ham: »For mig havde min far alle de egenskaber, der gør en far elsket af sin datter. Han indfriede alle mine forventninger til en fars rolle.« Hvad der gjorde særligt indtryk på børnene var den måde, hvorpå George Albert behandlede sin elskede hustru. »Fars hengivenhed og hensynsfuldhed over for mor var smuk,« skrev Edith. »Han gik aldrig glip af en mulighed for at vise sin påskønnelse af hende. Alt, hvad de gjorde, gjorde de sammen, efter veltilrettelagte planer og samarbejde. Hun var dyrebar for ham ... Skønt vi alle beundrede mor, er jeg sikker på, at hans betænkksomhed og ømhed over for hende, gjorde hende endnu mere elsket hos os børn.«¹⁵

Som far prøvede George Albert Smith oprigtigt at hjælpe sine børn med at opleve den glæde, han følte ved at efterleve evangeliet.

En juledag, efter gaverne var blevet åbnet, spurgte han sine små døtre, hvordan de ville have det med at forære noget af deres legetøj væk til børn, der ikke havde fået nogen julegaver. Eftersom de netop havde fået nyt legetøj, blev pigerne enige om, at de kunne forære noget af deres gamle legetøj væk til de trængende børn.

»Kunne I ikke godt tænke jer også at forære dem noget af det nye?« foreslog George Albert blidt.

Døtrene tøvede, men til sidst blev de enige om at give afkald på et eller to stykker nyt legetøj. George Albert tog derpå pigerne med til det hjem, han havde i tankerne, og de afleverede gaverne. Denne oplevelse var så opløftende, at da de gik, sagde en af pigerne opstemt: »Lad os gå hjem og hente resten af legetøjet til dem.«¹⁶

De Tolv Apostles Kvorum, 1903-1945

Tirsdag den 6. oktober 1903 havde George Albert Smith en travl dag på arbejdet og kunne ikke overvære generalkonferencens møder den dag. På det tidspunkt, da han forlod kontoret, var konferencens eftermiddagsmøde næsten slut, så han begyndte at tage hjemad med planer om at tage børnene med til et marked.

Da han kom hjem, blev han overrasket over at finde en flok besøgende, hvor en trådte frem og ønskede ham varmt tillykke.

»Hvad drejer alt det her sig om?« spurgte han.

»Ved du ikke det?« svarede hun.

»Hvad ved jeg ikke?«

»Jamen, du er blevet opretholdt som medlem af De Tolv Apostles Kvorum!« udbrød gæsten.

»Det kan ikke være rigtigt,« sagde George Albert. »Det må være en fejl.«

»Jeg hørte det selv,« svarede hun.

»Det må have været en anden Smith,« sagde han. »Det er ikke blevet nævnt med ét ord over for mig, og jeg kan ikke tro, det er sandt.«

Forvirret vendte gæsten tilbage til Tabernaklet for at finde ud af, om hun tog fejl. Der fik hun at vide, at hun havde ret – George Albert Smith var det seneste medlem af De Tolv Apostles Kvorum.¹⁷

De Tolv Apostles Kvorum i 1921. Stående fra venstre mod højre: Joseph Fielding Smith, James E. Talmage, Stephen L. Richards, Richard R. Lyman, Melvin J. Ballard og John A. Widtsoe. Siddende fra venstre mod højre: Rudger Clawson, Reed Smoot, George Albert Smith, George F. Richards, Orson F. Whitney og David O. McKay.

Hans datter Emily mindedes senere den scene hjemme hos dem: »Det virkede som om, at hele Tabernaklet strømmede hen over græsplænen og ind i vores hus og græd og kyssede mor. De sagde alle sammen, at far var apostel, og vi tænkte, at det værste, der overhovedet kunne hænde én, måtte være at blive apostel.«

Selv efter, at nyheden var blevet bekræftet, besluttede George Albert, at han stadig ville tage sine døtre med til marked som lovet, »selv om han ikke så meget af det,« husker Emily. »Han tilbragte al tiden med ryggen mod muren og talte med mennesker.«¹⁸

To dage senere, den 8. oktober 1903, blev George Albert Smith ordineret til apostel i et af de øvre værelser i templet i Salt Lake City af præsident Joseph F. Smith. Efter ordinationen blev han opfordret til at fortælle om sine følelser til de tilstedeværende medlemmer af De Tolvs Kvorum. »Jeg føler mig svag og mangler dømmekraft

i sammenligning med mere modne mænd,« sagde han, »men mit hjerte er ret, og jeg ønsker oprigtigt fortsat fremgang i Herrens værk ... Jeg har et levende vidnesbyrd om dette værks guddommelighed. Jeg ved, at evangeliet er kommet til jorden under ledelse og vejledning af Herren selv, og at de, der er udvalgt til at præsidere, virkelig var og er hans tjenere. Jeg ønsker og beder til, at jeg må leve rent og ydmygt, så jeg kan være berettiget til Åndens tilskyndelser og formaninger til at vejlede mig resten af livet.«¹⁹

George Albert Smith tjente i De Tolv Apostles Kvorum i næsten 42 år, herunder 2 år som præsident for kvorummet. I den tid udførte han mange opgaver og velsignede mennesker rundt om i verden på utallige måder.

Fortæller om evangeliet og skaber Kirken venner

Ældste Smith var et naturtalent med hensyn til at få mennesker til at føle sig godt tilpas og gøre fjender til venner. En lokal forretningsmand, som ikke var medlem af Kirken, sagde om ham til hans begravelse: »Han var en mand, der var let at lære at kende. Han var en mand, man bare gerne ville kende. Hans venlige smil, hans hjertelige håndtryk og varmen i hans hilsen fik én til dybt i sit hjerte, at føle oprigtigheden i hans venskab til én og til hans medmennesker.«²⁰

Dette talent var værdifuldt på et tidspunkt, hvor Kirken stadig var meget ukendt rundt om i verden, og som mange var mistænksomme overfor. Da han engang udførte en opgave i West Virginia, fandt han ud af, at lokale embedsmænd havde truet med at arrestere enhver, der blev taget i at forkynde mormonismen. Ældste Smith mødtes med byrådssekretæren, hr. Engle, i et forsøg på at ændre den politik. Han skrev senere i sin dagbog: »Da jeg mødte hr. Engle, var han til at begynde med meget stejl i sin optræden og informerede mig studst om, at vi ikke ville blive tålt i den by ... Jeg fortalte ham, at jeg mente, at han var fejlinformeret og ville gerne sætte mig ned med ham og få en lille snak ... Vi tilbragte nogen tid med at tale om mormonismen. Han var tøet væsentligt op, før jeg forlod ham, og han trykkede min hånd og gav mig sit kort. Jeg gik derfra med en følelse af at have fjernet nogle fordomme.«²¹ Tre dage senere aflagde ældste Smith ham endnu et besøg og efterlod denne gang en Mormons Bog hos ham.²²

Ældste Smith så altid efter muligheder for at tale med mennesker om Kirken. Når som helst hans opgaver krævede, at han rejste, tog han Mormons Bøger, kirketidsskrifter og anden kirkelitteratur med sig, som han håbede at kunne forære væk. Eftersom Mormons Bog bærer et stærkt vidnesbyrd om Jesus Kristus, anså ældste Smith den for en ideel julegave og sendte ofte eksemplarer til venner af andre trosretninger og selv til prominente mennesker, han aldrig havde mødt.²³ I et brev, der fulgte med en sådan julegave, skrev han: »Om nogle få dage fejrer den kristne verden Frelserens fødsel, og det er sædvane i denne tid at huske vore venner. Jeg stoler derfor på, at De vil modtage en Mormons Bog af mig ... I den tro, at De bliver glad for at få den i Deres bibliotek, sender jeg den til Dem som en julegave.«

Han modtog følgende svar: »Bogen får sin plads på vore hylder og bliver læst fra første til sidste side med fordomsfri grundighed. Den kan ikke undgå at udvide synspunkter og øge tolerancen hos alle, der læser den tankefuldt.«²⁴

Engagement i lokalsamfundet

Ældste Smith opmuntrede kirkemedlemmer til at engagere sig i deres lokalsamfund og anvende deres indflydelse til at forbedre forholdene i verden. Selv engagerede han sig i adskillige borgerorganisationer trods sin krævende kaldelse som generalautoritet. Han blev valgt til formand for International Irrigation Congress (Det internationale selskab for kunstvanding) og Dry Farming Congress (Selskab for tørt landbrug), og han blev valgt i seks perioder som næstformand i National Society of the Sons of the American Revolution (Foreningen for mandlige efterkommere af deltagere i den amerikanske uafhængighedskrig). Som en stærk tilhænger af luftfart som en mere effektiv måde for generalautoriteter at udføre deres rejseopgaver på, virkede ældste Smith i bestyrelsen for Western Air Lines. Han var også aktivt involveret i Boy Scouts of America (USA's drengespejdere), og i 1934 fik han tildelt Sølvbøffelen, spejdernes højeste anerkendelse. I årene efter første verdenskrig tjente han som formand for Utahs armenske og syriske hjælpekampagne og som statens repræsentant ved International Housing Convention (International genhusningsorganisation), hvis formål det var at finde husly for krigens hjemløse.²⁵

Før sit kald som apostel havde George Albert været aktiv i politik og deltog oprigtigt i kampagner for sager og kandidater, som han følte ville forbedre samfundet. Da han først var blevet generalautoritet, aftog hans engagement i politik, men han talte stadig godt for sager, som han troede på. Fx hjalp han i 1923 med at introducere en lov i staten Utahs lovgivende forsamling, der førte til opførelsen af et sanatorium for tuberkulosepatienter.²⁶

Ældste Smiths medfølelse for andre var især tydelig i hans tjeneste som formand for Society for the Aid of the Sightless (Foreningen for hjælp til blinde), et embede han besad fra 1933 til 1949. Som én, der selv led af synsnedsættelse, havde ældste Smith en særlig sympati for de blinde. Han tilså udgivelsen af Mormons Bog med blindeskrift, og han indførte et program, der kunne hjælpe blinde mennesker, med at lære at læse braille og tilpasse sig deres handicap på andre måder. Hans indsats gjorde ham elsket af dem, han tjente. Et medlem af Foreningen for hjælp til blinde udtrykte sin påskønnelse gennem et digt, som blev præsenteret for ældste Smith på hans 70-års fødselsdag:

Når livet slår hårdt med stormfulde hænder,
 og bitre tårer falder,
 når den venneløse vinter isner min sjæl,
 og tomme ekkøer kalder –
 da drejer jeg med ivrigt håb,
 skønt udmattet og haltende, mine skridt
 for at finde et forstående hjerte,
 hvor der brænder en varmende ild –
 et hjerte, hvor mild visdom dvæler,
 medfølende og venlig,
 hvis tro på Gud og mennesket har lært
 en lignende tro på de blinde ...

Skønt hans milde og kærlige ansigt
 vi ikke kan se i det fjerne,
 ser vi den nådefulde visdom
 fra hans forstående hjerte.
 Vi føler en fred i hans sjæl,
 og finder da en fred i vores indre.

Ældste George Albert Smith tilså udgivelsen af Mormons Bog med blindeskrift.

Vi hører hans tavse bøn, der siger,
vi ikke vandrer alene.
Hans tro på os giver styrke,
når vi trasker ad usynlige stier,
med vores sjæl opløftet af en mand,
der i partnerskab med sin Gud forbli'r.²⁷

Personlig sygdom og andre prøvelser

I størstedelen af sit liv havde George Albert ikke noget specielt godt helbred. Selv om han nød at svømme, ride og andre fysiske aktiviteter, havde han et skrøbeligt og ofte svageligt legeme. Udover sine kroniske øjenproblemer led ældste Smith af mave- og rygsmerter, konstant træthed, hjerteproblemer og mange andre lidelser livet igennem. Stress og pres fra hans mange ansvar krævede også sin pris, og til at begynde med var han uvillig til at sænke sit høje tempo for at skåne helbredet. Som følge heraf kæmpede han fra

1909 til 1912 mod en så alvorlig sygdom, at den holdt ham sen-
geliggende og forhindrede ham i at udføre sine pligter i De Tolvs
Kvorum. Det var en tid fuld af prøvelser for ældste Smith, som
desperat ønskede at genoptage sin tjeneste. Faderens død i 1911 og
et alvorligt anfald af influenza hos hans hustru gjorde ældste Smiths
helbredelse endnu vanskeligere.

År senere fortalte han følgende oplevelse, som han havde i denne
periode:

»For en del år siden var jeg alvorligt syg. Faktisk tror jeg, at alle
undtagen min hustru havde opgivet mig ... Jeg blev så svag, at jeg
knap kunne bevæge mig. Det var en tidskrævende og udmattende
anstrengelse blot at vende mig i sengen.

En dag mistede jeg under disse omstændigheder bevidstheden og
oplevede, at jeg befandt mig på den anden side af sløret. Jeg fandt
mig selv stående med ryggen til en stor, smuk sø og så hen mod
en stor skov. Der var ingen mennesker at se, og der var ingen båd
på søen eller noget andet at se, som kunne antyde, hvordan jeg var
kommet dertil. Jeg var klar over, eller syntes at være klar over, at jeg
havde afsluttet min gerning i dødeligheden og var kommet hjem ...

Jeg gik i gang med at undersøge omgivelserne, og i skoven fandt
jeg en sti, som syntes næsten ubenyttet og overgroet med græs. Jeg
fulgte denne sti, og efter jeg havde gået nogen tid og var kommet
et godt stykke vej gennem skoven, så jeg en mand komme gående
imod mig. Jeg kunne se, at han var en meget stor mand, og jeg satte
farten op, fordi jeg genkendte ham som min bedstefar (George A.
Smith). Da han levede, vejede han over 135 kg, så I kan forstå, at han
var en stor mand. Jeg husker, hvor lykkelig jeg var over at se ham.
Jeg var blevet opkaldt efter ham, og jeg havde altid været stolt af det.

George A. Smith

Da bedstefar var en meter eller to fra mig,
standsede han. Det var som en indbydelse til mig
om også at standse. Og så – og det vil jeg gerne
have, at I drenge og piger og unge aldrig glem-
mer – så han meget alvorligt på mig og sagde:

»Jeg ønsker at vide, hvad du har gjort ved mit
navn?»

Alt, hvad jeg nogensinde havde gjort passerede revy for mig som en række billeder på et lærred – alt, hvad jeg havde foretaget mig. Meget hurtigt nåede dette livagtige tilbageblik tilbage til det øjeblik, hvor jeg stod der. Hele mit liv var passeret forbi mig. Jeg smilede og så på min bedstefar og sagde:

»Jeg har aldrig gjort noget med dit navn, som du behøver at skamme dig over.«

Han trådte frem og tog mig i sine arme, og idet han gjorde det, blev jeg igen bevidst om mine jordiske omgivelser. Min pude var så våd, som var der blevet hældt vand på den – våd af taknemlighed – står over, at jeg kunne svare uden at skamme mig.

Jeg har mange gange tænkt på dette, og jeg ønsker at fortælle jer, at jeg siden dengang mere end nogensinde før har prøvet at tage vare på det navn. Derfor ønsker jeg at sige til jer drenge og piger, til jer unge mænd og piger, til Kirkens unge og overalt i verden: Ær jeres far og mor. Ær det navn, I bærer.²⁸

Endelig begyndte ældste Smith at genvinde sin styrke, og han kom ud af sin prøvelse med en fornyet taknemlighed for sit vidnesbyrd om sandheden. Han fortalte under en efterfølgende general-konference de hellige: »Jeg har i de seneste år levet i dødsskyggens dal og har været så nær den anden side, at jeg er overbevist om, at jeg ikke uden en særlig velsignelse fra min himmelske Fader kunne være blevet her. Men ikke et eneste øjeblik var mit vidnesbyrd om, at min himmelske Fader havde velsignet mig, sløret. Jo nærmere jeg kom på den anden side, des større blev min overbevisning om, at evangeliet er sandt. Nu, hvor mit liv er blevet sparet, glæder jeg mig over, at jeg ved, at evangeliet er sandt, og af hele min sjæl takker jeg min himmelske Fader for, at han har åbenbaret det for mig.«²⁹

Forskellige fysiske sygdomme og anden modgang ramte fortsat ældste Smith de følgende år. Han fik sin måske største prøvelse i årene 1932 til 1937, hvor hans hustru fik lede- og nervegigt. Hun led store smerter og krævede fra 1937 næsten konstant pleje. Så tog et hjerteanfald i april 1937 næsten livet af hende og gjorde hende endnu svagere end før.

Skønt ældste Smith hele tiden bekymrede sig om Lucy, fortsatte han med at udføre sine pligter, så godt han kunne. Den 5.

november 1937 talte han ved en vens begravelse, og da han satte sig efter sin tale, gav én ham en seddel, hvor der stod, at han straks skulle komme hjem. Han skrev senere i sin dagbog: »Jeg forlod straks kirkebygningen, men min elskede hustru havde taget sit sidste åndedrag, før jeg nåede hjem. Hun gik bort, mens jeg talte ved begravelsen. Jeg er blevet frataget en hengiven medhjælper og bliver ensom uden hende.«

Lucy og George Albert havde været gift i lidt over 45 år ved hendes død. Hun blev 68 år. Selv om ældste Smith inderligt savnede sin hustru, vidste han, at adskillelsen kun var midlertidig, og denne viden bragte ham styrke. »Skønt min familie er i dyb sorg,« skrev han »trøstes vi ved forvisningen om en genforening med mor, hvis vi forbliver trofaste. Hun har været en hengiven, hjælpsom og hensynsfuld hustru og mor. Hun har i seks år lidt på den ene eller den anden måde, og jeg er sikker på, at hun er lykkelig sammen med sin mor og andre, hun holder af, på den anden side ... Herren er yderst god og har fjernet alle de dårlige følelser om hendes død, hvilket jeg er overordentlig taknemlig for.³⁰

Præsident for Den Europæiske Mission

I 1919 kaldte præsident Heber J. Grant, der for nylig var blevet opretholdt som præsident for Kirken, ældste Smith til at præsidere over Den Europæiske Mission. I en generalkonferencetale blot dage før sin afrejse sagde ældste Smith:

»Jeg vil gerne sige til jer, mine brødre og søstre, at jeg betragter det som en ære – nej, mere end en ære, jeg betragter det som en meget stor velsignelse – at Herren har oprejst mig fra den svage tilstand, jeg befandt mig i for kort tid siden, og har bragt mig i en sådan helbredstilstand, at brødrene har følt, at det er muligt for mig at udføre en mission i et fremmed land ...

På onsdag forventer jeg at tage toget til kysten og derpå krydse havet til det område, hvortil jeg er blevet kaldet. Jeg takker Gud for muligheden for at tage af sted. Jeg er taknemlig for, at kundskaben om denne sandhed er kommet ind i min sjæl.«³¹

På det tidspunkt var Europa stadig ved at komme på fode efter første verdenskrig, som var sluttet blot få måneder før. På grund af krigen var antallet af missionærer i Europa meget lavt, og en af

ældste Smiths opgaver var at øge det antal. Den stramme økonomi i efterkrigstidens Europa gjorde imidlertid, at regeringerne var uvillige til at udstede de nødvendige visa. For at gøre tingene værre var der stadig store misforståelser af og fordomme mod de sidste dages hellige. For at forbedre Kirkens image mødtes ældste Smith med adskillige regeringsembetsmænd og andre prominente personer. Som forklaring på formålet med missionærene i Europa og over hele verden sagde han ofte: »Bevar alt det gode, I har, bevar alt det, Gud har givet jer, og som beriger jeres liv, og lad derpå os dele noget med jer, der supplerer jeres lykke og øger jeres tilfredshed.«³² Ifølge en af de missionærer, der tjente under ham, »vandt han ved sin myndige, venlige måde deres agtelse og venskab og sikrede sig tilladelser vedrørende missionærene, som tidligere havde været nægtet dem.«³³

Ved slutningen af hans tjeneste i 1921 havde ældste Smith haft held til at øge antallet af missionærer i Europa og ændre nogle misopfattelser om de sidste dages hellige. Han havde også skaffet Kirken venner, og han bevarede kontakten til dem via brev i mange år fremover.

Bevarelse af kirkehistoriske steder

Ældste Smith elskede at fortælle andre om Kirken og de store begivenheder i dens historie. Gennem hele sit virke gjorde han meget for at bidrage med at bevare dens historie ved at skabe monumenter og på anden måde markere steder af interesse for Kirkens historie. Som en af hans medbrødre skrev: »Han troede på, at ved at drage den yngre generations opmærksomhed mod deres forfædres bedrifter, ville han yde en vigtig tjeneste.«³⁴

Som ung apostel tog han til Palmyra i New York og forhandlede købet af Joseph Smith seniors gård i Kirkens navn. Mens han var i New York, besøgte han også en mand ved navn Pliny Sexton, som ejede Cumorahøjen, det sted hvor Joseph Smith fik guldpladerne. Hr. Sexton var uvillig til at sælge stedet til Kirken, men han og ældste Smith blev ikke desto mindre venner. Delvis takket være det gode forhold, ældste Smith bevarede med hr. Sexton, blev Kirken til sidst i stand til at købe grunden og indvie et monument der.

I 1930, hundredåret for Kirkens organisering, hjalp ældste Smith med at grundlægge Utah Pioneer Trails and Landmarks Association

(Utahs forening for pionerruten og mindesmærker) og blev valgt som foreningens første formand. I løbet af de næste 20 år placerede denne organisation over 100 monumenter og mindsten, hvoraf mange var et minde om pionerernes rute til Salt Lake-dalen. Ældste Smith ledte indvielsen af de fleste af disse monumenter.³⁵

Som forklaring på Kirkens interesse i historiske steder, skrev han: »Det har været skik at bygge monumenter til ære for mennesker, for at mindet om dem kan blive bevaret. Store begivenheder er også blevet permanent grundfæstet i menneskers sind ved at bygge monumenter ... Der er mange forhold af interesse, der glemmes, og mennesker har følt, at det var ønskeligt at markere dem på en særlig måde, så de, der følger efter, bliver gjort opmærksomme på de vigtige begivenheder.«³⁶

Som én, hvis farfar havde vandret til Utah sammen med pionererne, følte ældste Smith en dyb respekt for disse tidlige kirke-medlemmer, som havde ofret så meget for deres tro. I en tale til Hjælpeforeningen fortalte han følgende oplevelse, som han havde, mens han fulgte håndkærrepionerernes rute:

»Vi kom til den del af ruten, hvor så mange liv var gået tabt i Martins håndkærrekompagni. Vi fandt så tæt ved, som vi kunne, det sted, hvor de havde slået lejr. Efterkommerne fra det kompagni var der for at bistå med anbringelsen af et mindesmærke. Dernæst kom vi til Rock Creek. Der havde vi året før anbragt et midlertidigt mindesmærke. På netop det tidspunkt af året voksede der smukke, vilde blomster overalt, der var overdådigt med vilde iris, og delta-gerne i selskabet plukkede nogle af disse blomster og lagde dem forsigtigt på en dyngestein, der var blevet stablet op året før ... Her var 15 medlemmer af denne kirke blevet begravet i én grav efter at være omkommet af sult og kulde.

I ved, at der er tidspunkter og steder, hvor vi synes at komme nærmere vor himmelske Fader. Da vi sad rundt om bålet i den lille dal i Rock Creek, hvor Willies håndkærrekompagni var gået katastrofen i møde – vi, der var efterkommere af pionererne, af dem, der havde krydset sletterne i sommerheden og vinterkulden – blev der fortalt om vore forfædres oplevelser ... Det var en dejlig stund. Historien gentog sig for vores skyld.

*Monumentet på Cumorahøjen, hvor englen Moroni
afleverede guldpladerne til Joseph Smith.*

... Det forekom mig, at vi var i selve deres nærvær, som havde givet alt, så vi kunne få evangeliets velsignelser. Det syntes som om, at vi følte Herrens nærvær.

Da vi gik derfra, efter vi havde udgydt vore tårer – for jeg tvivler på, at der var et tørt øje i gruppen på 30-40 mennesker – havde den påvirkning, der kom som følge af dette lille møde, rørt vores hjerte, og en af de gode søstre greb mig i armen og sagde: »Bror Smith, jeg vil blive en bedre kvinde fra nu af. Denne kvinde ... er en af de bedste kvinder, men jeg tror, at hun blev rørt over, ligesom de fleste af os sandsynligvis blev, at vi på visse punkter følte, at vi ikke havde levet op til det ideal, der burde have været i vores sjæl. De mennesker, der var begravet der havde ikke blot ofret tid, men de havde givet livet selv som bevis på deres tro på guddommeligheden i dette værk ...

Hvis medlemmerne i denne organisation (Hjælpeforeningen) er ligeså trofaste, som de, der ligger begravet på sletterne, og som

mødte deres problemer med tro på Herren, øger I jeres bedrifter, og en kærlig Faders gunst vil tilflyde jer og jeres.«³⁷

Kirkens præsident, 1945-1951

Tidligt om morgenen den 15. maj 1945, mens ældste Smith kørte i tog i det østlige USA, blev han vækket af en jernbanefunktionær med en besked: Præsident Heber J. Grant, der var Kirkens præsident på det tidspunkt, var gået bort. Ældste Smith skiftede tog så hurtigt, han kunne, og vendte tilbage til Salt Lake City. Blot nogle få dage senere blev George Albert Smith, som seniormedlem af De Tolv Apostles Kvorum, indsat som den ottende præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Under sin første generalkonferencetale som Kirkens præsident sagde han til de hellige, som netop havde opretholdt ham: »Jeg spekulerer på, om nogen anden her føler sig så svag og ydmyg, som den mand, der står foran jer.«³⁸ Han udtrykte lignende følelser over for sin familie: »Jeg har ikke ønsket denne kaldelse. Jeg har ikke følt mig i stand til at udfylde den. Men den er kommet til mig, og jeg vil udfylde den efter allerbedste evne. Jeg ønsker, at I alle skal vide, uanset hvad I laver i Kirken, fra hjemmelærer til at præsidere over en stav, at hvis I yder efter allerbedste evne, er jeres kaldelse lige så vigtig som min.«³⁹

Der var mange, som følte, at præsident Smiths talenter passede perfekt til hans kaldelse. En af generalautoriteterne gav udtryk for denne tillid kort efter præsident Smiths opretholdelse: »Det siges ofte, at Herren har opfostret en særlig mand til at udføre en særlig mission ... Jeg skal ikke kunne sige, hvilken særlig mission præsident George Albert Smith har foran sig. Men jeg ved dog dette, at der på dette særlige tidspunkt i verdenshistorien aldrig har været så meget brug for kærlighed mellem brødrene, som der er i dag. Endvidere ved jeg dette, at jeg ikke er bekendt med noget menneske, der elsker den menneskelige familie samlet og enkeltvis dybere, end præsident George Albert Smith gør.«⁴⁰

Hjælp til de trængende i kølvandet på anden verdenskrig

Anden verdenskrig sluttede blot måneder efter George Albert Smith blev Kirkens præsident. Krigen havde medført tusinder af

*Præsident Smith og hans rådgivere,
J. Reuben Clark jun., (til venstre) og David O. McKay (til højre).*

hjemløse og fattige i Europa, og præsident Smith iværksatte hurtigt Kirkens velfærdsressourcer for at tilvejebringe hjælp. Præsident Gordon B. Hinckley sagde senere om denne indsats: »Jeg var en af dem, der arbejdede flere nætter på Welfare Square her i Salt Lake City med at laste varer på togvogne, som transporterede fødevarer til den havn, hvorfra de blev sejlet over havet. Da templet i Schweiz skulle indvies (i 1955), kom mange af de tyske hellige til templet, og jeg hørte nogle af dem, med tårer løbende ned ad kinderne, udtrykke stor taknemlighed for de fødevarer, der havde reddet deres liv.«⁴¹

Præsident Smith vidste også, at der var store åndelige behov blandt verdens mennesker i kølvandet på en så ødelæggende krig. Han tog derfor skridt til at reorganisere missioner i lande, hvor krigen havde afbrudt missioneringen, og han opmuntrede de hellige til at efterleve fredens evangelium i deres eget liv. »Det bedste bevis for taknemlighed på dette tidspunkt,« sagde han kort efter krigens

afslutning, »er at gøre alt, hvad vi kan for at bringe lykke til denne triste verden, for vi er alle vor Faders børn, og vi er alle forpligtede til at gøre denne verden til et lykkeligere sted, fordi vi har levet i den.

Lad os vise venlighed og hensynsfuldhed over for alle, der har brug for det, og ikke glemme dem i nød, og i en tid, hvor vi glæder os over fred, lad os da ikke glemme dem, der har måttet afgive deres kære som en del af fredens pris ...

Jeg beder til, at mennesker må vende sig til Gud og være lydige mod hans veje og derved redde verden fra yderligere kampe og ødelæggelse. Jeg beder til, at den fred, der kun kan komme fra vor himmelske Fader, må bo i hjertet og i hjemmet hos alle dem, der sørger.«⁴²

Større muligheder for at fortælle om evangeliet

Præsident Smith fortsatte med at fortælle andre om evangeliet ved enhver lejlighed, og disse muligheder blev større i hans nye kaldelse. I maj 1946 blev præsident Smith den første af Kirkens præsidenter, der besøgte de hellige i Mexico. Udover at mødes med kirkemedlemmer og tale ved en større konference mødtes præsident Smith også med adskillige højtstående embedsmænd i Mexico og talte med dem om det gengivne evangelium. Under et besøg med den mexicanske præsident Manuel Camacho forklarede præsident Smith og hans selskab: »Vi kommer med et særligt budskab til Dem og Deres folk. Vi er her for at fortælle Dem om Deres forfædre og om Jesu Kristi gengivne evangelium ... Vi har en bog, der ... fortæller om en stor profet, som sammen med sin familie og andre forlod Jerusalem 600 år før Kristus, og kom til ... dette storslåede land Amerika, for dem kendt som »et forjættet land, et land, der er mere udsøgt end alle andre lande«. Denne Mormons Bog fortæller os også om Jesu Kristi besøg på dette fastland, og at han organiserede sin kirke og valgte sine tolv disciple.«

Præsident Camacho, der udtrykte respekt og beundring for de sidste dages hellige, der boede i hans land, blev meget interesseret i Mormons Bog og spurgte: »Er det muligt, at jeg kan få en Mormons Bog? Jeg har aldrig før hørt om den.« Præsident Smith gav ham derpå en læderindbunden bog på spansk med en liste over skriftsteder af særlig interesse forrest i den. Præsident Camacho sagde: »Jeg vil læse hele bogen, for det er af stor interesse for mig og mit folk.«⁴³

Festligholdelse af hundredåret for pionerernes ankomst

Et af højdepunkterne i George Albert Smiths seks år som Kirkens præsident kom i 1947, da Kirken fejrede hundredåret for pionerernes ankomst i Salt Lake-dalen. Præsident Smith tilså festligholdelsen, som tiltrak sig national opmærksomhed og kulminerede med indvielsen af monumentet *This Is the Place* (Dette er stedet) i Salt Lake City, nær det sted, hvor pionererne i sin tid trådte ind i dalen. Siden 1930 havde præsident Smith været involveret i at planlægge et mindesmærke til ære for pionerernes bedrifter og tro. Han var imidlertid omhyggelig med at sikre sig, at monumentet også ærede tidligere opdagelsesrejsende, missionærer fra andre trosretninger og betydningsfulde indianske ledere fra den tidsperiode.

Ved indvielsen af monumentet *This Is the Place* (Dette er stedet) bemærkede George Q. Morris, der dengang var præsident for Øststaternes Mission, en ånd af velvilje, som han tilskrev præsident Smiths indsats: »Præsident Smiths bidrag til broderskab og tolerance afspejledes i indvielsesceremonien ... Selve monumentet var udformet som skulpturer – så vidt muligt i personportrætter – til ære for de mennesker, der skabte historie i det vestlige USA forud for mormonpionererne, uanset race eller religion. Da programmet for indvielseshøjtideligheden blev forberedt, var det præsident Smiths ønske, at alle større religiøse grupper skulle være repræsenteret foruden repræsentanter for staten, amtet og byen. En katolsk præst, en protestantisk biskop, en jødisk rabbi og repræsentanter for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var prominente talere. En gæst fra det østlige USA kom med denne bemærkning efter programmet: »I dag har jeg oplevet en åndelig genfødsel. Det, jeg har været vidne til, kunne ikke være sket noget andet sted i verden. Den ånd af tolerance, der kom til udtryk i dag, var storslået.«⁴⁴

Selv om det 18 meter høje monument var imponerende, fortalte præsident Smith, at den bedste måde at ære pionererne på var at følge deres eksempel på tro og hengivenhed. I bønnen ved indvielsen af monumentet sagde han: »Vor Fader, du som er i himlen ... vi står denne morgen foran dig på denne tyste bjergskråning og ser på et storslået monument, der er blevet rejst til ære for dine sønner og døtre og deres hengivenhed ... Vi beder, at vi må være velsignede med den samme ånd, der kendetegnede de trofaste, der troede på

Monumentet This Is the Place (Dette er stedet) til minde om pionerernes ankomst i Salt Lake-dalen blev indviet af præsident Smith i 1947.

dig og din elskede Søn, som kom til denne dal, fordi de ønskede at bo her og tilbede dig. Vi beder til, at den samme ånd af tilbedelse og taknemlighed må fortsætte i vores hjerte.«⁴⁵

Betragtninger over livet i en alder af 80

Trods sin fremskredne alder var præsident Smith i det meste af sin tid som præsident i stand til at udfylde sine ansvar uden de fysiske sygdomme, der havde begrænset ham førhen. I en artikel, der blev udgivet i april 1950, tæt på hans 80-års fødselsdag, så præsident Smith tilbage på sit liv og bemærkede, hvordan Gud havde hjulpet og velsignet ham:

»I disse firs år har jeg rejst over en million kilometer rundt i verden til fordel for Jesu Kristi evangelium. Jeg har opholdt mig under mange himmelstrøg, i mange lande og i mange nationer, og lige siden min barndom har folk været venlige og hjælpsomme over for mig, medlemmer såvel som ikke-medlemmer af Kirken. Hvorhen jeg end er taget, har jeg fundet ædle mænd og kvinder ...

Når jeg tænker på, hvor svagelig og skrøbelig jeg er, at være kaldet til at lede denne storslåede kirke, bliver jeg klar over, hvor meget hjælp jeg har brug for. Jeg anerkender med taknemlighed min himmelske Faders hjælp og den opmuntring og det samvær med mange af de bedste mænd og kvinder i mit liv, som kan findes overalt i denne verden, både ude og hjemme.«

Han fortsatte med at udtrykke kærlighed for det folk, han havde tjent i så mange år:

»Det er bestemt en velsignelse at kunne forbindes med sådanne mennesker, og fra mit hjertes inderste benytter jeg denne lejlighed til at takke jer alle for jeres venlighed mod mig, og jeg benytter også lejligheden til at sige til jer alle: I aner ikke, hvor meget jeg elsker jer. Ord kan ikke udtrykke det. Og jeg ønsker at føle sådan for enhver af min himmelske Faders sønner og døtre.

Jeg har levet længe i sammenligning med gennemsnittet for mennesker, og jeg har haft et lykkeligt liv. Det varer ikke mange år i henhold til begivenhedernes naturlige gang, før jeg bliver kaldt over på den anden side. Jeg ser frem til det tidspunkt med forventningens glæde. Og efter firs år på jorden, hvor jeg har rejst i mange dele af verden, omgædes mange storslåede og gode mænd og kvinder, vidner jeg for jer om, at jeg i dag ved, mere end jeg nogensinde før har vidst, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith var den levende Guds profet, og at den kirke, han organiserede under ledelse af vor himmelske Fader, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ... virker i kraft og myndighed under det samme præstedømme, der blev overdraget Joseph Smith og Oliver Cowdery af Peter, Jakob og Johannes. Jeg ved dette, lige så vel som jeg ved, at jeg lever, og jeg er klar over, at når jeg bærer vidnesbyrd til jer, er det en meget alvorlig sag, og at jeg skal stå til regnskab over for min himmelske Fader for dette og for alt andet, jeg har undervist om i hans navn ... Med kærlighed og venlighed i mit hjerte til alle bærer jeg dette vidnesbyrd i vor Herre Jesu Kristi navn.«⁴⁶

Et år senere, på sin 81. fødselsdag, den 4. april 1951, gik George Albert Smith stille bort i sit hjem med sin søn og døtre ved sin side.

Enkle gerninger af kærlig tjeneste

George Albert Smith udførte meget i løbet af sine 81 år – i Kirken, i sit lokalsamfund og over hele verden. Men de, der kendte ham personligt, huskede ham bedst for hans mange enkle, ydmyge gerninger i venlighed og kærlighed. Præsident David O. McKay, som ledte præsident Smiths begravelse, sagde om ham: »Han var i sandhed en ædel sjæl og lykkeligst, når han gjorde andre lykkelige.«⁴⁷

Ældste John A. Widtsoe, medlem af De Tolv Apostles Kvorum, fortalte om en oplevelse, han havde, mens han prøvede at løse et betydningsfuldt, vanskeligt problem:

»Jeg sad temmelig træt på kontoret efter dagens arbejde ... Jeg var udmattet. Netop da bankede det på døren, og ind trådte George Albert Smith. Han sagde: »Jeg er på vej hjem efter arbejde. Jeg tænkte på dig og de problemer, du skal løse. Jeg kom ind for at trøste dig og velsigne dig.«

Sådan var George Albert Smith ... Jeg glemmer det aldrig. Vi talte sammen i nogen tid; vi skiltes, og han gik hjem. Mit hjerte var løftet. Jeg var ikke længere udmattet.

Ser I, kærlighed ... er ikke blot et ord eller en følelse indeni. For at være værdig til at kunne kaldes kærlig, skal det udmønte sig i handling. Det gjorde præsident Smith ved den lejlighed. Han gav af sin tid og sin styrke til mig.«⁴⁸

Ældste Matthew Cowley, også medlem af De Tolvs Kvorum og en nær ven til præsident Smith, hyldede ham ved begravelsen på denne måde:

»Alle i nød, alle ramt af sygdom eller anden modgang, hvem som helst der kom i nærheden af denne Guds søn, trak på hans dyd og styrke. At være i hans nærvær var at blive helbredt, om ikke fysisk, da i sandhed åndeligt ...

Gud tiltrækker de gudfrygtige, og jeg er sikker på, at den korteste rejse, denne Guds mand nogensinde har foretaget, har været den rejse, han netop har taget. Gud er kærlighed. George Albert Smith er kærlighed. Han er gudfrygtig. Gud har taget ham til sig

Præsident Smith på sit kontor.

... Vi kan ikke ære et sådant liv i ord. De er ikke tilstrækkelige. Der er kun én måde at ære hans dyd på, hans milde karakter, hans storslåede, kærlige egenskaber, og det er med vore gerninger ...

Lad os alle være lidt mere tilgivende, lidt kærligere i vores omgang med hinanden, lidt mere hensynsfulde over for hinanden, lidt mere overbærende over for hinandens følelser.⁴⁹

På George Albert Smiths gravsten står følgende inskription. Den giver en rammende sammenfatning over hans kærlige tjeneste i livet:

»Han forstod og udbredte Kristi lærdomme og havde et usædvanligt godt resultat med at omsætte dem til praksis. Han var venlig, tålmodig, klog, tolerant og forstående. Han færdedes overalt og gjorde vel. Han elskede Utah og USA, men var ikke snæversynet. Han havde uforbeholden tro på behovet for og kraften i kærlighed. Han havde grænseløs hengivenhed for sin kirke og sin familie og tjente dem lidenskabeligt. Dog var hans kærlighed ikke begrænset, den omfattede alle mennesker, uanset race, tro eller religion. Til og om dem sagde han hyppigt: »Vi er alle vor Faders børn.«

Noter

1. I D. Arthur Haycock, »A Day with the President«, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 288.
2. Se »Pres. Smith's Leadership Address«, *Deseret News*, 16. feb. 1946, kirketillæg, s. 6.
3. »Mothers of Our Leaders«, *Relief Society Magazine*, juni 1919, s. 313-314.
4. »To the Relief Society«, *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 707-708.
5. »After Eighty Years«, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 263.
6. »Pres. Smith's Leadership Address«, s. 1.
7. I Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom*, 1981, s. 209.
8. Lucy Woodruffs dagbog, 5. feb. 1888, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 138, bog 1.
9. I Emily Stewart Smith, »Some Notes about President George Albert Smith«, maj 1948, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 5, s. 3.
10. Se Emily Stewart Smith, »Some Notes about President George Albert Smith«, s. 5.
11. J. Golden Kimball, brev dateret 18. mar. 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 72, mappe 12.
12. J. Golden Kimball, brev dateret 30. juni. 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 72, mappe 15.
13. »How My Life Was Preserved«, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 121, scrapbog 1, s. 43-44.
14. »How My Life Was Preserved«, s. 43.
15. Edith Smith Elliott, »No Wonder We Love Him«, *Relief Society Magazine*, juni 1953, s. 366, 368.
16. Se *Builders of the Kingdom*, s. 240.
17. Se *Builders of the Kingdom*, s. 224-225.
18. Emily Smith Stewart, i »Pres. Smith Mementos At Y.«, *Deseret News*, 14. okt. 1967, kirketillæg, s. 6-7.
19. George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 100, mappe 23, s. 11.
20. John F. Fitzpatrick, i Conference Report, apr. 1951, s. 172.
21. George Albert Smiths dagbog, 27. okt. 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 73, bog 3, s. 70.
22. Se George Albert Smiths dagbog, 30. okt. 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 73, bog 3, s. 72.
23. Se Francis M. Gibbons, *George Albert Smith: Kind and Caring Christian, Prophet of God*, 1990, s. 208-209.
24. I Glenn R. Stubbs, »A Biography of George Albert Smith, 1870 til 1951«, PhD-disputats, Brigham Young University, 1974, s. 295.
25. Se Bryant S. Hinckley, »Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith«, *Improvement Era*, mar. 1932, s. 270, 271.
26. Se »A Biography of George Albert Smith«, s. 283.
27. Irene Jones, »The Understanding Heart«, *Improvement Era*, juli 1940, s. 423.
28. »Your Good Name«, *Improvement Era*, mar. 1947, s. 139.
29. I Conference Report, okt. 1921, s. 42.
30. George Albert Smiths dagbog, 5. nov. 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 74, bog 11, s. 83-84.
31. I Conference Report, juni 1919, s. 42, 44.
32. I Conference Report, okt. 1950, s. 8.
33. James Gunn McKay, i »A Biography of George Albert Smith«, s. 141.
34. George Q. Morris, »Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments«, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 284.
35. Se »Markers and Monuments«, s. 284.
36. Brev til Leslie O. Loveridge, 15. mar. 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 67, mappe 25.
37. »To the Relief Society«, *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 705-706.
38. I Conference Report, okt. 1945, s. 18.
39. I *Builders of the Kingdom*, s. 315-316.
40. Joseph F. Smith, i Conference Report, okt. 1945, s. 31-32; Joseph F. Smith var Kirkens patriark og barnebarn af præsident Joseph F. Smith, Kirkens 6. præsident.
41. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 1992, s. 49.
42. »Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace«, *Improvement Era*, sep. 1945, s. 501.
43. Se Arwell L. Pierce, i Conference Report, apr. 1951, 112-113.

44. »Markers and Monuments«, s. 284-285.
45. »Dedicatory Prayer«, *Improvement Era*, sep. 1947, s. 571.
46. »After Eighty Years«, s. 263-264.
47. David O. McKay, i Conference Report, apr. 1951, s. 3.
48. John A. Widtsoe, i Conference Report, apr. 1951, s. 99.
49. Matthew Cowley, i Conference Report, apr. 1951, s. 168-169.

Efterlev det, vi tror på

Vores religion må komme til udtryk i vores dagligliv.

Fra George Albert Smiths liv

Da George Albert Smith var 34 år gammel, lavede han en liste over beslutninger, som han kaldte sin »personlige trosbekendelse« – 11 punkter, som han forpligtede sig til at leve efter:

»Jeg vil være ven med de venneløse og finde glæde ved at hjælpe de fattige med deres behov.

Jeg vil besøge de syge og lidende og indgyde dem et ønske om tro til at blive helbredt.

Jeg vil undervise om sandheden til menneskehedens forståelse og velsignelse.

Jeg vil opsøge den vildfarne og prøve at bringe ham tilbage til et retfærdigt og lykkeligt liv.

Jeg vil ikke forsøge at tvinge folk til at leve op til mine idealer, men hellere elske dem til at gøre det, der er rigtigt.

Jeg vil leve sammen med folket og hjælpe dem med at løse deres problemer, så deres jordiske liv kan blive lykkeligt.

Jeg vil undgå høje stillingers berømmelse og søge at hindre tankeløse venners smiger.

Jeg vil ikke bevidst såre andres følelser, ikke engang nogen, der har gjort mig uret, men søge at gøre noget godt for dem og gøre dem til mine venner.

Jeg vil overvinde tendensen til selviskhed og jalousi og glæde mig over alle vor himmelske Faders børns fremgang.

Jeg vil ikke være nogen levende sjæls fjende.

Da jeg ved, at menneskehedens Forløser har tilbudt verden den eneste plan, der fuldt ud kan udvikle os og gøre os virkelig

lykkelige her og hinsides, føler jeg, at det ikke blot er en pligt, men et velsignet privilegium at udbrede denne sandhed«¹ (se forslag nr. 1 på s. 9).

De, der kendte præsident Smith, har sagt, at han virkelig efterlevede sin trosbekendelse. Ezra Taft Benson, der dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, fortalte om en oplevelse, hvor præsident Smith var tro mod sin beslutning om at »besøge de syge og lidende og indgyde dem et ønske om tro til at blive helbredt«:

»Jeg vil aldrig ophøre med at være taknemlig for de besøg, han aflagde i mit hjem, da jeg tjente som ydmyg missionær ... Især er jeg taknemlig for et besøg, han aflagde en sen aften, da vores lille barn lå på dødens tærskel. Uanmeldt fandt præsident Smith tid til at komme til vores hjem og lægge sine hænder på den lille, der i timevis havde ligget i sin mors arme, og love hende fuldstændig helbredelse. Sådan var præsident Smith, han havde altid tid til at hjælpe, især dem, der var syge, og dem, der havde mest brug for ham.«²

Spencer W. Kimball bemærkede et andet tilfælde, hvor præsident Smiths handlinger viste hans overbevisning om at gøre godt mod »nogen, der har gjort [ham] uret«:

»Det blev meddelt [præsident Smith], at nogen havde stjålet hans frakke fra vognen. I stedet for at blive vred, sagde han: »Bare vi dog vidste, hvem det var, så vi også kunne have givet ham tæppet, for han må have frosset. Og også noget mad, for han har sikkert været sulten.«³

En anden iagttagelse skrev om George Albert Smith: »Hans religion er ikke en lære lagt på køl. Den er ikke kun teori. Den betyder mere for ham end en beundringsværdig plan. Den er mere end en livsfilosofi. For én så praktisk anlagt som ham er religion den ånd, hvorved et menneske lever, hvorved det gør ting, om det så blot er at sige et venligt ord eller give et glas vand. Hans religion er nødt til at komme til udtryk i gerninger. Den må omfatte hverdagens detaljer.«⁴

En af hans rådgivere i Det Første Præsidentskab, præsident J. Reuben Clark Jun., opsummerede præsident Smiths personlige retskaffenhed med disse ord: »Han er et af de få mennesker, hvorom man kan sige, at han levede, som han underviste.«⁵

George Albert Smiths lærdomme

Vores lydighed mod evangeliet – ikke kun vores medlemskab af Kirken – gør os værdige til at kaldes hellige.

Tilbedelse i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er et liv hengivet til Gud, et ønske om at være ham værdig, han i hvis billede vi blev skabt og som har givet os alt ... hvad der er godt – Jesu Kristi evangelium.⁶

Hvor er det prægtigt at føle, at vi tilhører en kirke, der består eller burde bestå af hellige. Det er ikke tilstrækkeligt, at vores navn står på en optegnelse. Det er vigtigt, at vi lever det liv, der gør os berettigede til at kunne kaldes hellige, og hvis I gør det, vil I være lykkelige ...

Da Jesus af Nazaret kom ned på jorden og begyndte at prædike evangeliet om riget, var der mange, især de selvretfærdige farisæere, som forkastede hans budskab og gjorde gældende, at de var Abrahams efterkommere og således antydede, at deres slægtslinje ville frelse dem i Guds rige.

Frelseren meddelte dem, at hvis de var Abrahams børn, ville de gøre Abrahams gerninger (se Joh 8:33-39). Jeg vil gerne sige til de sidste dages hellige, at hvis vi er værdige til at kaldes sidste dages hellige, er det, fordi vi lever et liv som hellige, og det er evangeliets hensigt på den måde at gøre os fortjente til det. Verden er kommet i en sådan tilstand og er blevet bedraget af modstanderen i så lang tid og har erklæret, at den blotte tro på Gud er alt, hvad der er nødvendigt, at jeg frygter for den. Det er blot modstanderens trick⁷ (se forslag nr. 2 på s. 9.)

Den såkaldte »Mormonisme« er Jesu Kristi evangelium, som følge heraf er det Guds kraft til frelse for alle dem, der tror på og adlyder dets lærdomme. Det er ikke de, der siger: »Herre, herre«, der nyder godt af hans ånds følgeskab, men de, der gør hans vilje (se Luk 6:46).⁸

Med henvisning til det 7. kapitel i Matthæus og det 24. vers finder jeg følgende:

”Derfor: Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen.

»Derfor: Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen.«

Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og ramte det hus. Men det faldt ikke, for dets grund var lagt på klippen.

Men enhver, som hører disse ord og ikke handler efter dem, skal ligne en tåbe, der har bygget sit hus på sand.

Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og slog imod det hus. Og det faldt, og dets fald var stort« (Matt 7:24-27).

Hvor mange af os, der lærer Faderens vilje, gør det? Hvor mange af os lægger dag for dag et fundament og bygger en konstruktion, der kan blive i overensstemmelse med værdigheden hos vor Mesters statur? »Ja, menneskene er Guds bolig, ja, templer; og det tempel, som bliver besmittet, det tempel vil Gud ødelægge« (L&P 93:35). Han har givet os større intelligens og visdom end vore medmennesker. De sidste dages hellige har fået en kundskab om forudtilværelsen, en kundskab om, at vi er her, fordi vi bestod vores første prøvestand, og at vi har fået mulighed for at opnå evigt liv i vor himmelske Faders

nærhed ved at bestå vores anden prøvestand. Vi bliver ikke dømt som vore brødre og søstre i verden dømmes, men i forhold til de større muligheder, vi er i besiddelse af. Vi er blandt dem, der har modtaget Herrens ord, der har hørt hans udtalelser, og hvis vi følger dem, giver det os evigt liv, men hvis vi svigter, er følgen fordømmelse.⁹

Lad os gøre det bedre, end vi nogensinde før har gjort det. Lad os forny vores beslutning om at være virkelige sidste dages hellige, og ikke kun foregive at være det ... Jeg kender ikke nogen, der ikke kan gøre det lidt bedre, end de allerede har gjort, hvis de træffer beslutningen.¹⁰

Vor himmelske Fader forventer, at vi forbereder os på og lever, så vi er værdige til hans lovede velsignelser.

Jeg har slået op på det toogtyvende kapitel i Matthæus' beretning om Frelserens lærdomme og vil læse denne bestemte lignelse:

»Jesus tog til orde og talte igen til dem i lignelser:

»Himmeriget ligner en konge, der holdt sin søns bryllup.

Han sendte sine tjenere ud for at kalde de indbudte til brylluppet ...

Men da kongen kom ind for at hilse på sine gæster, fik han dér øje på en, der ikke havde bryllupsklæder på.

Han spurgte ham: Min ven, hvordan er du kommet ind uden bryllupsklæder? Men han tav.

Da sagde kongen til sine tjenere: Bind hænder og fødder på ham og kast ham ud i mørket udenfor. Dér skal der være gråd og tænderskæren.

»Thi mange er kaldet, men få er udvalgt.« (se Matt 22:1-3, 11-14) ...

Her var en mand, der kom til bryllupsfesten, og da tiden kom, så kongen eller herren, at han ikke havde bryllupsklæder på. Han havde tilsyneladende ikke taget hensyn til dens betydning. Han var kommet ind, uforberedt, og havde forventet at kunne deltage. Han var kommet til festen – de var alle inviterede til festen, men jeg formoder, at de burde vide, at kun de, der var passende klædt på, ville få adgang, og denne mand var forundret, da han fik stillet spørgsmålet om, hvorfor han var klædt sådan.

Verden lader til at tro, at de kan komme, når som helst de er klar. Vor Faders børn forstår ikke, at man skal forberede sig. Modstanderen har således bedraget dem, så de tror, at forberedelse ikke er nødvendig, at hvad som helst er i orden, men i dette budskab, som Frelseren gav i en lignelse til sin omgangskreds, får vi at vide, at der må være en forberedelse, og uden den forberedelse kan ingen få tilladelse til at tage del i vor himmelske Faders mere dyrebare gaver. Det gælder for medlemmer af denne kirke, som har en forestilling om, at fordi de er blevet inviteret, og fordi deres navne står på optegnelserne blandt dem, der er blevet kaldet, skal de ikke gøre mere ... De har glemt Herren og forbereder sig ikke til den fest, han har inviteret dem til.

Det er vor himmelske Faders ønske, at vi forbereder os til bryllupsfesten, ellers bliver vi holdt ude. Han forventer, at vi fortsat fylder vores sind med sandheden, og at vi udbreder denne sandhed, når lejlighed byder sig blandt alle hans børn. Selv om vores navn forekommer i Kirkens optegnelser, er det ikke nogen garanti for, at vi får en plads i det celestiale rige. Kun de, der lever værdigt til at være medlem af det rige, får en plads der.

Hvis der overhovedet midt i denne ustabile tilstand, den usikkerhed, der findes i verden, er et tidspunkt, hvor vi bør granske os selv for at finde ud af, om vi gør det, som Herren ønsker, vi gør, er det i dag. Hvis der overhovedet er et tidspunkt, hvor vi bør være sikre på, at vi befinder os på vejen til evigt liv, er det nu. Vi kan ikke forsømme disse muligheder. Gud lader sig ikke spotte. Når han har tilbudt os en gave, når han har anbragt en velsignelse inden for vores rækkevidde, når han har inviteret os til at deltage i en fest og vi overhører den, kan vi være sikre på, at vi vil lide den kval, der kommer til de mennesker, som afviser Herrens velsignelser, når de får dem tilbudt.¹¹

Vi kan ikke leve som verden og med rette forvente at få en plads i riget. I første afsnit i Lære og Pagter henviser Herren til ugudelighed og fortæller os, at han ikke kan se på synd med den mindste grad af billigelse (se L&P 1:31). Det er hård kost, for nogle af os i Kirken har den idé, at vi kan fjante med vor Herres evangelium og med det evige livs grundlæggende principper, og alligevel få den plads, vi ønsker. Det er ikke sandt. Herren vil være barmhjertig, men han vil være retfærdig, og hvis vi vil have nogen som helst

velsignelse, er der kun én måde, hvorpå vi kan opnå den, og det er ved at holde de befalinger, der giver os ret til den velsignelse¹² (se forslag nr. 3 på s. 9).

**Hvis vi gør vores fulde pligt, bliver vores
livsførelse et bevis for vores tro på evangeliet.**

I løbet af i år har jeg haft det privilegium at møde nogle mennesker, der bor i dette lokalsamfund (Salt Lake City), og som ikke tilhører Kirken, og tale med dem om evangeliet. En mand havde boet her i tyve år, en mand, hvis livsførelse var upåklagelig, en god borger, en dygtig forretningsmand, én der var venlig stemt over for vores folk. Han fortalte mig, at han havde boet her i tyve år, og han var kommet til den konklusion, at vi var lige så gode mennesker som vore naboer, der tilhører andre kirker. Han kunne ikke se nogen forskel på os.

Jeg ønsker at fortælle jer, brødre og søstre, at for mig er det ikke nogen kompliment. Hvis Jesu Kristi evangelium ikke gør mig til et bedre menneske, så har jeg ikke udviklet mig, som jeg skulle, og hvis vore naboer, som ikke tilhører denne kirke, kan bo blandt os år efter år uden at se noget bevis på de fordele, som det giver os at holde Guds befalinger, så er der brug for forbedring i Israel ...

Gør I jeres pligt? Udfører vi det arbejde, som Herren har betroet i vores varetægt? Fornemmer vi det ansvar, der ligger på os? Eller flyder vi dovent med strømmen, følges med tidevandet og tager for givet, at vi på den yderste dag bliver forløst?¹³

Vi kaldes et ejendomsfolk (se 1 Pet 2:9), fordi vi måske har en gennemgribende tro på Jesu Kristi evangelium ...

Hvis vi som ejendomsfolk i den grad levede efter hvert ord, der udgår af vor himmelske Faders mund (se L&P 84:44), da ville vi virkelig være et velsignet folk. Vi lever i stor udstrækning efter det vidnesbyrd, vi har fået af vor Forløser, og så vidt er vi et velsignet folk. Men vi ville blive endnu mere velsignet og få fremgang, hvis vi kunne mande os op til at udføre vores fulde pligt.

Jeg beder til, at ånden, som sætter os i stand til at tjene trofast, må være med os, at ønsket om at gøre godt må overvinde fristelserne på vores vej, og uanset hvor vi går, at andre, der ser vore gode gerninger, ikke kan afholde sig fra at prise vor Fader, som er i himlene (se Matt 5:16).¹⁴

»Hvis vi rækker ud i alle retninger og gør godt mod vor Faders børn, da ... vil [vi] glæde os over det gode, vi udfører her.«

Lad os nu granske os selv. Gør vi så meget, som vi burde? Og hvis ikke, så lad os omvende os og gøre det bedre. Hvis vi gør, som vi bør, hvis vi rækker ud i alle retninger og gør godt mod vor Faders børn, da påfører vi os selv en alvidende Faders velsignelse, og vi vil glæde os over det gode, vi udfører her ...

Lad os være ydmyge og bønssomme, leve nær vor himmelske Fader og være et bevis på vores tro på Jesu Kristi evangelium ved at leve op til dets principper. Lad os være et bevis på vores tro på Gud og på det værk, han har givet til jorden, ved altid at leve retskaffent, for når alt kommer til alt er dét det stærkeste vidnesbyrd, vi vil kunne bære om sandheden af dette værk¹⁵ (se forslag nr. 4 på s. 9).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Tænk på nogle idealer eller principper, som du gerne vil følge i dit liv, mens du læser præsident Smiths trosbekendelse (s. 1-2). Overvej at skrive dem i en personlig dagbog.
2. Læs de første fire afsnit på s. 3. Hvad vil det sige at være en sidste dages hellig? Hvad kan en forælder gøre for at hjælpe sit barn til at leve som en hellig?
3. Tænk over, hvordan du kan anvende lignelsen om bryllupsfesten i dit liv, mens du læser det delafsnit, der begynder på s. 5 (se også Matt 22:1-14). Hvad tror du fx bryllupsfesten symboliserer? Hvem repræsenterer de inviterede gæster? Tænk over, hvad du kan gøre for at forberede dig på bryllupsfesten (s. 6).
4. Læs det sidste afsnit af lærdomme (på s. 8) og tænk på én, du kender, der har et stærkt vidnesbyrd om evangeliet. Hvordan er den persons livsførelse et bevis på vedkommendes vidnesbyrd? Overvej, hvad du kan gøre for at være et bevis på dit vidnesbyrd.

Skriftstedshenvisninger: Matt 7:16-23; Jak 1:22-25; 2:15-18; 1 Joh 2:3-6; Moro 7:3-5; L&P 41:5

Til underviseren: »For at hjælpe os med at undervise ud fra skrifterne og de sidste dages profeters ord har Kirken produceret lektionshæfter og andre materialer. Der er stort set ikke behov for kommentarer eller andre opslagsværker« (se *Undervisning, den største kaldelse: Hjælpemateriale til undervisning i evangeliet*, 2000, s. 52).

Noter

1. »President George Albert Smith's Creed«, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 262.
2. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1951, s. 46.
3. Spencer W. Kimball, *Tilgivelsens mirakel*, 1975, s. 251.
4. Bryant S. Hinckley, »Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith«, *Improvement Era*, mar. 1932, s. 270.
5. J. Reuben Clark jun., i Doyle L. Green, »Tributes Paid President George Albert Smith«, *Improvement Era*, juni 1951, s. 405.
6. I Conference Report, apr. 1949, s. 8.
7. »The Church with Divine Authority«, *Deseret News*, 28. sep. 1946, kirketillæg, s. 1, 6.
8. I Conference Report, apr. 1913, s. 28-29.
9. I Conference Report, okt. 1906, s. 47.
10. I Conference Report, apr. 1941, s. 27.
11. I Conference Report, okt. 1930, s. 66-68.
12. Konferencen for halvfjerdserne og stavsmisionering, 4. okt. 1941, s. 6.
13. I Conference Report, okt. 1916, s. 49.
14. »Some Points of »Peculiarity«, *Improvement Era*, mar. 1949, s. 137.
15. I Conference Report, apr. 1914, s. 13.

»Evangeliets lærer os at have næstekærlighed til alle og elske vore medmennesker.«

»Du skal elske din næste som dig selv«

At række ud mod andre i kærlighed og medfølelse er afgørende i Jesu Kristi evangelium.

Fra George Albert Smiths liv

George Albert Smith var meget kendt for sin evne til at elske andre. Præsident J. Reuben Clark jun., en af hans rådgivere i Det Første Præsidentskab, har sagt om ham: »Hans rigtige navn var Kærlighed ... Han gav sin kærlighed til enhver, han mødte. Han gav sin kærlighed til alle, som han ikke mødte.«¹

Præsident Smiths kærlighed til andre stammede fra hans oprigtige overbevisning om, at vi alle er brødre og søstre, børn af den samme himmelske Fader. Ved slutningen af sit liv sagde han til de hellige:

»Jeg ved ikke af, at jeg har nogen fjender, og der findes ingen i verden, som jeg føler fjendskab mod. Alle mænd og kvinder er min Faders børn, og jeg har i mit liv stræbt efter at overholde menneskehedens Forlørsers vise vejledning – at elske min næste som mig selv ... I aner ikke, hvor meget jeg elsker jer. Ord kan ikke udtrykke det. Og jeg ønsker at føle sådan mod enhver af min himmelske Faders sønner og døtre.«²

Præsident Smith viste sin kærlighed til andre gennem utallige barmhjertighedsgerninger. En person bemærkede: »Det er karakteristisk for præsident Smith at begive sig ud i ærinder til personlig trøst og velsignelse for mange, der er syge, der er nedtrykte og som har grund til at være taknemlig for hans muntre trøst. Det er ikke usædvanligt før og efter arbejdstid at se ham vandre på hospitalsgange og besøge stue efter stue, velsigne, opmuntre og opløfte med sin uanmeldte ankomst på de steder, hvor hans tilstedeværelse med trøst og

forsikring er så uendelig velkommen ... Det er typisk for ham at tage hen, hvor som helst han føler, han kan yde hjælp og opmuntring.«³

Præsident Thomas S. Monson fortalte om et bestemt tilfælde, hvor præsident Smith begav sig af sted for at vise kærlighed til en trængende:

»En kold vintermorgen var snerydningsholdet (i Salt Lake City) i færd med at fjerne nogle store isklumper fra gadens rendesten. Det faste hold fik hjælp fra nogle midlertidige arbejdere, som desperat havde brug for arbejde. En af disse havde kun en tynd trøje på og frøs bitterligt. En slank mand med veltrimmet skæg standsede op foran holdet og sagde til arbejderen: »Du er nødt til at have mere end den trøje på en morgen som denne. Hvor er din frakke?« Manden svarede, at han ikke havde nogen frakke at tage på. Den fremmede tog derpå sin egen overfrakke af, gav den til manden og sagde: »Denne frakke er din. Den er ulden og vil holde dig varm. Jeg arbejder lige overfor på den anden side af gaden.« Gaden var South Temple. Den barmhjertige samaritaner, som gik ind i Kirkens administrationsbygning uden overfrakke for at udføre sit daglige arbejde, var præsident George Albert Smith fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hans uselviske og gavmilde gerning afslørede hans gode hjerte. Han var i sandhed sin broders vogter«⁴ (se forslag nr. 1 på s. 17).

George Albert Smiths lærdomme

Alle mennesker er vore brødre og søstre, børn af vor himmelske Fader.

Vi anser alle mænd som vore brødre og alle kvinder som vore søstre. Vi anser ethvert menneske, som findes i verden, som vor Faders barn og tror på, at enhver er i Faderens billede, og derfor besidder hver især en gnist af guddommelighed, som, hvis den udvikles, vil forberede os til at vende tilbage til hans nærhed ...

Det er vores forståelse af formålet med vores eksistens i denne verden og forklarer vores interesse i vore medmennesker. Mange tror, at vi vil holde os for os selv, og nogle tror, at vi kun omgås hinanden. Faktum er, at vi anser ethvert barn, der fødes til verden, for Guds søn eller datter, for vores bror eller søster, og vi føler, at vores lykkelige ikke vil være fuldstændig i himmeriget, medmindre vi

nyder fællesskabet sammen med vores familie og de af vore venner og bekendte, som vi har lært at kende, og for hvem vi interesserer os og bruger så meget af vores tid på her på jorden.⁵

Når jeg tænker på min agtelse og min hengivenhed for min Faders familie, den menneskelige familie, husker jeg noget, som min jordiske far har sagt, og som jeg sandsynligvis har arvet efter ham. Han sagde: »Jeg har aldrig mødt et af Guds børn så langt nede i sølet, at jeg ikke har følt mig tilskyndet til at bøje mig ned og løfte ham op og få ham på fode igen og sætte ham i gang.« Jeg vil gerne sige, at jeg aldrig i mit liv har set et af min Faders børn, som jeg ikke har erkendt var min bror, og at Gud elsker hvert eneste af sine børn.⁶

Hvor ville det være en lykkelig verden, hvis mennesker overalt anerkendte deres medmennesker som brødre og søstre og derpå forfulgte det ved at elske deres næste som sig selv⁷ (se forslag nr. 2 på s. 17).

Jesu Kristi evangelium lærer os at elske alle Guds børn.

Evangeliet lærer os at have næstekærlighed til alle og elske vore medmennesker. Frelseren har sagt:

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke. Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.« På de to bud hviler hele loven og profeterne« (Matt 22:37-40).

Brødre og søstre, hvis Jesu Kristi evangelium, som I har fået, ikke har sået den følelse af kærlighed i jeres hjerte for jeres medmennesker, da ønsker jeg at sige, at I ikke i fuld udstrækning har benyttet jer af den vidunderlige gave, der kom til jorden, da denne kirke blev organiseret⁸ (se forslag nr. 3 på s. 17).

Vores virke består af kærlighed. Vores tjeneste beriger vores tilværelse ... Hvis vi lever efter Guds hensigt med os, hvis vi tjener, som han ønsker, vi bør tjene, beriges hver eneste dag af vores tilværelse ved hans Ånds indflydelse, vores kærlighed til vore medmennesker øges, og vores sjæl udvides, indtil vi føler, at vi kunne tage alle Guds

»Lad vores opførsel ... være et bevis på, at vi virkelig holder den vigtige befaling: ... »Du skal elske din næste som dig selv.«

børn i vores favn med et ønske om at velsigne dem og føre dem til en forståelse af sandheden.⁹

Som medlemmer af Kristi kirke bør vi holde hans befalinger og elske hinanden. Dernæst bør vores kærlighed nå ud over grænserne for den kirke, som vi har tilsluttet os, og række ud til menneskenes børn.¹⁰

Lad vores opførsel, vores mildhed, vores kærlighed og vores tro være et bevis på, at vi virkelig holder den vigtige befaling, som Frelseren sagde stod lige med den første vigtige befaling: »Du skal elske din næste som dig selv.«¹¹

Vi udøver næstekærlighed ved at række ud til dem, der har brug for hjælp og opmuntring.

Det er umuligt at måle resultatet af, hvad kærlighed og næstekærlighed kan bibringe verden. Der er lejlighed i hver en gren, menighed

og missionsmark til at gå rundt og stråle som solskin, udvikle lykke, opløfte de modløse og bringe glæde og trøst til de lidende.¹²

Herren siger følgende:

»Se til, at I elsker hinanden; hold op med at være begærlige; lær at dele med hinanden, sådan som evangeliet kræver ...

Og frem for alt, klæd jer i næstekærlighedens bånd som i en kappe, hvilket er fuldkommenhedens og fredens bånd« (L&P 88:123, 125). ...

Følger I hans råd med hensyn til næstekærlighed? Jeg ønsker at sige om denne særlige periode i vores liv, at vi har brug for at udøve næstekærlighed, ikke kun ved at dele ud af vore midler til de nødstedte, men vi er nødt til at have næstekærlighed til vor Faders børns svagheder, fiaskoer og fejltagelser.¹³

Hvis vi finder en mand eller kvinde, som det ikke er gået godt for i livet, nogen, der bliver svagere i troen, lad os da ikke vende dem ryggen. Lad os få som mål at besøge dem, gå til dem i venlighed og kærlighed og opmuntre dem til at vende sig væk fra deres fejlslagne vej. Muligheden for at udføre et personligt stykke arbejde iblandt os som et folk er til stede overalt, og der findes få mænd og kvinder i denne kirke, som ikke, hvis de ville, kunne række lidt mere ud over den cirkel, som de har tilsluttet sig, og sige et venligt ord eller undervise nogle af vor Faders børn i sandheden ... Dette er vor Faders værk. Det er det vigtigste, vi kan tilslutte os i dette liv.¹⁴

Jeg har kun gode hensigter i mit hjerte for menneskeheden. Jeg har intet fjendskab i mit hjerte mod noget levende menneske. Jeg kender nogle, som jeg ville ønske, ville opføre sig lidt bedre, end de gør, men det er deres tab, ikke mit. Hvis jeg kunne lægge min arm rundt om dem og hjælpe dem tilbage på hovedvejen til lykke ved at undervise dem i Jesu Kristi evangelium, ville min glæde øges derigennem ... I kan ikke drive mennesker til at gøre det, der er rigtigt, men I kan elske dem til at gøre det, hvis jeres eksempel er af en sådan karakter, at de kan se, at I mener, hvad I siger¹⁵ (se forslag nr. 4 på s. 17).

Sand lykke kommer af at elske og tjene andre.

Glem ikke, at lige meget hvor mange penge I giver ud, lige meget hvor meget I ønsker denne verdens ting for at gøre jer selv

»Gå rundt og strål som solskin, udvikl lykke, opløft de modløse og bring glæde og trøst til de lidende.«

lykkelige, så vil jeres lykke være proportional med den næstekærlighed og den venlighed og den kærlighed, I viser dem, I færdes blandt her på jorden. Vor himmelske Fader har sagt lige ud, at den, der siger, at han elsker Gud, men ikke elsker sin broder, er en løgner« (se 1 Joh 4:20).¹⁶

Det er ikke kun det, vi får, der gør os lykkelige – det er det, vi giver, og jo mere vi giver af det, som er opløftende og berigende for vor Faders børn, des mere har vi at give af. Det vokser som en stor livskilde og bobler op til evig lykke.¹⁷

Når vores liv her er slut, og vi vender hjem, vil vi se, at vi er blevet tilregnet enhver god handling, vi har udført, enhver venlighed vi har vist, og enhver anstrengelse vi har lagt for dagen for at gavne vore medmennesker ...

Lad os bevise vores påskønnelse af det, Herren har givet os, ved at tjene ham, og vi tjener ham, når vi gør godt mod hans børn. Vi

har fået det for intet, nu giver vi det for intet (se Matt 10:8). Lad os med hjertet varmt af kærlighed og venlighed til vore medmennesker til stadighed gå fremad, indtil det sidste kald kommer, og vi skal stå ansigt til ansigt med vores optegnelse. På det tidspunkt, hvis vi har forbedret vore talenter, hvis vi har været ærlige, sandfærdige, kyske, godgørende og næstekærlige og har stræbt efter at opløfte hver sjæl, som vi har haft tilknytning til, hvis vi har levet op til det lys, vi har fået og udbredt det lys, når lejlighed bød sig, hvor lykkelige vil vi så ikke være, og hvor vil vores hjerte dog svulme af taknemlighed, når vi fra himlens og jordens Skaber modtager dette velkomstapplaus: »Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!« (Matt 25:21)¹⁸ (se forslag nr. 5 på s. 17).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Overvej, hvordan du kan vise kærlighed ligesom præsident Smith gjorde (se s. 11-12). Hvordan kan vi fx vise kærlighed, når vi udfører vores opgave som besøgs- eller hjemmelærer?
2. Tænk over, hvordan anvendelsen af disse lærdomme kan forbedre dit forhold til dine naboer, kolleger, familiemedlemmer og andre, mens du studerer det første delafsnit i lærdomme (s. 12-13).
3. Læs det sidste hele afsnit på s. 13. Hvilke lærdomme eller beretninger i skrifterne inspirerer dig til at elske og tjene andre?
4. Studér det delafsnit, der begynder på s. 14, især de to sidste afsnit. Tænk på én, der kunne være uden for »den cirkel, som [du] har tilsluttet [dig]«. Hvad kan du specifikt gøre for at række ud til en sådan person?
5. Overvej præsident Smiths lærdomme på s. 15-17. Hvilke erfaringer har du haft, som har lært dig, at sand lykke kommer af at gøre andre glade?

Skrifstedshenvisninger: Matt 5:43-44; 25:34-40; Luk 10:25-37; Joh 13:34-35; 1 Joh 4:7-8; 1 Ne 11:16-25; Moro 7:44-48

Til underviseren: »Ganske meget af den undervisning, der foretages i Kirken, er så stiv, at det er en forelæsning. I klasseværelset er vi ikke så modtagelige over for forelæsninger. Det er vi til gengæld under nadvermødet og til konferencer, men undervisning kan være interaktivt, således at man kan stille spørgsmål. Man kan nemt opmuntre til spørgsmål i en klasse« (Boyd K. Packer, »Principper i undervisning og indlæring«, *Liahona*, juni 2007, s. 55).

Noter

1. J. Reuben Clark jun., »No Man Had Greater Love for Humanity Than He«, *Deseret News*, 11. apr. 1951, kirketillæg, s. 10, 12.
2. »After Eighty Years«, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 263.
3. Richard L. Evans, »Anniversary«, *Improvement Era*, apr. 1946, s. 224.
4. *Stjernen*, juli 1990, s. 43.
5. »Mormon View of Life's Mission«, *Deseret Evening News*, 27. juni 1908, kirketillæg, s. 2.
6. »Pres. Smith's Leadership Address«, *Deseret News*, 16. feb. 1946, s. 6.
7. I Conference Report, okt. 1946, s. 149.
8. I Conference Report, apr. 1922, s. 52.
9. I Conference Report, okt. 1929, s. 24.
10. I Conference Report, apr. 1905, s. 62.
11. I Conference Report, apr. 1949, s. 10.
12. »To the Relief Society«, *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 704.
13. »Saints Blessed«, *Deseret News*, 12. nov. 1932, kirketillæg, s. 5, 8.
14. I Conference Report, apr. 1914, s. 12-13.
15. I Conference Report, apr. 1946, s. 184-185.
16. »To the Relief Society«, s. 709.
17. *Sharing the Gospel with Others*, udv. Preston Nibley, 1948, s. 214; tale holdt den 4. nov. 1945, i Washington D.C.
18. »Mormon View of Life's Mission«, s. 2.

Vores vidnesbyrd om Jesus Kristus

Det gengivne evangelium giver sidste dages hellige flere vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Guds Søn.

Fra George Albert Smiths liv

Under sine rejser som generalautoritet mødte George Albert Smith lejlighedsvis mennesker, der mente, at de sidste dages hellige ikke troede på Jesus Kristus. Denne misforståelse forundrede og bekymrede præsident Smith, og han prøvede at rette op på det ved at bære sit personlige vidnesbyrd om Frelseren.

Ved én lejlighed talte han ved et kirkemøde i Cardston i Canada om Kristi liv og mission. Næste morgen tog han hen til jernbaneanstationen for at købe en togbillet. Mens han ventede i køen, overhørte han en samtale mellem en kvinde og billetsælgeren. Kvinden nævnte, at aftenen før havde hun besluttet at overvære en gudstjeneste hos de sidste dages hellige.

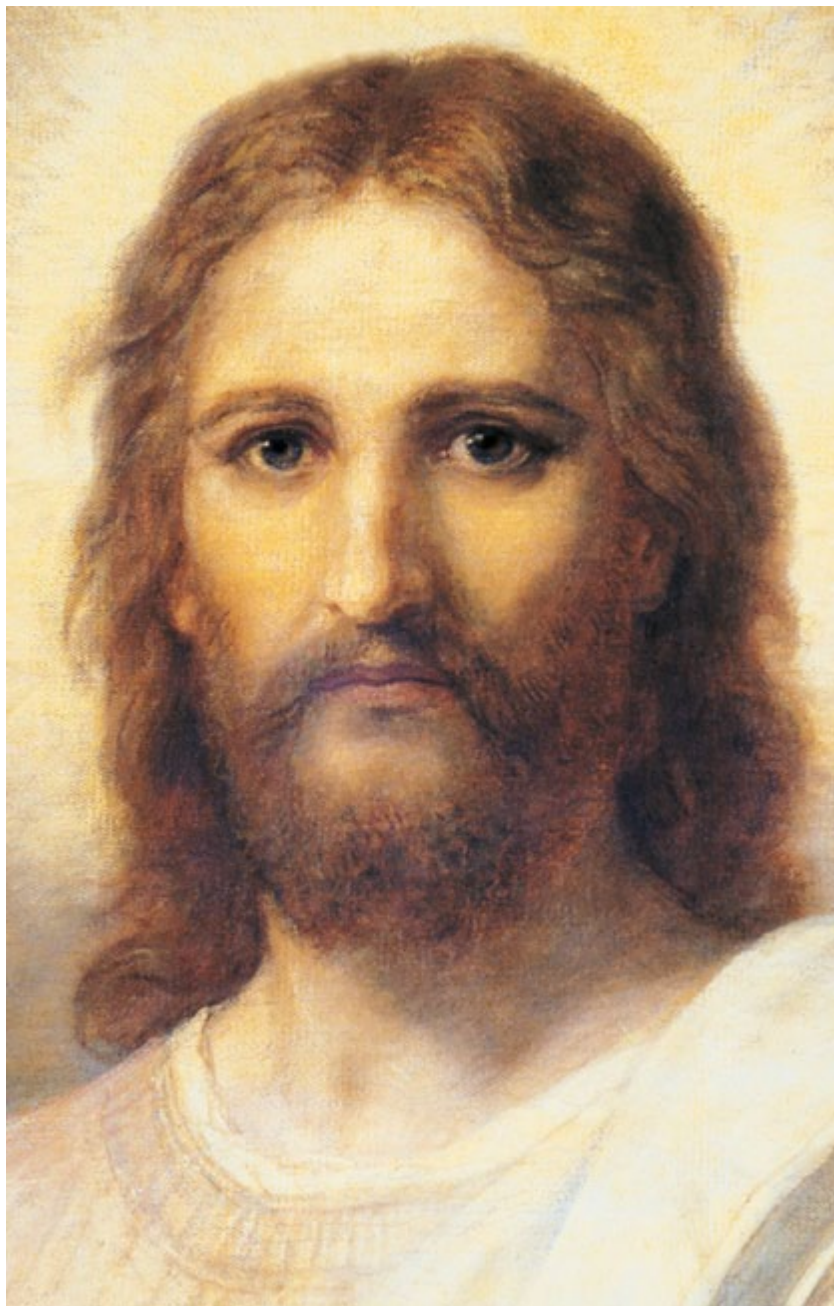
Billetsælgeren så overrasket ud. »Du godeste,« sagde hun. »Du siger vel ikke, at du gik i kirke der?«

»Jo, jeg gjorde,« svarede kvinden. »Hvorfor ikke?«

Billetsælgeren sagde: »De tror ikke engang på Jesus Kristus.«

Derpå svarede kvinden: »Netop i går lyttede jeg til en af ældsterne i Kirken, som talte om Jesus af Nazarets liv, og jeg har aldrig hørt nogen, der lod til at være mere dybt præget af kundskaben om, at Jesus virkelig var Kristus, end den taler ved denne lejlighed«¹ (se forslag nr. 1 på s. 29).

George Albert Smith hentede styrke fra sit vidnesbyrd om Jesus Kristus, og han glædede sig over at dele det med andre. I en alder af 44, da han havde tjent som apostel i 11 år, sagde han:

»Jeg ved, at min Forløser lever og giver med glæde min ydmyge indsats til at grundfæste hans lærdomme.«

»Jeg er blevet holdt oppe og, om jeg så må sige, blevet løftet ud af mig selv og fået kraft udover min egen til at undervise i de herlige sandheder, som verdens Frelser har erklæret. Jeg har ikke set ham ansigt til ansigt, men jeg har nydt hans ånds følgeskab og følt hans nærvær på en måde, der ikke er til at misforstå. Jeg ved, at min Forløser lever og giver med glæde min ydmyge indsats til at grundfæste hans lærdomme ... Hver fiber i min krop dirrer ved kundskaben om, at han lever, og en dag vil alle mennesker vide det.

Frelseren døde, så vi kan leve. Han overvandt døden og graven og stiller i udsigt til alle, der adlyder hans lærdomme, håbet om en herlig opstandelse ... Jeg ved, dette er Herrens værk, og at Jesus virkelig er vor Frelser.«²

Præsident Smith gik bort på sin 81-års fødselsdag, den 4. april 1951. Under en af hans sidste stunder i livet med familien tæt omkring sig, spurgte hans søn; »Far, er der noget, du vil sige til familien – noget særligt?«

Med et smil bekræftede han det vidnesbyrd, han havde delt adskillige gange i sit liv: »Ja, blot dette: Jeg ved, at min Forløser lever, jeg ved, at min Forløser lever.«³

George Albert Smiths lærdomme

Jesus Kristus er Guds Søn, og han lever i dag som vor opstandne Frelser.

Jeg har fundet mange i verden, der ikke ved, at vi tror på vor Herres guddommelige mission, og jeg er ved mere end en lejlighed blevet ledt til at sige, at der ikke findes noget folk i verden, der forstår Jesu Kristi guddommelige mission så godt, der så dybt tror på, at han er Guds Søn, der er så sikre på, at han på nuværende tidspunkt sidder på tronen på sin Faders højre hånd, som de sidste dages hellige gør.⁴

Jeg ved, lige så vel som jeg ved, at jeg lever, at han er Guds Søn, at vi gennem ham, og gennem ham alene, kan opnå ophøjelse i det celestiale rige, og alle, der følger i hans fodspor og lever ifølge de lærdomme, han gav, vil blive lykkelige i dette liv og vil forberede en bolig til sig selv i hans celestiale rige, hvor de vil bo sammen med ham for evigt.⁵

Menneskehedens Forløser var mere end et godt menneske, der kom til verden for at lære os etik. Menneskehedens Forløser besad mere end almindelig intelligens. Han var virkelig Guds Søn, Guds Enbårne i kødet ... Han kom for at kalde mennesker til omvendelse, for at vende dem væk fra deres forkerte vej. Han gik blandt dem og repræsenterede Gud, den evige Fader, og erklærede, at han var i sin Faders billede, at de, der havde set ham, havde set hans Fader, og fortalte dem, at han var blevet udsendt for at gøre sin Faders vilje, og kaldte på alle mennesker for at vende dem væk fra de fejl, der havde sneget sig ind blandt dem, for at omvende sig fra deres synder og træde ned i dåbens vande.⁶

På Frelserens tid hviskede modstanderen til folket, at han ikke var Guds Søn, selvfølgelig kan I ikke tage imod ham, han er blot en almindelig mand, han er bare Maria og Josefs søn, og han er lige så meget Guds Søn som I er, og folket lyttede til dette lumske, onde væsen og korsfæstede menneskehedens Forløser.⁷

Han var virkelig Guds Søn. Han virkede blandt folket med kærlighed og venlighed, men de forkastede hans navn som ondt ... Han var Guds Søn, og han havde virkelig ret til at udtale sig i sin Faders navn. De sandheder, han bragte til jorden, kom fra Faderen, og skønt de naglede ham til korset, skønt de på hans hoved anbragte den flettede tornekrone og som en hån gav ham et scepter i hånden, skønt de udgød hans blod med det grusomme spyd, var dog det ord, han ytrede til dem, Herrens ord, og han var virkelig Guds Søn.⁸

Vi tror ikke blot på, at Jesus fra Nazaret levede på jorden, men vi tror på, at han stadig lever, ikke som et væsen, ikke som noget u håndgribeligt eller uden legeme, men vi tror på ham som et ophøjet menneske. For han opstod med det samme legeme, som blev lagt i Josef fra Arimatæas grav, det samme legeme, som der blev sørget for af dem, der elskede ham. Den samme Jesus Kristus, som trådte frem fra graven og bragte med sig det legeme, som var blevet rensset og forædlet ... og han tog det med sig, da han forsvandt fra menneskenes stirrende blikke i Jerusalem, hvor to mænd i hvide klæder sagde: »Som I ser ham fare op, vil han på samme måde komme igen« (se ApG 1:10-11).

Det er den Jesus fra Nazaret, som de sidste dages hellige tror på. Vi tror også, at de løfter, der er blevet givet angående

menneskeheden, bliver opfyldt, at når evangeliet, når tiden er inde, er blevet forkyndt over hele jorden til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, når mennesker skal lades tilbage uden undskyldning i den henseende, tror vi, at menneskeheden gennem vor himmelske Faders kraft vil modtage den vidunderlige velsignelse, opstandelsen fra de døde, og at menneskehedens Forløser kommer i himlens skyer med magt og med herlighed for at bo på denne jord. Vi tror, at Jesus af Nazaret kommer for at bo sammen med dem, der er værdige til celestial herlighed⁹ (se forslag nr. 2 på s. 29).

Vi godtager Bibelens vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelige mission.

Jesus af Nazaret trådte ned i vandet og blev døbt af Johannes, og da han kom op af vandet, kom Helligånden og steg ned på ham i en dues skikkelse. Og en røst fra himlen lød: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag« (se Matt 3:13-17).

Findes der noget mere afklaret end det? Vores vidunderlige Bibel indeholder alle de oplysninger og naturligvis meget mere. Når mennesker siger eller tror, at vi ikke tror på Jesu Kristi guddommelige mission, da lad dem vide, at vi tror på alt det, Bibelen lærer os, hvad angår ham. Vi tror på beretningen om, hvordan han organiserede sit folk og underviste dem, og hvordan han til sidst ... blev korsfæstet.¹⁰

Vi accepterer uden forbehold alle evangelisternes vidnesbyrd, som står i Det Nye Testamente angående menneskehedens Forløseres opstandelse. Det er så enkelt, at det for mig virker som om, at ingen opmærksom person kan undgå at forstå det. Faktum er, at Frelseren viste sig, efter han blev korsfæstet og lagt i graven, og i 40 dage var han sammen med sine disciple, han spiste fisk og honningkage med dem, og de følte naglemærkerne i hans hænder og spydmærket i hans side. Han sagde til dem, mens han stod blandt dem: »Se på mine hænder og fødder - det er mig. Føl på mig og se; en ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har« (se Luk 24:39-43). Dette er i sandhed et uomtvisteligt bevis, og dog er der mange af vor Faders børn, som ikke forstår det¹¹ (se forslag nr. 3 på s. 29).

»Vi accepterer uden forbehold ... vidnesbyrd[et] ... i Det Nye Testamente angående menneskehedens Forløseres opstandelse.«

Mormons Bog og Joseph Smiths vidnesbyrd giver os yderligere bevis på Kristi guddommelighed.

Spørgsmålet om, at Jesus ikke var af guddommelig herkomst, blev rejst i den gamle verden, fordi han blev født som et lille barn, lagt i en krybbe, hans mor var Maria, og tømreren Josef var angiveligt hans far. Mange har indrømmet, at han var en stor og god mand, men de har ønsket at frarøve ham guddommeligheden ved hans fødsel.

Heldigvis har de sidste dages hellige fået et vidnesbyrd om, at disse ting er sande, og ydermere har vi fået vidnesbyrdet om, at han kom til den vestlige halvkugle, som der står i Mormons Bog, og betjente nefitterne på dette kontinent. På det tidspunkt kom han ikke som et lille barn, men han kom i himlens skyer, og hans komme blev bekendtgjort med en røst, der gennemtrængte det inderste i hver en sjæl, som boede i landet. Denne gang kom han som et menneske fra himlen, og de så ham komme. De vidste, at

han var Kristus, for hans komme var blevet forudsagt af deres profeter. Han gav dem den samme organisation, der fandtes i Kirken i Jerusalem. Han lærte dem, at de skulle døbes, som han var blevet det, af dem, der har myndighed til at forrette den ordinance (se 3 Ne 11:1-27). Det var ikke en almindelig mands ord. Det var Guds Søns ord, han som var steget op til sin Fader og som var kommet tilbage igen, så menneskenes børn kunne få endnu et vidnesbyrd tilføjet til det antal, de allerede havde fået.¹²

Hvilket mere direkte bevis på opstandelsen fra de døde kunne der have været, end at han, i sit opstandne legeme, kom blandt nefitterne og underviste dem i det samme evangelium, hvori han havde undervist i Jerusalem? Og nu opfyldte han det løfte, han havde aflagt i Jerusalem, da han sagde: »Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold; også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde« (Joh 10:16). Han kom i sit opstandne legeme for at give dem de oplysninger, han havde forudsagt skulle gives til dem, som han nu betjente.

Det var en vidunderlig oplevelse for disse mennesker. Efter at have undervist dem hele dagen ... helbredte han deres syge og velsignede deres børn og fortsatte med at undervise dem i sit evangeliums skønhed. Der var ingen i tvivl i deres sind om, at han var verdens Frelser. De så ham komme fra himlen og var vidne til hans storslåede magt ... Han kom i herlighed. Engle kom ned fra himlen, som var det midt gennem ild og omgav de små børn, så de blev omringet af ild. Og englene betjente dem (se 3 Ne 17:6-24).

Det var ikke hallucinationer, men oplevelser af så mageløs karakter, at de ville blive husket for altid af dem, der oplevede dem. Som sidste dages hellige godtager vi denne optegnelse som et bevis på vor Herre Jesu Kristi opstandelse.¹³

Dernæst, på den dag og i den tid, vi lever, fremkom der en anden person ... Joseph Smith havde ikke kun Bibelens vidnesbyrd om, at Jesus var Kristus, men han så Gud Faderen stå i himlens skyer, ikklædt herlighed, og Jesus Kristus, verdens Forløser, ophøjet ved hans højre hånd, og han hørte Guds røst, der sagde: »Det er min elskede Søn. Hør ham!« (se JS-H 1:16-17). Han bar vidnesbyrd om dette herlige syn over for dem, han omgikkes. Også andre modtog et vidnesbyrd fra det høje. Deres vidnesbyrd om

Da den opstandne Frelser besøgte nefitterne, kom »engle ... ned fra himlen, som var det midt gennem ild og omgav de små børn«.

guddommeligheden i Frelserens mission var blevet øget og styrket, så det ikke længere var et spørgsmål om fordums historie, at Gud levede, og at Jesus var Kristus. De vidste det personligt, fordi de selv havde fået et vidnesbyrd.¹⁴

I mit sind er et af de stærkeste vidnesbyrd om vor Frelseres guddommelige liv Joseph Smiths vidnesbyrd, som nedlagde sit liv som et vidne om sandheden af Jesu Kristi evangelium¹⁵ (se forslag nr. 3 på s. 29).

Vi kan hver især få et personligt vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus.

Vi har endnu et vidnesbyrd, endnu et vidne, som er endnu mere fuldkomment og mere overbevisende end de andre, fordi det er et vidnesbyrd, der kommer til den enkelte, når vedkommende har efterkommet kravene fra vor Fader i himlen. Det er et vidnesbyrd, som brændes ind i vores sjæl ved Helligåndens kraft, når vi har

udført det værk, som Herren har sagt må udføres, hvis vi vil vide, om læren er fra Gud eller om den er fra et menneske.¹⁶

Herren selv har sagt: »Min lære er ikke min egen, men hans, som har sendt mig. Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:16-17). Det var hans eget løfte. Vi godtager som kristne i hele verden dette løfte og bør forsøge at afprøve det for at se, om det virker eller ej. Det er der mange, der har gjort. Jeg er klar over, at der er ... mange, der har sat det på prøve, mange, der ved, at Gud lever, og at Jesus er Kristus, at han er verdens Frelser.¹⁷

Altså har vi ikke blot beviset i optegnelserne ... , vi har ikke blot gode menneskers vidnesbyrd, der har levet på jorden i vore dage, men hvis vi har efterkommet kravene fra vor himmelske Fader, hvis vi har haft tro på Gud, hvis vi har omvendt os fra vore synder, hvis vi har taget imod dåb ved nedsænkning, hvis vi har modtaget Helligånden fra en bemyndiget Herrens tjener, siger jeg, at hvis vi har gjort alt dette, så er der i hver eneste sjæl en sikker vished, som ikke kan modsiges, om, at Gud lever, og at Jesus Kristus er menneskehedens Forløser ...

Som en af de ringe medlemmer af denne kirke bærer jeg vidnesbyrd for jer om, at jeg ved, at han lever, på samme måde som jeg ved, at jeg lever ... Jesus er Kristus, og jeg ved, at menneskenes børn må opnå den kundskab, at de er nødt til at modtage den, og med ordene fra ham, der lever i himlen, skal »hvert knæ bøje sig og hver tunge skal bekende, at Jesus er Kristus« (se L&P 88:104).¹⁸ (Se forslag nr. 4 på s. 29).

**Vores mission er at fortælle alle mennesker,
hvad vi ved om Jesus Kristus.**

Jeg siger til jer sidste dages hellige, at der ikke findes noget andet folk i hele verden, der har al den viden, som vi har med hensyn til Frelserens guddommelighed, og hvis vi ikke troede på ham, ville vi være under større fordømmelse end andre, der aldrig har vidst det. Og således kan vi uden tøven sige til verden, at vi tror på disse ting ...

Jeg lykønsker jer med, at dette privilegium og denne velsignelse er kommet ind i jeres tilværelse. Og nu, som jeres bror bønfalder jeg

jer, som en af de ringeste blandt jer beder jeg jer indtrængende om ikke at gemme jeres lys under en skæppe. Skjul ikke den kundskab, Gud har skænket jer, for jeres medmennesker.

Irritér dem ikke, men vær heller ikke så ukloge at skjule Jesu Kristi evangelium for dem. Det er Guds eneste magt til frelse i det celestiale rige.¹⁹

De lykkeligste mænd og de lykkeligste kvinder, I kender i verden, er dem, der indretter deres tilværelse efter Jesu Kristi evangeliums lærdomme. Det er dem, der har forsikring om det evige liv, det er dem, der forstår formålet med vores tilværelse ... Når jeg har rejst hid og did i verden med dette budskab, har min sjæl været fyldt med glæde, og mine øjne har været vædet med tårer, når jeg har set, hvor fuldkomment menneskers tilværelse kan forvandles af Jesu Kristi evangelium. Jeg har set dem, der var mismodige, dem der var i mørke, dem der tvivlede på formålet med deres tilværelse, og når de blev undervist i Jesu Kristi evangeliums herlige sandheder, forandrede de sig, de lærte at være glade, at være tilfredse og være begejstrede over at tro på og undervise i det evangelium, der blev bekendtgjort af Jesus Kristus, mens han boede på denne jord og rejste rundt i Galilæa.

Brødre og søstre, det forstår verden ikke, men det er vores mission at hjælpe dem til at forstå det, og det er ikke med selvoptaget-hed, ikke med arrogance, men med næstekærlighed til alle, med kærlig mildhed, at dette budskab sendes ud ...

Som en af de mest ringe blandt jer takker jeg ham af hele mit hjerte for den forsikring, der er kommet i min tilværelse ... Frem for alt takker jeg ham for den kundskab, der har brændt sig ind i min sjæl. Jeg ved, at min himmelske Fader lever, jeg ved, at Jesus Kristus er menneskehedens Frelser, og at der ikke findes noget andet navn under himlen, hvorved mænd og kvinder kan ophøjes, end i vor Herre Jesu Kristi navn. Jeg ved, at han kom ned til verden i disse sidste dage, at han overdrog guddommelig myndighed til en ydmyg dreng, der søgte sandheden, og følgen af det har været organiseringen af den kirke, som vi har tilsluttet os, og sammen med den eksisterer Guds kraft til frelse for enhver, som tror.²⁰

Jeg beder til, at vi må leve sådan, at vi kan være værdige repræsentanter for hans sag. Jeg beder til, at vores liv må være sådan, at

vi derigennem kan vise, at vi virkelig tror på Herren Jesus Kristus²¹ (se forslag nr. 5 på s. 29).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs beretningen på s. 19. Hvordan ville du reagere på én, der siger, at sidste dages hellige ikke tror på Jesus Kristus?
2. Præsident Smith har sagt: »Vi tror ikke blot på, at Jesus fra Nazaret levede på jorden, men vi tror på, at han stadig lever« (s. 22). Hvilke grunde har sidste dages hellige til at tro på, at Jesus Kristus lever i dag? Hvilke personlige grunde har du til at tro på det?
3. Gennemgå kort s. 23-26. Hvilke beretninger eller passager fra skrifterne har styrket dit vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Guds Søn? Læs 1 Ne 10:17 og overvej, hvordan du kan øge din forståelse for Frelserens mission.
4. Tænk over, hvordan lydighed mod evangeliets principper og ordinancer har styrket dit vidnesbyrd om Jesus Kristus, mens du læser s. 26-27. Hvad kan forældre gøre for at hjælpe deres børn til at få det vidnesbyrd?
5. Hvilke tanker eller følelser får du, når du læser præsident Smiths vidnesbyrd på s. 27-29? Tænk på tidspunkter, hvor du har set menneskers liv ændre sig takket være Jesu Kristi evangelium. Hvordan har evangeliet ændret dit liv?

Skriftstedshenvisninger: Matt 16:15-17; 17:1-5; 2 Ne 25:26; Alma 5:45-48; L&P 76:22-24; 110:1-4

Til underviseren: »[Undgå] fristelsen at medtage for meget stof ... Vi underviser mennesker, ikke i materialet i sig selv. Og ... hver lektion, jeg nogensinde har set, indeholder uundgåeligt mere, end vi overhovedet kan nå på den tildelte tid« (Jeffrey R. Holland, »Undervisning og indlæring i Kirken«, *Liahona*, juni 2007, s. 59).

Noter

1. I *Deseret News*, 27. dec. 1924, kirketil-læg, s. 6; se også *Sharing the Gospel with Others*, udv. Preston Nibley, 1948, s. 201-202.
2. »Testimony of Elder George Albert Smith«, *Liahona: The Elders' Journal*, 2. feb. 1915, s. 502.
3. I Robert L. Simpson, *The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year, 31. mar. 1964, s. 8.
4. I *Deseret News*, 27. dec. 1924, kirketil-læg, s. 6.
5. I *Deseret News*, 15. jan. 1927, kirketil-læg, s. 8.
6. I Conference Report, okt. 1921, s. 39.
7. I Conference Report, apr. 1918, s. 39.
8. I Conference Report, apr. 1904, s. 63.
9. I *Deseret News*, 27. dec. 1924, kirketil-læg, s. 6.
10. I Conference Report, okt. 1950, s. 156.
11. I Conference Report, apr. 1939, s. 120-121.
12. I Conference Report, apr. 1905, s. 61.
13. I Conference Report, apr. 1939, s. 121-122.
14. I Conference Report, apr. 1905, s. 61-62.
15. I *Deseret News*, 15. jan. 1927, kirketil-læg, s. 8.
16. I *Deseret News*, 27. dec. 1924, kirketil-læg, s. 6.
17. *Sharing the Gospel with Others*, s. 206; tale holdt den 4. nov. 1945 i Washington D.C.
18. I *Deseret News*, 27. dec. 1924, kirketil-læg, s. 6.
19. *Sharing the Gospel with Others*, s. 211, 214; tale holdt den 4. nov. 1945 i Washington D.C.
20. I Conference Report, okt. 1927, s. 48-50.
21. I *Deseret News*, 12. jan. 1907, s. 31.

Profeten Joseph Smith, Guds redskab til gengivelse af sandheden

*Gennem profeten Joseph Smith gengav Gud
Jesu Kristi evangelium i dets renhed.*

Fra George Albert Smiths liv

Tæt på 100-året for profeten Joseph Smiths fødsel rejste ældste George Albert Smith sammen med profeten Joseph F. Smith og andre hen for at besøge betydningsfulde steder i profetens liv. Om morgenen den 23. december 1905 blev et monument til minde om Joseph Smith indviet ved hans fødested i Vermont. Det var en bevægende oplevelse for George Albert Smith og de andre i selskabet at være på et sted med så stor betydning for evangeliets gengivelse. »Tårerne fik frit løb,« huskede han. »Under Åndens påvirkning blev hver sjæl ydmyg, hvert hjerte smeltede, og vi frydede os over vor himmelske Faders velsignelser.«¹ George Albert Smith blev bedt om bede indledningsbønnen ved indvielseshøjtideligheden. Efter at have sammenfattet dagen i sin dagbog, skrev han: »Således sluttede en af de mest begivenhedsrige dage i mit liv. Jeg er taknemlig for at være en af de få af vores folk, der kunne bistå med den netop afsluttede opgave.«²

De tog senere hen til stedet for den første åbenbaring i Palmyra i New York. Ældste Smith mindedes: »Vi gik ind i lunden, hvor Joseph havde knælet ned og bedt Herren om at meddele ham, hvilken kirke han skulle tilslutte sig. Vi følte os tilskyndet til på dette hellige sted at synge den smukke ... salme »Joseph Smiths første bøn.«³

Efter at have besøgt Cumora-højen, templet i Kirtland og andre steder i forbindelse med profetens mission blev selskabet kaldt sammen af profeten Joseph F. Smith på rejsens sidste aften. »Efter at have sunget adskillige af Zions sange fik hvert medlem af selskabet

Den 23. december 1905 deltog George Albert Smith sammen med andre kirkeledere i indvielsen af et monument ved profeten Joseph Smiths fødested.

tilladelse til at vidne om vor Faders godhed og barmhjertighed mod os. Herrens Ånd blev udgydt over os, og vi udgød tårer af fryd og glæde«⁴ (se forslag nr. 1 på s. 41).

Adskillige år senere, mens George Albert Smith tjente som Kirkens præsident, blev nogle bøger udgivet, som forsøgte at bagvaske Joseph Smith. Ved en af Kirkens generalkonferencer forsvarede præsident Smith frimodigt Joseph Smith og bar vidnesbyrd om hans mission med disse ord:

»Mange af de fordele og velsignelser, der er kommet til mig, er kommet gennem den mand, der gav sit liv for Jesu Kristi evangelium. Der findes dem, der har nedgjort ham, men jeg vil gerne sige, at de, der har gjort det, vil blive glemt, og deres rester vil vende tilbage til moder jord, hvis de ikke allerede har gjort det, og deres skændselsgernings ry vil aldrig dø, mens den herlighed, ære, majestæt, mod og troskab, som profeten Joseph Smith viste, for evigt vil være knyttet til hans navn.«⁵

Ældste Harold B. Lee, dengang medlem af De Tolv Apostles Kvorum, var så påvirket af den udtalelse, at han opbevarede en kopi af den i sin pung og ofte citerede den, eftersom han ønskede, at præsident Smiths ord »kunne høres af alle jordens ender.«⁶

George Albert Smiths lærdomme

Joseph Smiths første åbenbaring viste, at himlen ikke er forsejlet.

Vi tror, at vor himmelske Fader har talt i vor tid ... , at han hørte en drengs ydmyge bøn i Palmyra og besvarede hans bøn og velsignede ham med en kundskab om sin personlighed, så alle kan lære Herren at kende, hvis de vil.

Det var meget naturligt, at Joseph Smith ville søge Herren. Han kom fra et ... folk, der troede på vor himmelske Fader, på Frelserens guddommelige mission, på bønnens kraft, og at Gud ville høre og besvare sit folk, hvis de kom til ham med en passende ånd. Det var let for denne unge mand at tro, fordi han var blevet født og opdraget i et troende hjem, og da han gik ud i skoven som følge af skriftens formaning (Jak 1:5): »Men hvis nogen af jer står

tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den, troede han på, at hans bøn blev besvaret, og vor himmelske Fader har fra begyndelsen lovet sine børn, at »ved tro kan I vide alt«. ⁷

Hans tro på Gud førte ham væk fra den tro, som var almindelig på hans tid, om at Bibelen indeholdt al den åbenbaring, som det var muligt for menneskene at modtage, og at himlen over ham var lukket. Han bad til Herren, og hans bøn blev besvaret. Han så Faderen og Sønnen stige ned på jorden omgivet af et herligt lys. Han fik en ubestridelig kundskab om, at de havde legemer ligesom mennesker, og at de var fysiske personer. De talte til ham, og han hørte deres stemmer. ⁸

Følgen af Josephs bøn var denne forunderlige tilkendegivelse, ulig nogen anden vi nogensinde har hørt om i verdenshistorien. Vi har hørt om tilfælde, hvor vor himmelske Fader har givet sig til kende; vi har læst om tilfælde, hvor menneskehedens Forløser har givet sig til kende, men vi har aldrig læst om noget tilfælde, hvor Faderen og Sønnen tidligere har vist sig for noget levende væsen og har talt til den person.

Mennesker i verden tror ikke på det. Mænd og kvinder har lært, at himlen er lukket ... og da denne unge mand erklærede, at i vor tid, på netop det tidspunkt, hvor vi mest af alt havde brug for lys, hvor mænd og kvinder strejfede rundt efter Guds ord og ikke kunne finde det, som forudsagt af de fordums profeter (se Amos 8:11-12), viste Herren sig, og han (Joseph) blev latterliggjort ... Hans udtalelse blev forkastet, og de, der burde have været hans venner, vendte sig bort fra ham og sagde endda, at han var af den onde. Hvad var drengens vidnesbyrd?

»... Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og skønt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, så var det dog sandt; og mens de forfulgte mig og håned mig og løj mig alt muligt ondt på, fordi jeg sagde det, følte jeg mig tilskyndet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud, eller hvorfor forsøger verden at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? For jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, ej

heller vovede jeg at gøre det, i det mindste vidste jeg, at jeg ved at gøre det, ville forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse« (se JS-H 1:25).⁹

I året 1830, da denne kirke blev organiseret, fandtes der ikke på jorden en kirkeorganisation, der ville bekendtgøre, at de troede på, at Gud ville åbenbare sig for menneskenes børn. Kirkernes lærdomme var alle i strid med det, og vor Fader så det nyttesløse i at prøve at frelse sine sønner og døtre, før de kunne blive inspireret til at komme til ham med tro på, at han ville høre og besvare deres bønner. Da drengeprofeten så Faderen og Sønnen i lunden i Palmyra og indså, at de virkelig var personer, og at de kunne høre og svare på det, han sagde, blev det starten på en ny æra i denne verden, og det lagde grundvolden for menneskenes børns tro. De kunne nu bede til vor Fader i himlen og indse, at han kunne høre og besvare deres bønner, og at der var en forbindelse mellem himlen og jorden«¹⁰ (se forslag nr. 2 på s. 41).

Skønt Joseph Smith var ung og uerfaren, blev han kaldet til at genoprette Jesu Kristi sande Kirke.

Tro tilskyndede Joseph til at søge Gud i bøn og spørge, hvilken kirke han skulle slutte sig til. Hvad var svaret? Sagde Herren: »Min dreng, de er alle gode, de stræber alle efter at holde mine befalinger, de mænd, der er ledere for alle disse kirker, har jeg godkendt, hvilken som helst kirke er god nok, de fører dig alle tilbage til vor himmelske Faders nærhed?« Drengen har måske forventet et sådant svar ud fra de forhold, der fandtes. Men han ønskede at vide, hvad han skulle, og han havde fuldstændig tro på, at Herren ville fortælle ham det. Så da han bad, spurgte han, hvilken kirke han skulle tilslutte sig, og jeg formoder, at han var forbavset over at få dette at vide: »Tilslut dig ingen af dem. De underviser i lærdomme, som er menneskebud. De henvender sig til mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig. De har et skær af guds frygt, men de fornægter dens kraft« (se JS-H 1:19). Forestil jer en 14-årig dreng, der rejser sig fra sine knæ i lunden nær sit hjem og for verden bekendtgør et budskab af det format! Kan I forestille jer, at en ung mand ville have vovet at gøre noget sådant? Men med det vidnesbyrd, han havde fået af sin himmelske Fader, med den befaling fra

Joseph Smiths første syn »blev ... starten på en ny æra i denne verden, og det lagde grundvolden for menneskenes børns tro.«

Herren selv, vovede han da at gøre andet end at bekendtgøre, at Herren havde talt til ham?¹¹

Joseph Smith var kun en dreng, da Peter, Jakob og Johannes' hænder blev lagt på hans hoved, og han blev ordineret til Det Melkisedekske Præstedømmet – han og Oliver Cowdery. Lidt senere blev Joseph Smith ledt til at organisere en kirke. Han var kun en ung mand, men han organiserede den under ledelse af menneskehedens Forløser. Og den er organiseret efter det mønster, som Herren organiserede Kirken efter, da han var på jorden. Jeg tvivler ikke på, at der var mange, der anså denne unge mand som en opkomling

og syntes det var latterligt, at én, der ingen uddannelse havde til at blive leder, dristede sig til at være leder. Men han var ligesom vor himmelske Faders andre tjenere, der havde levet på jorden, som var blevet kaldet af Herren til at udføre en særlig opgave, og den manglende kundskab om denne verdens ting udelukkede ikke den mulighed, at Herren gav ham de oplysninger, der sidestillede ham med og endda i mange henseender overgik dem, der havde erhvervet sig store, jordiske goder, som var blevet ham nægtet.¹²

Trods han blev mishandlet og bagtalt, foragtet af dem, der burde have været hans venner, og havde modstandere i tidens lærde og uddannede mænd, lykkedes det ham at gengive livets og frelsens evangelium og oprette Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Mens det ondes kræfter var på stadig jagt efter at ødelægge ham, blev han bevaret af Herren, indtil han havde afsluttet sin gerning, og indtil alle nødvendige nøgler og ordinancer for den menneskelige families frelse igen var blevet overdraget menneskene¹³ (se forslag nr. 3 på s. 41).

**De sandheder, der blev gengivet gennem Joseph Smith,
bringer fred og glæde til dem, der tager imod dem.**

Fra den dreng, der i en alder af 14, så Faderen og Sønnen, kom det underfulde budskab, at vor Fader i himlen og hans Søn, Jesus Kristus, er herliggjorte mennesker, og at verdens Frelser var opstået fra de døde. Den unge mand så, hvad verden havde vidst, men af en eller anden grund havde glemt, og han begyndte at bære vidnesbyrd om det til menneskenes børn.¹⁴

I begyndelsen af 1800-tallet var der få mennesker i verden, som troede på en personlig Gud med et legeme. Men på det tidspunkt kom der en tilkendegivelse til profeten Joseph Smith, da han blot var en dreng, endnu ikke fyldt 15, og han så Faderen og Sønnen og vidnede om det. Han fik også besøg af andre himmelske væsener, og gennem dem gav Herren ham yderligere oplysninger til menneskenes børn, og han gav på sin egen måde os eller de, der gik forud for os i Kirken, en forståelse for livets formål ... Hans beskrivelse af himlen inspirerer os med et ønske om at være værdige til et hjem der, når vores jordiske liv er slut. En bogstavelig opstandelse og en beskrivelse

af himlen og helvede er gjort så klare, at for at anvende et skriftsted, »bliver det en vej at gå på, hvor dårer ikke flakker om« (se Es 35:8).¹⁵

Gennem ham åbenbares tempelbyggeri, den evige ægteskabspagt og frelse for de døde, hvilket har bragt usigelig glæde til tusindvis af vor himmelske Faders børn.

De evige sandheder, han har forkyndt, finder vej blandt jordens folk og bringer fred og tilfredsstillelse til dem, der tager imod dem.¹⁶

Vor himmelske Fader vidste, hvordan forholdene var, da han i disse sidste dage gengav evangeliet i dets renhed. Han kendte til verdens frafald blandt sine børn, og at de var afvejet fra den enkle sandhed, og i sin store nåde åbenbarede han dette sidste dages værk. Fra landet valgte han en dreng blandt folket og inspirerede ham til at begynde det værk, der skulle revolutionere den religiøse verden. Han vidste, at verden famlede i mørke, og i barmhjertighed gengav han lyset. Der findes ingen anden måde, hvorpå menneskenes børn kan nyde glæde, end ved et retskaffent liv, og mennesker kan ikke leve retskaffent og være ude af harmoni med sandheden. Der fandtes meget sandhed i verden, men den var blandet med så mange fejl, at Herren selv fortalte profeten Joseph Smith, at de mennesker, der var lærere og undervisere i kirkerne, underviste i lærdomme, der var menneskebud, og advarede drengen om, at han ikke skulle slutte sig til dem. Han gengav derpå evangeliet, Guds kraft til frelse, for alle, der tror og adlyder det.¹⁷

Jeg siger til alle mennesker overalt: Undersøg vor Herres evangeliums lærdomme, som de blev åbenbaret til profeten Joseph Smith, søg dem bønsmødt, og I vil finde universalmidlet til denne verdens syge, og det skal ikke afsløres på nogen anden måde¹⁸ (se forslag nr. 4 på s. 41).

Joseph Smith var villig til at give sit liv for sit vidnesbyrd.

Som det havde været tilfældet med profeter, som Herren tidligere havde ladet fremkomme, lod det til i dette tilfælde at være nødvendigt, at hans tjeners vidnesbyrd skulle besegles med hans blod. Der kan ikke findes nogen mere gribende side i verdenshistorien end den, hvorpå de sidste ord, som vores elskede profet Joseph Smith ytrede, står nedskrevet. Han vidste, at hans tid var nær for

»Jeg siger til alle mennesker overalt: Undersøg vor Herres evangeliums lærdomme, som de blev åbenbaret til profeten Joseph Smith, søg dem bønsmødt.«

hånden. Han var klar over, at hans livs mission var fuldført ... Og da tidspunktet kom, hvor han stod ansigt til ansigt med døden, sagde han: »Jeg går som et lam til slagting, men jeg er rolig som en sommermorgen. Min samvittighed er ren over for Gud og over for alle mennesker. Hvis de tager mit liv, skal jeg dø som uskyldig, og mit blod skal råbe fra jorden på hævn, og det skal siden siges om mig: »Han blev myrdet med koldt blod« (se L&P 135:4).

Han frygtede ikke at stå for ... den behagelige domstol og stå til ansvar for de gerninger, han havde gjort i kødet. Han frygtede ikke for at besvare den anklage, som var blevet fremsat mod ham, om, at han narrede folket og behandlede dem uretfærdigt. Han var ikke bange for resultatet af sit livs mission og for den endelige sejr for det værk, som han vidste, var guddommeligt indstiftet, og som han gav sit liv for. Alligevel dømmes mennesker af verden, som førhen, dette værk på menneskers vis. De har ikke Guds Ånd, som ville gøre dem i stand til at forstå, at det kom fra vor Fader i himlen.¹⁹

Denne unge mand var så sikker på den åbenbaring, han havde modtaget, og var så opsat på, at hans Faders børn, dem alle sammen, skulle lære sandheden at kende, at fra det tidspunkt, hvor han modtog pladerne med Mormons Bog fra englen Moroni, viede han hele sit liv til Kirkens organisering og udbredelse af sandheden ... Han havde den samme brændende kundskab i sin sjæl, som Stefanus (se ApG 7:54-60) såvel som Forløseren havde om, at vor himmelske Fader sidder ved roret, at det er hans værk, der er på jorden, at det er hans magt, der til sidst vil herske, at dette liv kun er en del af evigheden. Han var om nødvendigt rede til at opgive en del af sit jordiske liv, så han for evigt kunne nyde det fællesskab, som han så oprigtigt elskede, og den omgang med gode mænd og kvinder, som har boet og bor på jorden, og som igen vil bo på jorden, når den bliver til det celestiale rige.²⁰

Joseph Smith underviste i, at han vidste, at der var et liv herefter, og at han vidste, at Gud lever, og at Gud vidste, at han vidste, at Gud lever. Han var villig til at give sit liv, for at I, mine brødre og søstre, kan få jeres tro styrket og at jeres tillid til ham ikke rokkes. Han kendte formålet med dette liv. Han vidste, at vi er her for at forberede os til fremtiden og en mere herlig eksistens. Og han var villig til om nødvendigt at give sit eget liv, ikke blot fordi han skulle miste det for vores skyld, men fordi han vidste, at Faderen havde sagt, at den, der vil frelse sit liv, skal miste det, men den, der mistede sit liv for hans sag, skulle finde det, ja, det evige liv (se Matt 16:25). Det var den kundskab, der tidligt gjorde det muligt for profeten og Kirkens patriark (Hyrum Smith) at efterlade deres kære, at blive holdt indespærret i fængsel og at give alt, hvad de havde i denne verden, som mennesker kan give deres brødre – deres jordiske liv.²¹

I året 1830 blev Kirken organiseret med seks medlemmer. Modstanderen af al retfærdighed har siden den dag og indtil nu stræbt efter at forhindre dens fremgang og ødelægge den. Jeg spekulerer på, om denne store mand, Joseph Smith, som gav sit liv, for at Kirken kunne organiseres og fortsætte efter Herrens hensigter, kan se Kirken, som den eksisterer i dag, med grene oprettet i alle dele af verden, og konstatere, at hver dag lige siden sin martyrdød, lige siden han nedlagde sit liv og beseglede sit vidnesbyrd med sit blod, er Kirken blevet stadigt stærkere²² (se forslag nr. 5 på s. 41).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Tænk over den oplevelse, som præsident Smith beskriver i de tre første afsnit i »Fra George Albert Smiths liv« (s. 31-33). Hvilke oplevelser i dit liv har styrket dit vidnesbyrd om profeten Joseph Smith? Find de udtalelser fra præsident Smiths lærdomme, der styrker dit vidnesbyrd, mens du læser dette kapitel, og overvej at dele dem med nogle i din familie, præstedømmekvorum eller Hjælpeforeningen.
2. Gennemgå det første delafsnit i lærdomme (s. 33-35) og gennemgå Joseph Smiths egen beretning om det første syn (se JS-H 1:10-19). Hvilken indflydelse har det første syn haft på din tro på Gud? Hvilken indflydelse har du set det have på andres tro?
3. Studér det delafsnit, der begynder på s. 35 og læs L&P 1:17-19. Hvad kan vi lære om tjeneste i Kirken ud fra Joseph Smiths eksempel? Tænk på engang, hvor du fik en opgave fra Herren og ikke følte dig kvalificeret. Hvordan hjalp Herren dig?
4. Hvilke sandheder åbenbarede Herren for os gennem Joseph Smith? (Se nogle eksempler på disse sandheder i det delafsnit, der begynder på s. 37). Hvordan er dit liv blevet velsignet, fordi du kender disse sandheder?
5. Overvej, hvad du kan gøre for at hjælpe Kirken til at blive stadigt stærkere, mens du tænker over det sidste afsnit i lærdomme (s. 41).

Skriftstedshenvisninger: Es 29:13-14; 1 Kor 1:26-27; 2 Ne 3:5-9, 11-15; L&P 135

Til underviseren: »Anvend spørgsmålene i slutningen af kapitlet som opmuntring til samtale ... Du kan også finde dine egne spørgsmål til netop dem, du underviser. Du kan fx spørge deltagerne, hvordan de kan anvende præsident Smiths lærdomme i deres ansvar som forældre eller som hjemmelærere eller besøglærere« (fra s. vi i dette hæfte).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1906, s. 54.
2. Dagbogsindførsel dateret den 23. dec. 1905, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 73, bog 2, s. 160.
3. I Conference Report, apr. 1906, s. 56.
4. I Conference Report, apr. 1906, s. 57-58.
5. I Conference Report, apr. 1946, s. 181-182.
6. Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1947, s. 67.
7. I Conference Report, okt. 1921, s. 158-159.
8. »The Latter-day Prophet«, *Millennial Star*, 7. dec. 1905, s. 822.
9. I Conference Report, okt. 1921, s. 159-160.
10. I Conference Report, apr. 1917, s. 37.
11. I Conference Report, okt. 1921, s. 159-160.
12. I Conference Report, apr. 1927, s. 83.
13. »The Latter-day Prophet«, s. 823.
14. I Conference Report, okt. 1921, s. 160.
15. I Conference Report, apr. 1934, s. 26.
16. »The Latter-day Prophet«, s. 823.
17. I Conference Report, okt. 1916, s. 46-47.
18. I Conference Report, okt. 1931, s. 121.
19. I Conference Report, apr. 1904, s. 63-64.
20. I Conference Report, okt. 1927, s. 48.
21. I Conference Report, apr. 1905, s. 62-63.
22. I Conference Report, okt. 1945, s. 18.

Det hellige præstedømme – til velsignelse for Guds børn

Præstedømmet er Guds myndighed. De, der bærer præstedømmet, må være værdige og bruge det til at velsigne andre.

Fra George Albert Smiths liv

Under præstedømmemødet ved generalkonferencen den 2. oktober 1948 sagde præsident George Albert Smith:

»Jeg spekulerer nogle gange på, om vi som fædre gør os den umage at forklare vore drenge alvorligheden af den pligt, man påtager sig, når en dreng bliver diakon. Jeg spekulerer på, om faderen lader sin dreng, når han bliver ordineret til diakon, føle, at han har noget nu, der er af evig betydning ...

Jeg husker det, som var det i går, da John Tingey lagde sine hænder på mit hoved og ordinerede mig til diakon. Jeg fik det således præsenteret og betydningen af det, at jeg følte, det var en stor ære. Resultatet var, at det var en velsignelse for mig, og derefter kom der efter et stykke tid andre ordinancer til mig. Men i hvert tilfælde var fundamentet i mit sind lagt om, at her var der en mulighed for endnu en velsignelse.«¹

I den samme tale underviste præsident Smith i, at en af de velsignelser, der kommer af ordination til præstedømmet, er muligheden for at velsigne andre. Som eksempel fortalte han om en indflydelsesrig præstedømmebærer – en hjemmelærer – fra sin ungdom:

»Rodney Badger var hjemmelærer i min fars hjem i årevis og en storslået mand. Hver gang, han kom, samledes familien, og han sad og stillede os spørgsmål og fortalte os det, som han mente, vi skulle forstå. Og jeg ønsker at fortælle jer, at når han kom i vores hjem,

»Jeg spekulerer på, om faderen lader sin dreng, når han bliver ordineret til diakon, føle, at han har noget nu, der er af evig betydning.«

bragte han Herrens ånd med sig. Og når han gik, følte vi, vi havde haft besøg af en Herrens tjener.²

Præsident Smith afsluttede med at udtrykke sit ønske om, at præstedømmebærere tjener medlemmerne i deres menigheder og stave og ikke mister muligheden for at opløfte og udvikle og føre dem hen til at blive det, vor Fader ønsker, de skal blive³ (se forslag nr. 1 på s. 51).

George Albert Smiths lærdomme

Jesus Kristus gengav guddommelig myndighed til jorden under sin jordiske tjenestegerning.

Da Frelseren kom i tidens midte, fandt han, at den store by Jerusalem vrimgledede med ondt. Indbyggerne levede på en sådan måde, at de havde mistet guddommelig myndighed, derfor sendte Gud sin Søn til verden og indførte atter en kirke med guddommelig myndighed ... Der fandtes gode mennesker i hans slægt ... og der var andre, der stadig virkede i præstedømmet, men det var nødvendigt for Frelseren at komme og gengive guddommelig myndighed ...

Da han begyndte sit virke, kaldte han ikke konger, regenter, præster eller andre af stor indflydelse til at hjælpe sig, men han kaldte ydmyge fiskere, og følgen var, at han om sig samlede mænd, der kunne undervises, og ikke mænd, der ikke ville tro på ham. Han organiserede en kirke under ledelse af vor himmelske Fader. Han overdrog guddommelig myndighed til sine omgangsfæller og vejledte dem med hensyn til, hvad de skulle gøre ... Han havde guddommelig myndighed, og de retskafne anerkendte ham som Guds Søn. Nogle antog ham blot for at være et godt menneske. Vi tror på, at han kom til jorden, ikke blot for at undervise mennesker i, hvad de skal gøre, men for at overdrage guddommelig myndighed til sine omgangsfæller, så de kunne forvalte ordinancerne i hans kirke ...

På Frelserens tid var han den præsiderende myndighed. Efter ham fulgte et kvorum på tolv mænd, som han havde udvalgt. Da han gik bort, blev De Tolvs Kvorum, ikke et antal almindelige mænd, som kaldte sig selv disciple, men et kvorum på tolv mænd, der besad guddommelig myndighed og havde modtaget den af Jesus Kristus, Kirkens ledere⁴ (se forslag nr. 2 på s. 51).

Præstedømmet blev gengivet i vor tid af mænd, der bar det i fordums tid.

Det er optegnet og anerkendt i himlen og på jorden, at trosbekendelser og sekter mangedobledes, efter Jesus Kristus forlod jorden, og kirkernes antal på jorden steg indtil vores elskede profet Joseph Smiths dage, hvor der fandtes mange sekter. Der var mange mænd, der foregav at være i besiddelse af guddommelig myndighed, og jeg antager, at nogle af dem troede, de havde modtaget den ...

Da tiden var inde, og verden havde mistet myndigheden eller præstedømmet, kaldte Herren en ydmyg dreng og kom med en himmelsk tilkendegivelse og talte til ham og fortalte ham, hvad han skulle gøre, og sendte andre sendebud og himmelske væsener fra tid til anden, hvoraf organiseringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fulgte, og i den kirke blev den guddommelige myndighed betroet ...

Da Joseph Smith var en ung mand, vejledte Herren ham til at oversætte Mormons Bog. Ved en lejlighed, da Joseph og Oliver Cowdery var i gang med at oversætte, sendte Herren et helligt væsen som svar på deres spørgsmål om dåb. Hvem var det, der kom? Johannes Døber, som bar Det Aronske Præstedømme. Hvor kom han fra? Han kom fra himlen ... Han viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery som et herliggjort, opstandent væsen. Han kom som anvist af vor himmelske Fader for at overdrage Det Aronske Præstedømme til Joseph og Oliver, for det fandtes ikke noget sted i hele verden. Det var nødvendigt, at himlen åbnede sig og at en mand, der havde haft præstedømmet, og stadig bar det, skulle komme og overdrage det.

Senere overdrog Peter, Jakob og Johannes, der bar Det Melkisedekske Præstedømme, dette præstedømme til Joseph og Oliver, og Herren ledte organiseringen af Kirken, med et præsidentskab bestående af en præsident og to rådgivere; også et kvorum for De Tolv Apostle, en patriark, højpræster, halvfjerdser, ældster, præster, lærere og diakoner. Den samme slags organisation, der eksisterede i den oprindelige kirke, hvad angår myndighed.⁵

Den samme myndighed, som Joseph Smith havde, er blevet overdraget til jeres sønner, og de vil blive krævet til regnskab af vor Fader i himlen for at virke i evangeliets ordinancer. Ansvar, som

*»Mænd, der fordums bar præstedømmet,
kom og overdrog dette præstedømme til ydmyge mænd.«*

Joseph Smith fik, er ikke forsvundet med hans bortgang, det er faldet på andre skuldre. Vor Fader i himlen har fra tid til anden ladet dem, der har haft myndighed til at tale i hans navn, komme frem for at forvalte evangeliets ordinancer og velsigne menneskenes børn. De har delt den ære med jer og jeres børn.⁶

Jeg er taknemlig for, at Herren i disse tider atter har åbenbaret evangeliet. Faderen og Sønnen viste sig, mænd, der fordums bar præstedømmet, kom og overdrog dette præstedømme til ydmyge mænd, og de blev igen befalede at overdrage det til andre. Således er evangeliet og præstedømmet blevet gjort tilgængeligt for alle, der vil gøre sig fortjent til at modtage det, og det er Herrens måde.⁷

Jeres mission er bemærkelsesværdig, I mænd, der bærer præstedømmet. Guddommelig myndighed er blevet overdraget jer. I fik ikke jeres ret til at forkynde og undervise i evangeliet og virke i dets ordinancer som følge af jeres uddannelse på en højere læreanstalt. I fik jeres myndighed fra mænd med guddommelig hverv til at handle

som Herrens tjenere, og den blev overdraget jer af dem, der modtog det direkte fra vor Herre Jesus Kristus⁸ (se forslag nr. 3 på s. 51).

Guds magt og myndighed kan kun findes i hans sande kirke.

Der er mænd, der har spurgt mig: »Hvad er fordelene ved jeres kirke frem for en anden kirke?« Jeg har på en taktfuld måde prøvet at forklare dem forskellen. Enhver organisation kan samles for at tilbede, men det giver dem ikke guddommelig myndighed. Enhver kirkeforsamling kan hobe sig sammen og organisere kirkesamfund. Det overdrager dem ikke guddommelig myndighed. Mennesker kan forene sig til gode formål, men myndighed fra vor himmelske Fader kan kun opnås på hans måde, og hans måde i tidligere tider var at kalde og ordinere mænd og indsætte dem i værket. Det samme er tilfældet i vore dage ...

Folk bør komme til forståelse af, at det ikke giver dem guddommelig myndighed blot at bøje sig for Herren i bøn. At leve op til de krav, der består af ærlighed, dyd, sandhed og så videre, giver dem ikke guddommelig myndighed ... Det er ikke tilstrækkeligt, at vi beder, eller at vi går i kirke. Det er nødvendigt, at vi er i besiddelse af guddommelig myndighed, og det er den påstand, at vi er i besiddelse af den myndighed, der har påført denne kirke meget af den forfølgelse, der har fulgt den siden begyndelsen. Men det er sandheden, og mange af vor Faders børn begynder at lægge mærke til virkningen af guddommelig myndighed i denne kirke. De ser den udvikling, der forekommer i mænd og kvinders tilværelse⁹ (se forslag nr. 4 på s. 51).

Personligt ønsker jeg ikke at blive opfattet som en, der finder fejl og kritiserer de mennesker, der tilhører verdens forskellige trosretninger. Jeg er taknemlig for, at der blandt så mange af dem findes gode mænd og kvinder, der tror på ham, og som med det lys, de har, tjener Gud. Men faktum er, at vor Fader i denne verden har oprettet sin kirke. Han har i disse dage overdraget mænd sin myndighed, og der findes ingen anden myndighed i verden, som han vil anerkende end den, han selv har fastsat¹⁰ (se forslag nr. 5 på s. 52).

Præstedømmeordinancer er afgørende for os for at kunne indtræde i det celestiale rige.

Hvis vi var ligesom alle andre trosretninger, kan vi søge Herren og modtage hans velsignelser, fordi ethvert menneske, der gør godt i denne verden, modtager en velsignelse. Vi kan have alle de afgørende dyder og gøre dem til vore egne, men uden Guds magt og det hellige præstedømmes myndighed er det ikke muligt for mennesker at opnå det celestiale rige.¹¹

Den eneste plan, der forbereder menneskene til det celestiale rige, er den plan, som vor Herre, Jesus Kristus har givet, og den eneste myndighed, der vil gøre mennesker fortjente til at undervise og virke rigtigt i evangeliets ordinancer, er myndigheden fra vor Herre Jesus Kristus.¹²

Joseph Smith jun. blev kaldet af Gud til at være hans profet, og gennem ham blev det hellige Melkisedekske Præstedømme, som er Guds magt uddelegeret til mennesket til at handle i hans navn, gengivet til jorden. Gennem dette præstedømme bliver enhver ordi-nance i vor Herre Jesu Kristi evangelium, som er nødvendig for menneskenes børns frelse, forvaltet med rette myndighed.¹³

Hvordan ville det påvirke os, hvis vi måtte skille os af med den myndighed, Gud har overdraget os? Det ville betyde, at dørene til det celestiale rige ville være lukket for os. Det ville betyde, at den velsignelse, som er kronen på værket, og som jeg er blevet undervist i at se hen til, siden jeg var barn, ikke kunne virkeliggøres ... Samværet med mine nærmeste ... som er mig næsten lige så kært som selve livet, kunne ikke nydes i det celestiale rige.¹⁴

Præstedømmet ... er en velsignelse, som, hvis vi er trofaste, vil åbne dørene til det celestiale rige og give os en plads dér, hvor vi kan leve gennem evighedernes tidsaldre. Spøg ikke med denne uvurderlige velsignelse¹⁵ (se forslag nr. 6 på s. 52).

Præstedømmebærere har et ansvar for at leve eksemplarisk og anvende præstedømmet til at velsigne andre.

Hvor er det smukt at se, at mænd, der er værdige, kan modtage præstedømmet, og at de i den myndighed, de har fået, gør så mange ting, der er en velsignelse for vor Faders andre børn.¹⁶

Man kan ikke gå ud i verden i nogen anden kirke eller i alle andre kirker og finde ... mænd, der har guddommelig myndighed. Glem ikke det. I tilhører en udvalgt gruppe mænd ... der får hænderne lagt på sig og modtager guddommelig myndighed, som gør jer til partnere med Mesteren over himmel og jord. Jeg mener ikke, at I ikke kan le, smile og nyde livet, men jeg mener derimod, at der dybt i hver en sjæl bør være en bevidsthed om, at »jeg er min brors vogter. Jeg har myndighed fra Herren Jesus Kristus – jeg bærer det hellige præstedømme.« Hvis vi vil gøre det, kommer vi ikke til at tage let på hellige ting, som nogle i fortiden har gjort.¹⁷

Den kendsgerning, at de bærer præstedømmet, vil for mange mænd være en fordømmelse, på grund af den måde hvorpå de har behandlet det ved at betragte det som om, det var noget meget almindeligt.¹⁸

Nogle mænd tror, at fordi de bærer præstedømmet, har de lov til at opføre sig på en særlig måde i deres hjem. Jeg ønsker at fortælle jer, at I mænd, der bærer præstedømmet, aldrig vil komme ind i det celestiale rige, medmindre I ærer jeres hustru og jeres familie og uddanner dem og giver dem de velsignelser, som I selv ønsker.¹⁹

Vor himmelske Faders myndighed findes på jorden til velsignelse for menneskeheden, ikke for at gøre dem, der modtager den myndighed, arrogante, men for at gøre dem ydmyge, ikke for at få dem, der har modtaget særlige privilegier, til at føle, at de er større end andre, men for at gøre os ydmyge i vores sjæl, bønsumme i vores hjerte og hensynsfulde over for alle mennesker i alt, hvad vi gør, og således ved vores retsindige liv være eksempler på det, som vor himmelske Fader ønsker, vi skal undervise i.²⁰

At være medlem af Kirken og bære præstedømmet får os ingen steder hen, medmindre vi er værdige. Herren har sagt, at enhver velsignelse, vi ønsker, er baseret på lydighed mod hans befalinger. Vi kan bedrage vores næste, og vi kan bedrage os selv med den tanke, at vi klarer os fint igennem, men medmindre vi holder vor himmelske Faders befalinger, medmindre vi værdigt bærer dette hellige præstedømme, som er så dyrebart, får vi ikke plads i det celestiale rige.²¹

I brødre ... har fået overdraget en hellig mulighed, et helligt hverv. I har modtaget det hellige præstedømmes velsignelser. I har fået

overdraget guddommelig myndighed, og med den myndighed følger ansvaret at opløfte jeres røst og leve, så mennesker i verden kan kende forskel på Jesu Kristi evangelium og andre organisationer i verden.²²

Hvor som helst I befinder jer, må I huske det faktum, at I repræsenterer ham, som er ophavet til vores eksistens. Det præstedømme, I bærer, er ikke Joseph Smiths præstedømme, eller Brigham Youngs eller nogen andre mænds, der er blevet kaldet som kirkeledere her eller i udlandet. Det præstedømme, I bærer, er Guds magt, som I har fået overdraget fra det høje. Hellige væsener måtte sendes ned på jorden ... for at gengive den herlige velsignelse, der var gået tabt for jorden i århundreder. Vi burde så afgjort være taknemlige for vore velsignelser.²³

Jeg beder til, at Herren vil velsigne os alle, at vi vil være værdige til at bære det præstedømme, han har tilbudt os og overdraget os, så folk, uanset hvor vi går, vil kunne sige: »Den mand er en Herrens tjener«²⁴ (se forslag nr. 7 på s. 52).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Tænk over de oplevelser, præsident Smith beskriver på s. 43-45. Hvad kan vi gøre for at hjælpe unge mænd til at forberede sig til at blive ordineret til embeder i præstedømmet? Hvad kan vi gøre for at hjælpe unge piger til at forstå betydningen af præstedømmets kraft i deres tilværelse? Hvorfor er det vigtigt for mænd og kvinder at lære om præstedømmet?
2. Hvorfor var det »nødvendigt for Frelseren at ... gengive guddommelig myndighed« (s. 45) under sit jordiske virke, udover at undervise i evangeliet?
3. Læs de to sidste afsnit på s. 47 og resten på s. 48. Hvorfor tror du, Herren giver alle værdige mænd mulighed for at få sin myndighed i stedet for at begrænse det til nogle få mænd med en videregående uddannelse?
4. Præsident Smith talte om »den udvikling, der forekommer i mænd og kvinders tilværelse« takket være præstedømmet

- (s. 48). Hvad siger denne udtalelse dig? Hvad kan du gøre for at nære præstedømmets kraft og indflydelse i din tilværelse?
5. Mens du gennemgår det delafsnit, der begynder på s. 48, kan du tænke over, hvad du ville svare, hvis nogen stillede dig det spørgsmål, som præsident Smith fik: »Hvad er fordelene ved jeres kirke frem for en anden kirke?»
  6. Studér det delafsnit, der begynder på s. 49. Hvilke »uvurderlige velsignelser« har du modtaget takket være præstedømmet?
  7. Søg efter de ansvar, som ifølge præsident Smith følger med præstedømmet, mens du studerer det sidste delafsnit i lærdomme (s. 49-51). Hvad kan medlemmer i et præstedømmekvorum gøre for at støtte hinanden i deres ansvar? Hvordan kan kvinder hjælpe præstedømmebærere med at forblive tro mod dette ansvar? Hvad kan præstedømmebærere gøre for at støtte kvinder i deres guddommelige rolle?

Skriftstedshenvisninger: Joh 15:16; Alma 13:1-3, 6-10; L&P 84:19-22; JS-H 1:68-72; TA 1:5

Til underviseren: »Bær vidnesbyrd, når Ånden tilskynder dig dertil, ikke kun ved lektionens afslutningen. Giv dem, som du underviser, muligheder for at bære vidnesbyrd« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 45).

Noter

1. I Conference Report, okt. 1948, s. 180-181.
2. I Conference Report, okt. 1948, s. 186.
3. I Conference Report, okt. 1948, s. 190.
4. »The Church with Divine Authority«, *Deseret News*, 28. sep. 1946, kirketillæg, s. 6.
5. »The Church with Divine Authority«, s. 6.
6. I Conference Report, apr. 1904, s. 64.
7. I Conference Report, apr. 1934, s. 28-29.
8. I Conference Report, apr. 1927, s. 83.
9. I Conference Report, apr. 1934, s. 28-29.
10. I Conference Report, apr. 1917, s. 37-38.
11. I Conference Report, okt. 1926, s. 106.
12. I Conference Report, apr. 1934, s. 30.
13. »Message to Sunday School Teachers«, *Instructor*, nov. 1946, s. 501.
14. I Conference Report, apr. 1925, s. 65.
15. I Conference Report, apr. 1949, s. 191-192.
16. I Conference Report, okt. 1950, s. 6.
17. Konference for halvfjerdere og stavsmisionering, 4. okt. 1941, s. 7.
18. I Conference Report, apr. 1948, s. 184.
19. I Conference Report, apr. 1948, s. 184.
20. I Conference Report, okt. 1928, s. 94.
21. I Conference Report, apr. 1943, s. 91-92.
22. I Conference Report, okt. 1933, s. 25.
23. I Conference Report, okt. 1945, s. 118.
24. I Conference Report, okt. 1950, s. 182.

Oprethold dem, som Herren opretholder

Vore ledere er udvalgt af Herren, og han forventer af os, at vi opretholder dem i ord og handling.

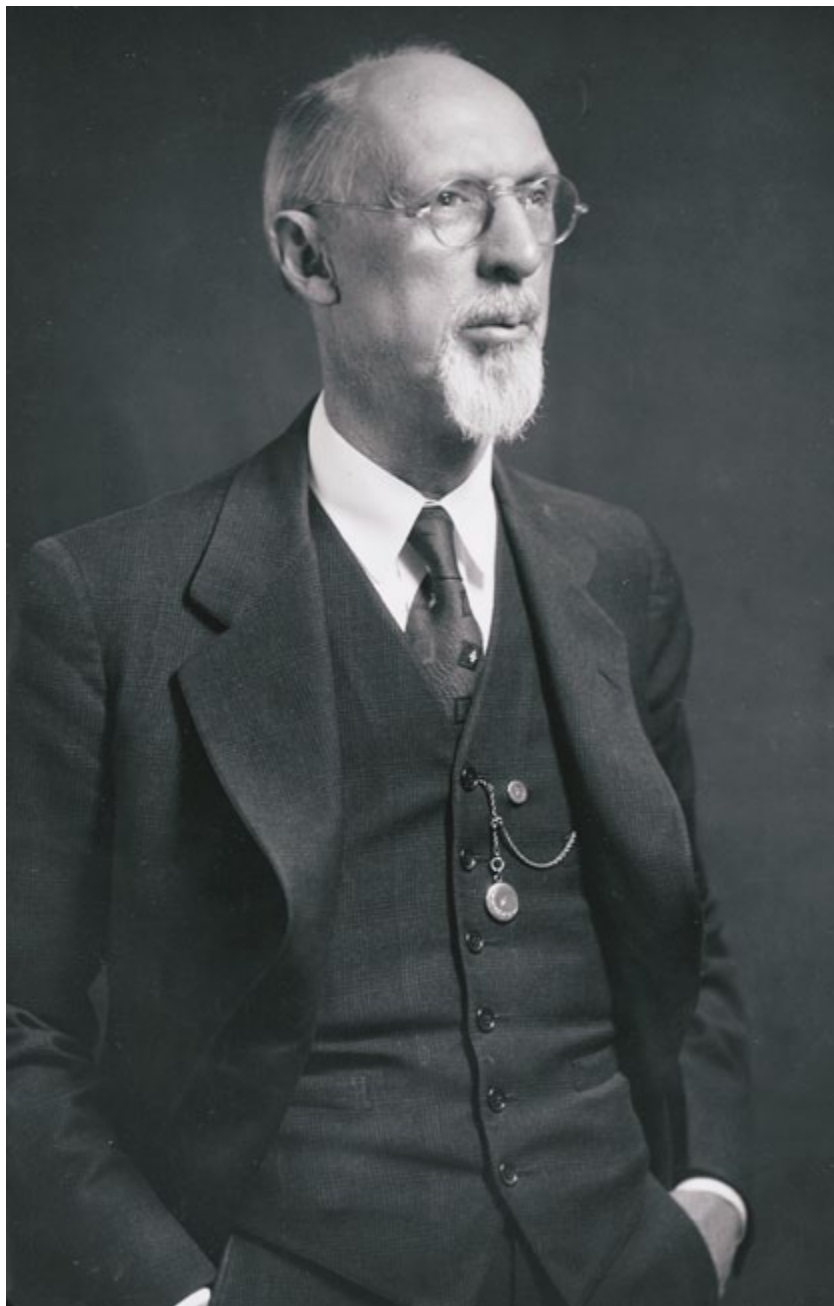
Fra George Albert Smiths liv

George Albert Smith blev opretholdt som Kirkens præsident ved generalkonferencen i oktober 1945. Tæt på slutningen af konferencen udtrykte præsident Smith taknemlighed for de helliges opretholdelse: »Jeg takker jer for den tillid, der er blevet tilkendegivet, mine brødre og søstre, og håber, at det lykkes for mig og lover, som nogle af jer har lovet, at I vil hjælpe med, at det lykkes for mig, fordi jeg kun er et menneske, en af de ringeste blandt jer, men jeg er blevet kaldet til denne tjeneste – og jeg ville ikke være her, hvis ikke jeg vidste, at jeg var blevet kaldet – ved vor himmelske Faders myndighed.«

Så tilføjede han denne anmodning: »Jeg får brug for enhver mands, enhver kvindes og ethvert barns hjælp, ikke for at velsigne mig, men for at velsigne jer, og for at velsigne menneskenes børn, hvor end de måtte befinde sig. Det er ikke *mit* ansvar, det er *vores* ansvar.«¹

Som lærdommene i dette kapitel viser, forstod George Albert Smith de tunge byrder, der ligger på Det Første Præsidentskab, selv før han blev præsident for Kirken. Han lærte de hellige, at deres loyalitet og trofasthed kan lette disse byrder, og han var et eksempel på dette princip i sin tjeneste i De Tolv Apostles Kvorum.

I 1946 fremlagde præsident Smith, mens han ledte et generalkonferencemøde, opretholdelsen af Kirkens ledere ved at forklare, at det er mere end blot en passiv handling: »Vi har nu en række forretninger, som sædvane er ved disse konferencer, hvilket vil sige opretholdelsen af Kirkens generalautoriteter ved vores folks håndoprækning. Jeg håber, at I alle forstår, at det er et helligt privilegium

»Jeg er kun et menneske, en af de ringeste blandt jer, men jeg er blevet kaldet til denne tjeneste ... ved vor himmelske Faders myndighed.«

... Det er ikke blot et symbol, men det er en angivelse af, at I med Herrens hjælp vil løfte jeres del af værket² (se forslag nr. 1 på s. 61).

George Albert Smiths lærdomme

De, der præsiderer over Kirken, er forberedte, udvalgte og inspirerede af Herren.

Denne storslåede kirke er blevet præsideret over af mænd, der er blevet specielt forberedt, specielt undervist, specielt udrustet til denne ophøjede ære, der er blevet overdraget hver eneste, når han har indtaget sin plads. Vor himmelske Fader har i sin visdom omgivet disse ledere i Israel med andre, der ligesom dem selv har tro, og som ikke bøjer sig for personen på grund af hans personlighed eller i hans egenskab af at være Kirkens præsident, men som anerkender ham som vor himmelske Faders talerør og støtter ham og opretholder ham og beder for ham og elsker ham, så de også kan få vor himmelske Faders velsignelser.

Der findes ingen anden organisation som denne i verden. Der findes ikke noget andet folk, der ledes, som dette folk ledes. Det er i sandhed sagt, at de, der præsiderer, blot er mænd. Det er gennem dem, vor himmelske Fader vil udføre sit værk. Det er gennem dem, undervisning i evangeliet må foregå ... Den mand, der præsiderer over os i dag, præsiderer ikke på grund af sin egen medfødte evne. Han præsiderer ikke, fordi han er søn af en magthaver, men han er i den position, han beklæder, fordi vor Fader i himlen kender hans sjæls retskaffenhed. Med en forståelse af den beslutsomhed vor Fader ville være nødt til at viderebringe dette budskab til alle jordens nationer, forberedte han ham til den ophøjede kaldelse, han har fået overdraget. Han præsiderer som repræsentant for vor himmelske Fader.³

Jeg har i dag tænkt på de ydmyge, men store mænd, der har ledt denne kirke siden dens organisering ... Jeg er godt kendt med mange af Kirkens præsidenter og tror på, at de alle var Guds mænd. Det er utænkeligt, at vor himmelske Fader ville vælge nogen anden type til at præsidere over sin kirke.⁴

Hvad skete der, da Joseph Smith døde? ... De hellige afholdt ikke en konklave, valgte en formand og udtog en ny leder. Lederen var allerede blevet udvalgt af Herren. Han, Brigham Young, var

seniormedlem i De Tolvs Kvorum ... Kirken som enhed opretholdt ham som præsident ved alle dens møder. Da han døde, sagde hans rådgivere ikke, at de var præsident, men De Tolvs Kvorum præsiderede i lang tid, og derpå blev deres seniormedlem opretholdt som Kirkens præsident. Der herskede fuldkommen orden ...

Jeg har nævnt nogle af disse ting, for at der ikke skal være nogen fejl. Joseph Smith udkårede ikke sig selv til at være Kirkens præsident. Ej heller gjorde nogen af de, der fulgte ham ... Udnævnelsen kommer fra vor himmelske Fader gennem hans inspiration, og mænd modtager al den kraft, der følger med en udnævnelse.⁵

Hvor bør vi være taknemlige over at vide, at dette værk ikke er menneskers værk, men at det er Herrens værk, at denne kirke, der bærer Jesu Kristi navn, ledes af ham. Og han vil ikke tillade noget menneske eller nogen gruppe mennesker at ødelægge den. Han vil ikke tillade de mennesker, der præsiderer over hans kirke, at lede folket på afveje, men han vil opretholde dem med sin almægtige magt. Han vil højne dem i gode og store mænds og kvinders øjne. Han vil velsigne deres virke, og det vil være fyldt af succes. De, der modsætter sig og finder fejl, vil ikke finde glæde i deres modstand. De, der kritiserer og søger at nedbryde Kirkens lederes indflydelse, vil lide følgen af deres forseelse.⁶

Vi har brug for at have taksigelse i vores hjerte over, at vi ledes af hellige mænd, der er inspirerede af vor Fader i himlen, så de kan undervise os dag for dag⁷ (se forslag nr. 2 på s. 62).

Gennem sine tjenere lærer Herren os vejen til lykke og tryghed.

Siden fader Adams dage og indtil nu har Herren formanet folket gennem sine tjenere. Han har inspireret dem til en bedre levevis, når de har lyttet til ham, og fra slægtled til slægtled, når hans børn har haft brug for det, har han sendt hellige mænd ned til verden for at videregive undervisning med henblik på lykke, har inspireret dem til at undervise i de herlige sandheder, der forædler og beriger menneskeheden.⁸

Jeg kender ikke til noget af stor vigtighed, der er sket i verden, som Herren gennem sine profeter ikke har underrettet folket om på

forhånd, så de ikke har været ladt tilbage i uvidenhed om det, der ville ske, men kunne planlægge deres liv, hvis de ville, til deres fordel ...

Tilfældet med Noa er et eksempel. Han blev befalet af Herren at bygge en ark, hvori de retskafne kunne sikres mod vandfloden, som skulle komme. Noa byggede arken og forkyndte omvendelse til sin slægt i en periode på 120 år, og advarede dem således fuldt ud. Folket var imidlertid så ugudeligt, at det ikke gav agt på advarslen. De havde deres handlefrihed og valgte de det onde frem for retfærdighed. Regnen faldt, og oversvømmelserne kom, og kun Noa og hans familie på otte sjæle blev reddet. Alle var blevet advaret fuldt ud, men på grund af deres egensindighed og deres vægring ved at omvende sig, druknede de (se Moses 8:13-30).⁹

Herren ønsker, vi skal være lykkelige. Det er årsagen til, at han gav os Jesu Kristi evangelium. Det er årsagen til, at han overdrog præstedømmet til os. Han ønsker, vi skal have glæde. Det er årsagen til, at han organiserede denne kirke og oprettede de forskellige embeder i den, og alt dette er på plads ... Hvis I vil følge Herrens ledere og dem, Herren opretholder, falder I ikke fra ud i mørket, mister lyset, overtræder Guds love og forspilder jeres privilegier, som han er så ivrig efter, at vi alle kan nyde.¹⁰

Der er for mig kun en sikker vej i vor tid, og det er at følge dem, Herren har udpeget til at lede. Jeg har måske mine egne ideer og opfattelser, jeg har måske min egen bedømmelse angående ting, men jeg ved, at når min bedømmelse er i uoverensstemmelse med lærdommene fra dem, Herren har givet os til at vise vejen, bør jeg ændre min kurs. Hvis jeg ønsker at blive frelst, følger jeg de ledere, som vor himmelske Fader har givet os, så længe han opretholder dem¹¹ (se forslag nr. 3 på s. 62).

De ydmyge og trofaste opretholder og forsværer Herrens tjenere.

Jeg har kendt tusinder af menigmand i denne storslåede kirke, mænd og kvinder fra mange lande, som i ydmyghed og trofasthed har taget imod evangeliet for at tilslutte sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ... De har bedt for og opretholdt deres ledere ... og i min tid i Kirken mangler jeg endnu at opleve en person, der har

holdt Herrens befalinger og som har opløftet deres røst mod dem, der var kaldet til at præsidere over denne kirke. Det er virkelig bemærkelsesværdigt ...

Et af de største vidnesbyrd for mig om guddommeligheden af dette værk er, at en mængde mennesker ... der ved stavskonferencer har mulighed ... for at give udtryk for ved deres stemmenten at opretholde eller afvise at opretholde dem, der præsiderer over dem (idet hver især udøver handlefrihed), fortsat støtter deres ledere. Herrens Ånd vil uden tvivl tilskynde de trofaste og ydmyge til at opretholde hans udvalgte tjenere.¹²

Da Moses førte Israel fra Egypten gennem ørkenen og ind i det forjættede land, angreb Amalek Israel ved Refidim. Moses vejledte Josva til at udvælge nogle mænd til at beskytte Israel. Moses, Aron og Hur gik op på toppen af en høj med udsigt ud over slagmarken. Når Moses holdt Guds stav over sit hoved, havde Israel overtaget, men når han lod sine hænder synke på grund af træthed, fik Amalek overtaget. Der blev sørget for et sæde af sten, og Aron og Hur holdt hans hænder oppe, for at Guds velsignelser kunne tilflyde Israel, så deres krigere kunne få overtaget, og slaget blev vundet. Guds kraft var med Moses og forblev hos ham, indtil han havde udført sin gerning (se 2 Mos 17:8-13). Når han havde folkets støtte, blev de også velsignet, og sådan har det været med alle Herrens tjenere, der har præsideret over Israel ...

Lige så længe prææsidenten prææsiderer over denne kirke, og det har ingen betydning, hvor mange år det bliver, giver vor himmelske Fader ham styrke, kraft, visdom, dømmekraft og inspiration til at tale til Israel, sådan som de har behov for at blive talt til. Vi, som følger hans lederskab, må være ligesom Aron og Hur fra fordum. Vi må holde hans hænder oppe, så Herren gennem ham vil lade himlens velsignelser komme ned over os og dette folk.¹³

Jeg ved, at disse mænd (generalautoriteterne) er Herrens tjenere, og jeg ved, de stræber efter at velsigne menneskeheden. Jeg håber, at ingen af jer ... vil undlade at opretholde dem, ikke blot ved jeres tro og bønner, men hvis de eller deres holdninger bliver fremstillet urigtigt, at I vil være villige til og ivrige efter at forsvare dem om nødvendigt, fordi der kommer en tid, hvor de får brug for jeres forsvar. Modstanderen har ikke glemt dem, og et af beviserne for

*»Vi ... må være ligesom Aron og Hur fra fordum.
Vi må holde [profetens] hænder oppe.«*

guddommeligheden af disse mænds kaldelse er, at onde mennesker taler ondt om dem, og gode mænd og gode kvinder taler godt om dem¹⁴ (se forslag nr. 4 på s. 62).

Når vi kritiserer vore ledere eller ignorerer deres råd, tillader vi modstanderen at lede os på afveje.

Der findes dem blandt os ... der er blevet blindet af menneskers filosofier og tåbelighed. Der findes dem, der forkaster råd og vejledning fra den mand, som Gud har sat som overhoved for denne kirke ...

Mennesker, der ikke ved så meget om tingene, kommer pludselig med en lys idé, og de foreslår, at »dette er måden« eller »det her, det er måden«, og selv om det ikke stemmer overens med Herrens råd, overtales nogle til at prøve det. Herren har givet pålidelige råd og udpeget præsidenten for sin kirke til at fortolke de råd. Hvis vi

ignorerer det, han som Kirkens præsident råder til, opdager vi, at vi har begået en alvorlig fejl.¹⁵

Kirkens præsidentskab ... er vor himmelske Faders repræsentanter, ikke kun for dette folk, men de repræsenterer ham over for alle jordens folk. Vi vil gøre vel i at lovprise og ære disse mænd, som han har sat som overhoved for os. De er mænd med menneskets skrøbeligheder, de vil begå fejl, men hvis vi er ligeså overbærende med de fejl, de begår, som vi er med vore egne fejl og mangler, vil vi se deres dyder, ligesom vi ser vore egne.

Jeg står her for at bønfalde jer, mine brødre og søstre, om ikke at tillade, at kritiske eller uvenlige ord om dem, Herren har kaldet til at lede os, kommer over jeres læber. Vær ikke at finde i selskab med dem, der taler ringeagtende om dem eller svækker deres indflydelse blandt menneskenes børn. Gør I det, kan jeg sige jer, at I vil finde jer selv i modstanderens magt. Han vil udøve sin indflydelse for at få jer til at gå længst muligt væk fra sandhedens vej, og hvis I ikke omvender jer, opdager I måske, når det er for sent, at I har mistet »den kostbare perle«. På grund af jeres selvished og blindhed er I blevet ledt på afveje, og jeres kære ... vil sørge på den anden side af sløret på grund af jeres svaghed og tåbelighed¹⁶ (se forslag nr. 5 på s. 66).

Modstanderen sover ikke. Han bedrager mange og leder dem i synd ... Nogle underviser i falsk lære, og nogle søger at overtale mænd og kvinder til at overtræde vor himmelske Faders befalinger ... Hvis de medlemmer af denne kirke, der finder fejl hos Kirkens ledere og kritiserer dem, der giver selve deres liv for at velsigne og gøre godt mod os, blot ville stoppe op længe nok til bønsumt at spørge: »Hvilke af disse lærere er sikre at følge?« ville de ikke have nogen vanskeligheder med at finde den rette kurs og ville opretholde dem, som Herren opretholder.¹⁷

Når vi opretholder vore ledere, forpligter vi os til at følge deres råd og højne vores egen kaldelse.

Det må være en kilde til styrke for denne kirkes præsident at kigge på tusinder af ærlige mænds og kvinders ansigter og se dem løfte deres hånd i pagt med vor Fader i himlen og opretholde ham i det embede, hvortil han er blevet kaldet som præsident for denne

storslåede kirke. Den forpligtelse, vi indgår, når vi løfter vores hånd under sådanne forhold, er meget hellig. Det betyder ikke, at vi går stille på vores vej og er indforståede med, at Herrens profet vil lede dette værk, men det betyder – hvis jeg forstår den forpligtelse, jeg påtog mig, da jeg løftede hånden – at vi står bag ham, vi vil bede for ham, vi vil forsvare hans gode navn, og vi vil stræbe efter at udføre hans instruktioner, sådan som Herren vejleder ham i at give dem til os, så længe han er i den stilling.¹⁸

Når jeg tænker på de byrder, som Kirkens præsident og hans rådgivere bærer, og erkender de ansvar, der anbringes på deres skuldre, ønsker jeg af hele mit hjerte at hjælpe dem, så jeg ikke er en klods om benet, men at jeg i den stilling, jeg er blevet kaldet til, og I, mine brødre og søstre, at vi hver især må indtage vores plads og udføre vores del af læsset og højne vores kaldelse til Guds ære og herlighed¹⁹ (se forslag nr. 4 på s. 63).

Gud give, at vi, der er blevet så rigeligt velsignet, må holde hænderne oppe på den Herrens tjener, der præsiderer over os, at vi må hjælpe ham ikke kun ved vores tro og bønner, men ved kærlighed og venlighed, som lejligheden byder sig, at vi må marchere under det banner, han vil holde højt, ligesom Gud fortsat opretholder ham som Kirkens præsident, Herrens profet i disse sidste dage.²⁰

Lad os opretholde disse mænd, som Gud har opløftet til at præsidere over os. Lad os velsigne dem, ikke kun med vore læber, men ved på enhver mulig måde at bistå med at bære den byrde, der hviler så tungt på deres skuldre ... Bed for dem, velsign dem og hjælp dem.²¹

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs det sidste afsnit af »Fra George Albert Smiths liv« (s. 53-55). Hvad er »[din] del af værket«? Overvej, hvordan du ved dine ord og handlinger kan vise, at du opretholder Kirkens ledere, mens du læser dette kapitel.

Vi opretholder vore ledere, når vi »udføre[r] vores del af læsset og højne[r] vores kaldelse til Guds ære og herlighed.«

2. Gennemgå det første delafsnit i lærdomme (s. 55-56), især det andet og fjerde afsnit. På hvilken måde er Herrens måde at vælge ledere på forskellig fra verdens måde? Hvilke oplevelser har du haft, der har styrket din tro på, at vore ledere er udvalgte af Herren?
3. Studér det delafsnit, der begynder på s. 56 og læs L&P 21:4-7. Hvilket specifikt råd har Herren givet gennem Kirkens nuværende præsident? Gennem din stavs- eller distriktspræsident? Gennem din biskop eller grenspræsident? Hvilke velsignelser har du modtaget, når du har fulgt dette råd?
4. Gennemgå det delafsnit, der begynder på s. 57 og læs de to første afsnit i det delafsnit, der begynder på s. 60. Hvad betyder det for dig at opretholde Kirkens ledere? Hvordan styrker det vores familie og hjem at opretholde kirkeledere?

5. Læs det andet hele afsnit på s. 60. Hvorfor er det farligt at kritisere Kirkens ledere? Hvordan ville det være passende at reagere, hvis nogen påpegede en fejl hos en af jeres lokale ledere?

Skriftstedshenvisninger: Amos 3:7; Ef 4:11-14; Hebr 5:4; L&P 84:109-110; 107:22; 112:20

Til underviseren: En måde at opmuntre til at lære flittigt er at lytte omhyggeligt, når nogen stiller et spørgsmål eller kommer med en kommentar. »At lytte er et udtryk for kærlighed. Det kræver ofte ofre. Når vi virkelig lytter til andre, afstår vi ofte fra at sige det, som vi ønskede, så de kan komme til orde« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 66).

Noter

1. I Conference Report, okt. 1945, s. 174-175.
2. I Conference Report, okt. 1946, s. 153-154.
3. I Conference Report, apr. 1927, s. 86-87.
4. I Conference Report, apr. 1931, s. 31.
5. »The Church with Divine Authority«, *Deseret News*, 28. sep. 1946, kirketillæg, s. 6, 9.
6. I Conference Report, apr. 1934, s. 29.
7. I Conference Report, okt. 1917, s. 45.
8. I Conference Report, okt. 1917, s. 40.
9. I Conference Report, apr. 1945, s. 136.
10. I Conference Report, apr. 1949, s. 192.
11. I Conference Report, apr. 1937, s. 33.
12. I Conference Report, apr. 1931, s. 32.
13. I Conference Report, apr. 1942, s. 14.
14. I Conference Report, okt. 1933, s. 29.
15. I Conference Report, okt. 1936, s. 75.
16. I Conference Report, apr. 1937, s. 34.
17. I Conference Report, apr. 1937, s. 33.
18. Conference Report, juni 1919, s. 40.
19. I Conference Report, okt. 1929, s. 24.
20. I Conference Report, apr. 1930, s. 68-69.
21. I Conference Report, okt. 1930, s. 69.

»Jeg er taknemlig for, at vi her i de sidste dage har fået åbenbaret og gjort klart, at dette liv ikke er slutningen, at det blot er en del af evigheden.«

Sjælens udødelighed

Vores liv er evigt, og den viden hjælper os med at foretage rigtige valg og trøster os i sorgfulde tider.

Fra George Albert Smiths liv

George Albert Smith var velsignet med en solid forståelse af livets formål, og dette gjorde ham i stand til at opmuntre andre, når de stod over for modgang. Han mindede hyppigt de hellige om, at »vi lever et evigt liv« – at evigheden ikke begynder efter dette liv, men at dette jordeliv er en afgørende del af evigheden. »Jeg har somme-tider sagt til mine venner, når de syntes at stå ved en skillevej, usikre på, hvilken vej de ville gå: »I dag er begyndelsen til din evige lykke eller din evige skuffelse.«¹

Præsident Smith vidnede om disse sandheder ved begravelsen af Hyrum G. Smith, Kirkens patriark, som var gået bort i en relativ ung alder og havde efterladt sig hustru og otte børn:

»Lige siden jeg blev bedt om at tale ved denne begravelse, har jeg følt, at jeg måske ikke ville være i stand til det. Mine følelser har været i bevægelse, og jeg har måttet se mig ude af stand til at kontrollere dem, men siden jeg trådte ind i denne bygning, er en smuk, sødmefyldt følelse af fred kommet ind i min sjæl ...

I stedet for at sørge føler jeg trang til at takke vor Fader i himlen for hans elskede Søns evangelium, der er blevet åbenbaret på ny i vore dage ... At vide, at livet er evigt, er en vidunderlig velsignelse – at vide, at gennem evigheden bliver de velsignelser, som denne gode mand har levet for, ham til del. Hans jordiske liv er afsluttet, men det er kun en del af det evige liv. Han har lagt en dyb og sikker grundvold, hvorpå han har bygget og fortsat vil bygge igennem evigheden. Den glæde, han har oplevet her på jorden, vil der blive bygget videre på ...

Når jeg ved lejligheder som disse tænker på oplevelser hos mennesker i verden, forundres jeg over, hvor velsignede vi er. Jeg tvivler lige så lidt på evigt liv og sjælens udødelighed, som på at solen skinner midt på dagen ... Det er sørgeligt at skulle skilles fra vore kære, selv midlertidigt. Vi sender dem på mission, eller de tager til andre steder i verden for at bo, og vi savner dem. Når sådan noget som det her sker, føles det som om, de er længere væk, men faktisk er de det ikke, hvis vi blot forstod ... I stedet for at trøste de sørgende efterladte føler jeg nærmere trang til denne dag at fryde mig over, at dette ikke er slutningen ...

Så i dag, når jeg står foran jer, hvor tårer måske burde flyde, fyldes min sjæl med trøst og forsikring. Jeg beder til, at denne trøst må findes hos enhver af de sørgende efterladte² (se forslag nr. 1 på s. 74).

George Albert Smiths lærdomme

Vi levede som ånder, før vi kom til denne jord, og vore ånder lever stadig, når vi er døde.

Vores forståelse af dette liv er, at det er et evigt liv – at vi lever i evigheden i dag lige så vel som vi bestandig vil leve i evigheden. Vores tro er, at vi levede, før vi kom herved, at det, som er intelligens, det, som er ånd, ikke havde sin begyndelse i dette liv. Vi tror, at vi fik et åndeligt tabernakel, før vi kom ned til denne jord. Dette åndelige legeme blev sendt til denne verden, og her fik det et fysisk tabernakel, det legeme vi ser. Den fysiske del, vi ser, er af jord, jordisk (se 1 Kor 15:47), men den del, som forlader legemet, når livet går ud, er det, som er åndeligt, og det dør aldrig. Det fysiske tabernakel ligger i graven – det er en del af jorden og vender tilbage til moder jord – men den intelligens, som Gud har anbragt inde i det, det, som har magt til at drage fornuftslutninger og tænke, det, der har magt til at synge og tale, kender ikke til døden. Det går ganske enkelt videre fra denne sfære af evigt liv, og afventer dér det fysiske tabernakels renselse indtil det tidspunkt, hvor det genforenes med dette tabernakel, som bliver herliggjort, lige som vor opstandne Herres legeme blev herliggjort, hvis vi har levet, så vi er værdige til det.³

Med digterens ord: »Livet er virkeligt, livet er alvorligt« og »graven er ikke målet« (Henry Wadsworth Longfellow, »En salme om livet«).

Den ånd, der bebor tabernaklet, er udødelig. Den lever på den anden side af graven. Legemet forfalder og vender tilbage til jorden, men ånden lever videre.⁴

Jeg er taknemlig for, at vi her i de sidste dage har fået åbenbaret og gjort klart, at dette liv ikke er slutningen, at det blot er en del af evigheden, og at hvis vi drager fordel af vore privilegier her, så er det blot en trædesten til større og mere ønskværdige forhold⁵ (se forslag nr. 2 på s. 74).

**Vores formål her på jorden er at forberede os til
at bo sammen med vor himmelske Fader.**

Nogle tror, at når vi forlader denne eksistenssfære, så er det slutningen. Det synes uvirkeligt for mig, når vi ser på naturens skaberværk, når vi undersøger menneskets organisme, fuldkommenheden i dets legeme, dets hjertes pulseren, opbygningen og styrken fra barndom til voksenstadiet, derpå det gradvise forfald indtil livet slutter – at det er muligt for nogen af vor himmelske Faders børn at tro på, at mennesker er blevet født ind i denne verden for blot at leve til voksenstadiet, fortsætte til alderdommen og dø, uden noget formål med, at de har levet her.⁶

Vi har ikke fået dette liv som tidsfordriv. Der var et højtideligt formål med vores skabelse, med det liv Gud har givet os. Lad os undersøge, hvad dette formål er, så vi kan gå fremad og opnå evigt liv.⁷

Der er ingen tvivl i en sidste dages helligs sind om formålet med vores jordiske liv. Vi er her for at forberede os og udvikle og gøre os fortjente til at være værdige til at bo i vor himmelske Faders nærhed.⁸

Vi tror, at vi er her, fordi vi bestod vores første prøvestand og gjorde os fortjente til privilegiet at komme ned på denne jord. Vi tror, at selve vores eksistens er en belønning for vores trofasthed, fra før vi kom her, og at vi på jorden nyder frugterne af vores indsats i den førjordiske tilværelse. Vi tror også, at vi i dag sår den sæd til en afgrøde, som vi vil høste, når vi tager herfra. Evigt liv er for os summen af forudtilværelsen, den nuværende tilværelse og fortsættelsen af livet i udødelighed, som stiller magten til uendelig fremgang og forøgelse i udsigt til os. Med den følelse og forsikring tror vi, at »som mennesket er nu, var Gud engang, og som Gud er

nu, kan mennesket blive« (se Lorenzo Snow, »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. juli 1901, s. 22). Eftersom vi er skabt i Guds billede tror vi, at det ikke er upassende, at det ikke er syndigt for os at håbe, at vi kan få lov til at tage del i guddommens egenskaber, og hvis vi er trofaste at blive som Gud. For når vi modtager og adlyder vor Faders naturlige love, han som styrer dette liv, bliver vi mere ligesom ham, og når vi benytter os af mulighederne inden for vores rækkevidde, forbereder vi os til at modtage større muligheder i dette liv og det kommende ...

Hvor bør vi være et lykkeligt folk med den viden, vi har om, at denne prøvestand ikke skal forberede os på at dø, men på at leve; at Faderens ønske for os er, at vi må undgå enhver fejl og modtage enhver sandhed, og ved at anvende sandhed i vores liv blive mere som ham og blive værdige til at bo hos ham.⁹

Brødre og søstre, dette er et alvorligt anliggende. Vi bør tænke med alvor på det. Vi bør se på vores eget liv og finde ud af, om vi er forberedte til dette storslåede, fremtidige liv, hvis vi blev kaldet dertil i morgen, om vi ville være forberedte på at aflægge rapport for vore jordiske gerninger; om vi kan føle, at vi ville blive modtaget af vor himmelske Fader med dette velkomstbifald: »Godt, du gode og tro tjener«¹⁰ (se forslag nr. 3 på s. 74).

I dette liv bør vi stræbe efter det, der er af evig værdi.

Vi får måske i dette liv nogle få ting foræret, der tilfredsstillende os midlertidigt, men det, der er evigt, det, der er »umagen værd«, er de evige ting, som vi rækker ud efter, og forbereder os selv på at modtage og modtager ifølge den indsats, vi hver især yder.¹¹

Er det ikke bemærkelsesværdigt, at det, verden har kæmpet for siden begyndelsen, rigdom, magt, alt det, som er behageligt for menneskene, kan fås i overflod i dag – bedre og mere tøj end nogensinde, mere mad, end der kan fortæres, større rigdom af al slags, end verden nogensinde før har haft. Vore hjem er mere komfortable. Livets goder er blevet mangedoblet utroligt, siden evangeliet kom til jorden, og i dag har vi alt det, vi har kæmpet for. Uddannelse har nået sit højdepunkt. Menneskene er i besiddelse af større viden om denne jord end nogensinde før. Alt det,

menneskeheden har kæmpet for siden tidernes begyndelse, som anses for det mest ønskværdige, findes på jorden i dag, og på trods af det er der tvivl om og frygt for, hvad fremtiden bringer.

Hvad er vores bekymring? Det er, at vi har stræbt efter materielle goder, vi har stræbt efter menneskers ære, vi har stræbt efter det, som selvisheden lægger i vores sjæl. Vi har stræbt efter at sætte os selv først og har foretrukket os selv frem for vor Faders andre børn.¹²

Lad os ikke blive lullet i søvn, lad os ikke blive bedraget af denne verdens overflod af goder, for hvad gavner det et menneske, om han vinder hele verden og mister sin egen sjæl? (se Mark 8:36). Lad ikke formålet med vores skabelse blive tilsidesat, men lad os arbejde for vores sjæls frelse.¹³

En af livets sørgelige ting er at se en mand eller kvinde blive lagt i moder jord med en erkendelse af, at de har afvist de største velsignelser, som vor Fader har tilbudt dem, og til stadighed har grebet efter selve den boble, der er forsvundet. Når jeg tænker på de millioner af Guds børn i verden og indser, hvor lidt de stræber efter det, der virkelig er umagen værd, føler jeg mig trist til mode.¹⁴

Husk, at den intelligens, I opnår, er evig, den sandhed, I lærer her og anvender i jeres liv, den kundskab og erfaring, I tilegner jer og nyder godt af – alt dette tager I med jer, når I tager hjem.¹⁵

De skatte, vi finder, når vi kommer på den anden side, bliver dem, som vi har samlet os ved at tjene vor Faders andre sønner og døtre, som vi har omgåedes her. Han har gjort dette muligt for os alle, og under vores ophold her bliver vi lykkeligere ved at tjene vore medmennesker, end vi kunne blive på nogen anden måde.¹⁶

Det er ikke så vigtigt, hvor mange værdier I har, hvor mange ejendele I besidder, eller hvor mange æresbevisninger fra menneskene I opnår, ej heller alt det, der eftertragtes så meget i verden. Det, som Gud har givet til jer, som er meget mere værd end alt andet, er muligheden for at opnå evigt liv i det celestiale rige og som jeres ledsagere gennem evighedens tidsaldre have de sønner og døtre, ægtemænd og hustruer, som vi har levet med her på jorden¹⁷ (se forslag nr. 4 på s. 74).

»Det ... som er meget mere værd end alt andet, er muligheden for at opnå evigt liv ... [med jeres] sønner og døtre, ægtemænd og hustruer.«

Takket være Jesus Kristus skal vi opstå.

Frelserens retskafne liv er et fuldkomment eksempel for alle, og hans opstandelse var menneskeheden's første forsikring om, at også vi skal komme frem fra graven.¹⁸

Da Jesus blev oprejst fra de døde, blev han opstandelsens førstegrøde. Hans ånd (den intelligente del af hans sjæl), som var avlet af Faderen, tog igen bolig i sit jordiske tabernakel, som var blevet rensset, og han blev et herliggjort, celestialet væsen og indtog sin plads på Faderens højre side, som én af Guddommens personer. Han havde magten til at overvinde døden, eftersom han havde efterkommet alle lovene fra sin Fader, som styrer det; og eftersom han havde underlagt sig døden, drejede han den nøgle, hvorved hele menneskeheden kan opstå, og alle kan også blive herliggjort ved at adlyde hans lærdomme, som er så enkle, at alle kan efterkomme dem, hvis de vil.¹⁹

Jesus Kristus var et syndfrit menneske. Takket være hans renhed, hans retskaffenhed og hans dyd var han i stand til at åbne fængslets porte, at overvinde døden og graven og bane vejen ... for den himmel, hvor vi forventes at komme.²⁰

Vi kan slå op i afsnit 88 i Lære og Pagter og se, hvad Herren har sagt om vores opstandelse, ikke kun om Frelserens opstandelse, men han fortæller os, hvad der sker os ... Vi får i dette afsnit at vide, at vore legemer skal oprejses fra graven, ikke nogen andre legemer, og at de ånder, der besidder disse tabernakler, nu vil tage bolig i de samme tabernakler, efter de er blevet rensede, lutrede og udødeliggjorte (se L&P 88:14-17, 28-33).²¹

Nu er der ret mange mennesker i verden, der ikke ved, hvad opstandelse er. Underviser I jeres børn og jeres kolleger i, hvad det betyder? ... Frelserens opstandelse er tydelig for de sidste dages hellige, der forstår evangeliet, men der er så mange, der ikke forstår, hvad det betyder ... Jesu Kristi evangeliums formål er at forberede hver mand, kvinde og barn til det tidspunkt, hvor alle de, der er døde, føres frem fra deres grave, og hvor vor himmelske Fader opretter sit rige på denne jord, og de retskafne skal bo der, og Jesus Kristus vil være vores konge og lovgiver²² (se forslag nr. 5 på s. 74).

Vores viden om sjælens udødelighed inspirerer, opmuntrer og trøster os.

I Job læser vi: »Men det er den ånd, som er i mennesket, den Almægtiges ånde, der giver dem indsigt« (Job 32:8). De, der ikke har modtaget den ånd, forstår ikke betydningen af opstandelsen fra de døde, og uden den forståelse forekommer det mig, at der kun vil være ringe glæde for dem, der er i deres modne år og afventer det tidspunkt, hvor ånden forlader legemet hen til et sted, de ikke ved, hvor er.²³

Åh, hvor ville det være trist, hvis vi troede, at døden afsluttede vores livsforløb. Hvis vi ikke havde nogen mulighed for at udvikle os yderligere, når livets indsats på jorden var afsluttet, ville der kun være lidt, der ville inspirere os til at leve her, som vi bør. Den viden om, at alt det gode, vi udfører her, og al den udvikling, som vi gennemgår, forøger vores lykke for evigt og opmuntrer os til at yde vores bedste.²⁴

»Frelserens ... opstandelse var menneskeheden's første forsikring om, at også vi skal komme frem fra graven.«

Vi nærmer os alle hastigt det tidspunkt, hvor vi bliver kaldt til den anden side. Hvis vi ikke forstår, at der er et fremtidigt liv, hvis vi ikke indser, at der findes noget mere end den påvirkning, vi indtil nu har fået, hvis der kun var forfængelighed og livets afveksling for os at leve for, forekommer det mig, at der ville være mange, der ville blive trætte i den kamp, eksistensen her kræver. Men i sin nåde har vor himmelske Fader betænkt os de mest vidunderlige gaver, menneskeheden kan få.²⁵

Herren har velsignet os med en kundskab om, at han lever og har et legeme, og at vi er skabt i hans billede. Vi tror ikke på, at han er en slags eksistens, eller at han er ubegribelig. Hvis I har fået det vidnesbyrd, der er kommet til mig, og ved, ligesom jeg ved, at vor himmelske Fader har åbenbaret sig for menneskenes børn, at han er en personlig Gud, at vi er skabt i hans billede, at vores ånd er avlet fra ham, at han har givet os mulighed for at bo på jorden for at modtage et fysisk tabernakel, så vi kan blive beredte til at vende tilbage til hans nærhed og leve sammen med ham for evigt, siger jeg jer, at hvis I har fået den forsikring, da har I et fundament, hvorpå

I kan bygge jeres tro. Fjern det fra jer, kundskaben om, at Gud virkelig lever, forsikringen om, at Jesus Kristus viste sig som Gud i kødet, fjern den forsikring, at der er en bogstavelig opstandelse fra de døde, og da vil I befinde jer i den tilstand, som vor Faders børn befinder sig i over hele verden, og jeg spørger jer, hvilken trøst er der så tilbage til jer? Disse er grundlæggende sandheder.²⁶

Der er flere af mine kære på den anden side, end der er her, og det varer ikke længe, før jeg også i livets naturlige gang modtager min indkaldelse til at gå videre. Jeg ser ikke frem til det tidspunkt med ængstelse eller sorg, men med håb og forsikring om, at den forandring, når den kommer, er for at få større lykke og flere fordele, som vi ikke kan kende i jordelivet.²⁷

Når vi forstår, at døden kun er et af de skridt, som Guds børn skal tage undervejs i evigheden, og at det er ifølge hans plan, frarøver det døden sin brod og bringer os ansigt til ansigt med det evige livs virkelighed. Det har været mange familiers lod at sige midlertidigt farvel til dem, de elsker. Når sådanne dødsfald forekommer, forstyrrer de os, hvis vi lader dem gøre det, og bringer således stor sorg ind i vores liv. Men hvis vore åndelige øjne kunne åbnes og vi kunne se, er jeg sikker på, at vi ville blive trøstet, med det, vore øjne ville skue. Herren har ikke efterladt os uden håb. Tværtimod har han givet os al mulig forsikring om evig lykke, hvis vi vil tage imod hans råd og vejledning, mens vi er her på jorden.

Det er ikke en forgæves drøm. Disse er kendsgerninger. Til jer, der er medlemmer af Jesu Kristi Kirke, er dette en enkel historie, men den er sand. Der er hellige skrifter, som vor himmelske Fader har anbragt inden for vores rækkevidde, som lærer os, at vi lever evigt ... Herren har givet os disse oplysninger i al tydelighed, og dybt i mit hjerte takker jeg ham for den kundskab, han har givet os om, at de, der sørger, kan trøstes, og at vi selv kan forstå vores formål med at være her. Hvis de, der er gået bort, kunne tale til os, ville de sige: »Videre fremad, fremad mod det mål, der bringer os evig lykke sammen.« Gør det, Herren ønsker, I skal gøre, så går I ikke glip af noget, der er umagen værd. Men derimod vil I konstant samle jer skatte i himlen, hvor møl og rust ikke kan fortære eller tyve bryde ind og stjæle (se Matt 6:19-20).

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at vi lever et evigt liv, og at dødens midlertidige adskillelse ... blot er et af skridtene langs med vejen mod den evige fremgang og resulterer til sidst i lykke, hvis vi er trofaste²⁸ (se forslag nr. 6 på s. 74).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Tænk på et tidspunkt, hvor du har prøvet at trøste nogen efter et dødsfald af en elsket person, mens du læser »Fra George Albert Smiths liv« (s. 65-67). Hvad var det, der bragte præsident Smith trøst?
2. Præsident Smith fortalte, at »det[te liv] blot er en del af evigheden« (s. 67). Hvad betyder det for dig? Hvordan kan vores forståelse af dette princip påvirke vore beslutninger?
3. Studér det delafsnit, der begynder på s. 67. Hvordan adskiller lærdommene i dette delafsnit sig fra verdens lærdomme om livets formål? Hvilke oplevelser har vi i jordelivet, som kan hjælpe os med at »tage del i guddommens egenskaber«?
4. Gennemgå det delafsnit, der begynder på s. 67, især de fire sidste afsnit. Hvorfor er stræben efter verdens ting ligesom at have »grebet efter selve den boble, der er forsvundet«?
5. På s. 71 henviser præsident Smith til viden om opstandelsen i L&P 88. Hvad lærer vers 14-17 og 28-33 dig i dette afsnit om opstandelsen? Hvilke effektive måder er der at undervise børn om opstandelsen på?
6. Studér det delafsnit, der begynder på s. 71. Hvilke af livets prøvelser bliver lettere at bære takket være dit vidnesbyrd om de principper, der undervises om i det delafsnit?

Skriftstedshenvisninger: 1 Kor 15:12-26, 35-42, 53-58; 2 Ne 9:6-13; Alma 12:24; 28:12; L&P 93:19-20, 29-34; 130:18-19; Abr 3:24-26

Til underviseren: »Bed deltagerne om at vælge et delafsnit, de er interesseret i og læse det for sig selv. Opfordr dem til at samles i

grupper på to eller tre personer, der valgte det samme delafsnit, og tal om det, de lærte« (fra s. vii i dette hæfte.

Noter

1. I Conference Report, okt. 1944, s. 94.
2. I *Deseret News*, 13. feb. 1932, kirketillæg, s. 5, 7.
3. »Mormon View of Life's Mission«, *Deseret Evening News*, 27. juni 1908, kirketillæg, s. 2.
4. I Conference Report, apr. 1905, s. 62.
5. I Conference Report, okt. 1923, s. 70-71.
6. I Conference Report, apr. 1905, s. 59.
7. I Conference Report, okt. 1906, s. 48.
8. I Conference Report, okt. 1926, s. 102.
9. »Mormon View of Life's Mission«, s. 2.
10. I Conference Report, apr. 1905, s. 63.
11. I Conference Report, okt. 1909, s. 78.
12. I Conference Report, apr. 1932, s. 44.
13. I Conference Report, okt. 1906, s. 50.
14. I Conference Report, okt. 1923, s. 70.
15. »Mormon View of Life's Mission«, s. 2.
16. I *Deseret News*, 26. maj 1945, kirketillæg, s. 6.
17. I Conference Report, apr. 1948, s. 163.
18. »President Smith Sends Greetings«, *Deseret News*, 27. dec. 1950, kirketillæg, s. 3.
19. »Mormon View of Life's Mission«, s. 2.
20. I Conference Report, apr. 1905, s. 60.
21. I Conference Report, apr. 1939, s. 122-123.
22. I Conference Report, apr. 1950, s. 187-188.
23. I Conference Report, apr. 1939, s. 121.
24. I Conference Report, okt. 1921, s. 41.
25. I Conference Report, okt. 1923, s. 71.
26. I Conference Report, okt. 1921, s. 39.
27. I *Deseret News*, 26. maj 1945, kirketillæg, s. 4.
28. »Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace«, *Improvement Era*, sep. 1945, s. 501.

*Det indre i templet i Kirtland, hvor profeten Elias fra
fordums dage viste sig for Joseph Smith og overdrog ham
besejlingsmagten og nøglerne til værket for de døde.*

Templets velsignelser til os og vore forfædre

Formålet med templet er at stille et sted til rådighed, hvor hellige ordinancer kan udføres for de levende og for de døde.

Fra George Albert Smiths liv

I 1905 rejste George Albert Smith som ny apostel rundt til adskillige betydningsfulde kirkehistoriske steder sammen med præsident Joseph F. Smith og andre medlemmer i De Tolvs Kvorum. Et af stederne var Kirtland i Ohio, hvor de første hellige havde bygget det første tempel i denne uddeling. »Da jeg kunne se byen,« husker ældste Smith, »var det første, der hilste os velkommen, det smukke tempel i Kirtland ... Det var dér, profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery så Frelseren på talerstolens brystværn. Det var dér, Moses betroede dem nøglerne til Israels indsamling, og hvor Elias og profeten Elias kom i magt og majestæt i kraft af deres storslåede kaldelser og overleverede de nøgler, de havde fået overdraget i deres varetægt, mens de tjente på jorden.«

Mens gruppen gik gennem templet, tænkte ældste Smith på de hengivne hellige, der byggede det. »Da vi forstod, at bygningen var opført af mennesker i yderste fattigdom, hvordan modige mænd arbejdede om dagen for at lægge fundamentet og opføre denne bygnings mure, og derpå stod med våben og forsvarede den om natten mod dem, der havde svoret, at bygningen aldrig skulle færdiggøres, kunne vi ikke andet end føle, at det ikke var noget under, at Herren havde taget imod deres ofre og velsignet dem, som få folk er blevet velsignet på jorden.«¹

År senere, efter at være indsat som præsident for Kirken, indviede præsident Smith templet i Idaho Falls. I indvielsesbønnen takkede

han for det frelsende værk, der blev udført i templet for de levende og de døde:

»Vi takker dig, o Gud, for at sende profeten Elias, den fordums profet, som fik »... overgivet nøglerne til den magt at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til fædrene, så hele jorden ikke skal blive slået med forbandelse (L&P 27:9). Vi takker dig for, at han blev sendt til din tjener Joseph Smith for at overdrage nøglerne og myndigheden til arbejdet for de døde, og for at åbenbare, at frelsesplanen omfatter hele den menneskelige familie, at evangeliet har en universel rækkevidde, og at du ikke gør forskel på nogen, eftersom du har tilvejebragt forkyndelse af frelsens evangelium for både de levende og de døde. Vi er dig yderst taknemlige for, at frelse tilvejebringes for alle, der ønsker at blive frelst i dit rige.

Må det behage dit folk at forske i deres forfædres slægt, så de kan blive befriere på Zions bjerg ved at virke i dine templer for deres døde slægtninge. Vi beder også om, at profeten Elias' ånd må hvile i rigt mål over alle mennesker hvor som helst, så de må blive påvirket til at indsamle deres forfædres slægtshistorie og gøre den tilgængelig, og at dine trofaste børn må bruge dine hellige templer til på vegne af de afdøde dér at udføre alle de ordinancer, der hører til deres evige ophøjelse.«

I sin bøn anerkendte præsident Smith også, at templet virkelig er Herrens hus og et sted, hvor Guds nærhed kan fornemmes:

»I dag indvier vi her i dette øjeblik templet til dig med alt, hvad der hører dertil, så det kan blive helligt for dine øjne, at det må være et bønnens hus, et lovprisningens og tilbedelsens hus, så din herlighed må hvile over det og din hellige nærværelse bestandigt være i det, og at det må være en antagelig bolig for din højtelskede Søn, Jesus Kristus, vor Frelser, så det både må helliges og indvies i alle dets dele til dig, og vi beder til, at alle der træder over tærsklen på dette, dit hus, må blive påvirket af dets hellighed ...

Vil du, vor himmelske Fader, altid lade dit nærvær fornemmes her, så alle, der kommer her, må anerkende, at de er dine gæster, og at dette er dit hus«² (se forslag nr. 1 på s. 86).

George Albert Smiths lærdomme

I templet modtager vi hellige ordinancer, herunder ordinancer, der forener familier for al evighed.

For at vi kan være beredte til det celestiale rige, gengav Herren i sin nåde Jesu Kristi evangelium i disse sidste dage og forordnede i det sin guddommelige myndighed og lod derpå sine børn forstå, at visse ordinancer kan modtages og udføres. Med dette formål blev templer bygget, og i disse templer har de, der ønsker en plads i det celestiale rige, mulighed for at tage dertil og få velsignelserne, for at berige deres liv og forberede dem til det rige.³

Vi er det eneste folk i verden, der ved, hvad templers formål er.⁴

Hvert tempel er blevet bygget med ét stort, evigt formål: For at virke som et Herrens hus, for at tilvejebringe et helligt og passende sted at udføre de hellige ordinancer, der er bindende på jorden såvel som i himlen – ordinancer for de døde og for de levende, der sikrer dem, der modtager dem, og som er trofaste mod deres pagter, et krav på og samvær med deres familier, verdener uden ende, og ophøjelse med dem i vor Faders celestiale rige.⁵

Vi bør være taknemlige for kundskaben om evigheden af ægteskabspagten. Hvis vi alene i dette liv havde håb, ville vi i den grad være de ynkværdigste af alle mennesker (se 1 Kor 15:19). Forsikringen om, at vores forhold her som forældre og børn, som ægtemand og hustru fortsætter i himlen, og at dette blot er begyndelsen til et storslået og herligt rige, som vor Fader har bestemt, vi skal arve på den anden side, fylder os med håb og glæde.⁶

Hvis jeg skulle forestille mig, som så mange gør, at nu, hvor min elskede hustru og mine elskede forældre er borte, at de er ude af mit liv for evigt, og jeg skal aldrig se dem igen, så ville det frarøve mig en af de største glæder, jeg har i livet: Forventningen om at møde dem igen og modtage deres velkomst og hengivenhed og takke dem fra mit hjertes allerinderste for alt, hvad de har gjort for mig.

Men der findes mange, mange millioner af vor Faders børn, som ikke ved, at ved at tage del i bestemte ordinancer som foreskrevet af vor himmelske Fader, kan ægtemænd og hustruer forenes for tid

og evighed og nyde samværet med deres børn for evigt. Hvor bør vi være taknemlige for den viden.⁷

Der findes kun få steder i verden, hvor vi kan blive viet for evighed, og det er i Guds templer ... Der er også mange af vore brødre og søstre, alle børn af vor himmelske Fader, som nægtes dette privilegium på grund af ... årsager, de ikke selv er herre over. Men hvis de lever værdigt, og hvis de ville have benyttet sig af det privilegium, hvis de havde været i stand til det, mister de intet på grund af disse midlertidige, ugunstige omstændigheder. Men tænk derimod på, hvor meget større ansvaret er for de mænd og kvinder, som lever, hvor de kan forenes for evighed, og hvor de kan tage hen og udføre tjeneste for deres døde! Mennesker i verden har ikke den velsignelse. Jeg spekulerer på, om vi virkelig værdsætter det ...

Lad os undervise vore unge i disse emner fra deres tidligste barndom, således at når de nærmer sig tidspunktet for ægteskab, hersker der ingen tvivl i deres sind om, hvor, hvordan eller ved hvem denne hellige ordinance bør foretages – og det eneste sted, hvor den kan udføres for tid og evighed er i et tempel.⁸

Jeg takker Herren for alle de ordinancer i Herrens hus, som jeg har modtaget, hver og en af dem har ikke kun været med henblik på mig alene, men jeg har fået lov til at få en del af det, som er beregnet på alle hans børn, hvor end de befinder sig, hvis de er villige til at tage imod det, han tilbyder dem, uden penge og uden betaling.⁹

Alle de ... templer, som er blevet bygget eller endnu skal indvies, vil vise sig at blive en umådelig velsignelse for alle dem, der værdigt benytter sig af dette privilegium til at bruge det, både til sig selv og til deres døde slægtninge¹⁰ (se forslag nr. 2 på s. 86).

Gennem tempeltjeneste tilvejebringer vi evige velsignelser for vore forfædre.

Det slægtshistoriske selskab har brugt år på at indsamle slægts-historiske oplysninger, og andre har brugt år på at tage i Herrens hus for at blive døbt for de døde, få ægtemænd, hustruer og børn beseglet til hinanden og forene familien, sådan som vor himmelske Fader har undervist os i, vi skal gøre. Det ville være godt, hvis vi hver især stillede os selv dette spørgsmål: Hvad gør jeg ved det?

»Der findes kun få steder i verden, hvor vi kan blive viet for evighed, og det er i Guds templer.«

Udfører jeg min del? Vor himmelske Fader har gennem Joseph Smith fortalt folk, at medmindre vi udfører tjeneste for vore døde, mister vi vore egne velsignelser, og vi bliver afskåret, og noget af det allersidste, som profeten prøvede at gøre, var at færdiggøre et tempel, hvori folket kunne træde ind og udføre tjeneste for deres døde. Så vigtigt er det. Det skal udføres af nogen.¹¹

Jeg mindes nu en beretning om to brødre, der boede i en by i det nordlige Utah: Den ældste bror, Henry, var bank- og handelsmand og havde rigeligt med midler. Den anden bror, George, var bonde og havde ikke ret meget udover til sine egne behov, men han havde et ønske om at udføre tjeneste i templet for deres døde. Han forskede i deres slægt og tog til templet og gjorde tjeneste for dem, der var gået forud.

En dag sagde George til Henry: »Jeg synes, du skulle tage til templet og hjælpe til.«

Men Henry sagde: »Jeg har ikke tid til at gøre den slags. Det kræver al min tid at sørge for mine forretninger« ...

Omkring et år efter tog Henry hjem og besøgte George og sagde: »George, jeg har haft en drøm, og den bekymrer mig. Jeg spekulerer på, om du kan tyde den for mig?«

George spurgte: »Hvad drømte du, Henry?«

Henry sagde: »Jeg drømte, at du og jeg havde forladt dette liv og var på den anden side af sløret. Da vi gik af sted, kom vi til en smuk by. Folk stod samlet i grupper mange steder, og hvert eneste sted, vi kom hen til, gav de dig hånden og lagde deres arm omkring dig og velsignede dig og fortalte, hvor taknemlige de var over at se dig,« sagde han, »men de viste ikke mig den mindste smule opmærksomhed. De var knap nok venlige. Hvad betyder det?«

George spurgte: »Du mente, at du var på den anden side af sløret?«

»Ja.«

»Jamen, det er det, jeg har talt med dig om. Jeg har prøvet at få dig til at udføre arbejdet for de mennesker, der er derovre. Jeg har gjort tjeneste for mange af dem, men der er stadig mange flere, der mangler ... Du må hellere skynde dig, for du har fået en forsmag på, hvad du kan vente dig, når du kommer derover, hvis ikke du gør din del med at udføre denne tjeneste for dem« (se forslag nr. 3 på s. 86).

Jeg har tænkt ganske mange gange på denne beretning om disse to brødre. Mange mennesker forstår ikke livets alvor og hellighed; de forstår ikke det evige ægteskabs hellighed. Der findes nogle blandt vores folk, der ingen interesse har i deres slægt. De bekymrer sig ikke om deres forfædre; i det mindste tror man det ikke ud fra den måde, de opfører sig på. De tager ikke til templet for at udføre tjeneste for deres døde ...

Efter vi har været i Herrens hus for at få vore egne velsignelser, lad os da tænke på vores ansvar for vore forfædre. Hvordan vil I blive modtaget, når I kommer over på den anden side? Er I en af dem, der rækker ud til og velsigner i evighedens tidsaldre, eller er I ligesom den bror, som på selvsk vis ordnede sine sager her og lod dem, der ikke kunne hjælpe sig selv, fortsætte uden hans hjælp?¹²

I ved, at vi alle er knyttet sammen i det store værk, der udføres i vor Faders templer, hvor familier, der ikke tidligere er blevet forenet,

»Tænk på den hengivenhed og trofasthed hos dem, der dag efter dag går ind i disse templer og virker på vegne af dem, der er gået over på den anden side.«

føres sammen ved det hellige præstedømmes kraft. Herrens formål er, at hver eneste af hans sønner og døtre skal have mulighed for at blive velsignet, ikke kun her på jorden, men at nyde evige velsignelser.

Tænk på den hengivenhed og trofasthed hos dem, der dag efter dag går ind i disse templer og virker på vegne af dem, der er gået over på den anden side og ved, at de, der er på den anden side, interesserer sig lige så meget for os. De beder for os og for vores fremgang. De beder på deres egen måde indtrængende for deres efterkommere, for deres afkom, der lever på jorden.¹³

Herren vil hjælpe os, når vi leder efter vore døde slægtinge.

I Chicago gik jeg for en del år siden under udstillingen »Århundredets fremskridt« en dag ind i vores kirkes stand og forhørte mig hos missionærerne om, hvem der stod for den store kulturelle og videnskabelige messe.

De fortalte mig, mandens navn var Dawes, og jeg spurgte: »Er han bror til Charles G. Dawes, som har været USA's vicepræsident såvel som ambassadør i Storbritannien?»

Og de svarede: »Ja.«

»Godt,« sagde jeg, »det er jeg glad for at høre. Ham kender jeg tilfældigvis.«

Jeg sagde til mig selv: »Jeg tror, jeg vil aflægge ham en visit. Det er Henry Dawes.« Jeg kendte Henry Dawes, så jeg gik hen til telefonen og ringede til hans kontor. Hans sekretær ... fortalte hr. Dawes, at George Albert Smith fra Salt Lake City var her og gerne ville møde ham, og han bad hende bede mig komme. Så i stedet for at placere mig i køen bag hundrede mennesker, førte hun mig over til en sidedør, og der foran mig stod en høj mand, som jeg aldrig før i mit liv havde set.

Han sagde: »Jeg er hr. Dawes.«

Han var meget behagelig, men I kan nok forestille jer, hvor flov jeg var. Det *var* hr. Dawes, og han var bror til ambassadøren Dawes, men han hed Rufus Dawes. Jeg anede ikke, at der overhovedet fandtes en Rufus Dawes.

»Nuvel,« sagde jeg, »jeg er kommet for at fortælle Dem, at det er en pragtfuld messe, og fordi jeg vil udtrykke min påskønnelse over for Dem for det, De har gjort for at organisere den og følge den hele vejen igennem. Det er storslået, hvad der er blevet udført, og hvor er det en god undervisning for mange mennesker. Jeg kan forstå, De er en travl mand, og det var alt, hvad jeg ville sige, at lykønske Dem og takke Dem.

»Det er meget betænksomt,« sagde han. »Kom indenfor.«

»Nej, det er alt, hvad jeg ønsker at sige,« svarede jeg.

Han sagde: »Kom med indenfor.«

Jeg sagde: »Nej, der står hundrede mennesker og venter på at møde Dem.«

»Ingen af dem vil sige noget så pænt, som det De har sagt.«

Så jeg gik med indenfor, næsten fuldstændig tom i hovedet og åndeløs. Han insisterede på, jeg satte mig, og det næste, jeg sagde, var: »Forresten, hr. Dawes, hvorfra kommer Deres folk?»

»Mener De i USA?« spurgte han.

»Jeg mener hvor som helst.«

Han sagde: »Er De interesseret i slægtshistorie?«

»Det er jeg i høj grad,« svarede jeg. »Vi har et af de fineste slægts-historiske biblioteker i Salt Lake City.«

Han sagde: »Undskyld mig et øjeblik,« og gik ud af sit kontor og kom tilbage med en papæske omkring på størrelse med en gammel familiebibel. Han tog en kniv, åbnede æsken og tog en pakke ud, der var svøbt i hvidt silkepapir. Han tog silkepapiret af og lagde en af de smukkeste indbundne bøger, jeg nogensinde havde set, på bordet. Den var meget flot trykt og var rigt illustreret, og omslaget var elegant præget med guldtryk.

Da jeg kiggede på den, sagde jeg: »Hr. Dawes, det er et smukt stykke håndværk.«

»Det burde det være. Den har kostet mig 25.000 dollars.«

»Men det er den også værd,« sagde jeg.

Han sagde: »Er den noget værd for Dem?«

Jeg sagde: »Det ville den være, hvis jeg havde den.«

Han sagde: »Det er i orden, De må gerne få den!« – Slægtshistorie til en værdi af 25.000 dollars anbragt i min hånd af en mand, som jeg blot havde mødt fem minutter før! Jeg var forbløffet. Vores første visit varede kun lidt længere. Jeg fortalte ham, hvor stor en glæde det var at få den, og at jeg ville anbringe den i det slægtshistoriske bibliotek i Salt Lake City.

Før jeg forlod lokalet, sagde han: »Hr. Smith, det er min mors slægt, familien Gates' slægt. Vi er også ved at forberede min fars slægt – familien Dawes. Det bliver en magen til. Når den er færdig, vil jeg gerne sende Dem en kopi af den også.«

Slægtshistorie for 50.000 dollar! – Og blot fordi jeg prøvede at være høflig mod nogen. Jeg tror ikke, det var et tilfælde ...

Herren hjælper os. Det er utroligt, hvordan veje åbnes, og hvordan andre mennesker hyppigt tilskyndes til at forberede deres slægtshistorie. Men sommetider forsømmer vi at drage fordel af vore muligheder for at forberede vores slægtshistorie, på trods af

at Herren meget tydeligt har sagt, at medmindre vi sørger for vores tempeltjeneste, bliver vi forkastet tillige med vore døde (se L&P 124:32). Det er yderst alvorligt. Det er noget, vi ikke kan lave om på, hvis vi har forspildt vore muligheder, indtil livet er forbi ... Vi kan ikke forvente, at andre gør arbejdet for os.

Så Herren opmuntrer, tilråder og rådgiver os på den ene eller den anden måde til at udføre vores arbejde. Nogle familier, der ikke selv kan udføre arbejdet, får nogle andre til at arbejde hele tiden på deres slægtshistorie og optegnelser.

Hvis vi gør vores del, udfoldes vores slægtshistorie for os – sommetider på den ene måde, sommetider på en anden. Så jeg vil gerne foreslå jer, mine brødre og søstre: Lad os gøre vores del¹⁴ (se forslag nr. 4 på s. 86).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs uddragene fra indvielsesbønnen til templet i Idaho Falls på s. 78, og læs L&P:109:1-5, 10-13 (fra indvielsesbønnen til templet i Kirtland). Reflektér over de følelser, du har, når du går i templet, og tænk på de oplevelser, der har styrket dit vidnesbyrd om, at templet er Herrens hus.
2. Hvilke årsager giver præsident Smith til, at der opføres templer? (se s. 79-80). Hvad kan vi gøre for at opmuntre unge til at forberede sig på at blive viet i templet?
3. Læs beretningen på s. 81-82. Hvilke enkle måder for deltagelse i slægtsforskning findes der for én med mange andre ansvar? Hvad kan præstedømmekvorummer og Hjælpeforeningen gøre for at tage del i det?
4. Studér det delafsnit, der begynder på s. 83. Hvordan har Herren hjulpet dig, når du har prøvet at finde oplysninger om dine forfædre? Hvilke andre velsignelser har du fået, når du har deltaget i slægtsforskning?

Skriftstedshenvisninger: Mal 3:23-24; L&P 97:15-16; 110; 124:39-41; 128:9, 15-24.

Til underviseren: Når en person læser højt fra præsident Smiths lærdomme, kan du opfordre de andre i klassen til at lytte eller se efter bestemte principper eller begreber. Hvis skriftstedet indeholder sjældne eller svære ord eller sætninger, så forklar dem, inden skriftstedet læses. Hvis der er nogen i klassen, som har svært ved at læse, så bed nogle frivillige om det i stedet for at lade eleverne skiftes« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 56).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1906, s. 57.
2. »Dedicatory Prayer ... Idaho Falls Temple«, *Improvement Era*, okt. 1945, s. 564-565.
3. I *Deseret News*, 13. feb. 1932, kirketillæg, s. 7.
4. I Conference Report, okt. 1950, s. 159.
5. »The Tenth Temple«, *Improvement Era*, okt. 1945, s. 561.
6. I Conference Report, okt. 1905, s. 29.
7. »Priceless Prospects«, *Improvement Era*, juni 1950, s. 469.
8. »The Tenth Temple«, s. 561, 602.
9. I Conference Report, okt. 1929, s. 25.
10. »The Tenth Temple«, s. 602.
11. »The Tenth Temple«, s. 602.
12. »The Tenth Temple«, s. 561, 602.
13. I Conference Report, apr. 1937, s. 34-35.
14. »On Searching for Family Records«, *Improvement Era*, aug. 1946, s. 491, 540.

»Det er en vidunderlig velsignelse, at vi ... nyder godt af, at vi kan være sikre på at få guddommelig vejledning og have urokkelig tro på en personlig Gud, som interesserer sig for os, og som hører og besvarer vore bønner.«

Åbn din sjæl for Herren i bøn

Gennem personlig bøn og familiebøn kan vi føle vor himmelske Faders indflydelse i vores tilværelse og i vores hjem.

Fra George Albert Smiths liv

Bøn var en vigtig del i det hjem, hvor George Albert Smith voksede op. »Der blev vist opmærksomhed for personlige bønner og familiebønner i husstanden,« sagde han. »Jeg lærte ret tidligt i livet, at Herren besvarer bønner, for han besvarede mine, og han gav mig på mange måder bevis for sin årvågne omsorg.«¹

Selv sent i sit liv huskede præsident Smith med varme, hvordan hans mor, Sarah Farr Smith, lærte ham at bede:

»Jeg blev opdraget ved en sidste dages helligs mors knæ. Noget af det første, jeg husker, var, da hun tog mig ved hånden og førte mig ovenpå. I værelset var der to senge, den seng, mine forældre sov i, og en lille, lav seng på ruller på den modsatte side. Jeg husker det, som var det i går. Da vi kom ovenpå, satte hun sig ved siden af min lille rulleseng. Hun bad mig knæle foran sig. Hun foldede mine hænder og tog dem i sine og underviste mig i min første bøn. Jeg glemmer det aldrig. Jeg ønsker ikke at glemme det. Det er et af de dejligste minder, jeg har i mit liv, en engleagtig mor, der sidder ved min seng og underviser mig i bøn.

Det var en meget enkel bøn, men ... den bøn åbnede himlens vinduer for mig. Den bøn fik min himmelske Faders hænder til at nå ned til mig, for hun havde forklaret mig, hvad det alt sammen betød i overensstemmelse med et lille barns forståelse. Siden den dag og til nu, hvor jeg har rejst noget nær en million kilometer i verden blandt vor Faders andre børn, hver dag og hver aften, hvor som helst jeg har været, har jeg følt mig nær min himmelske Fader, når jeg er gået i seng eller har rejst mig fra den. Han er ikke langt væk.«²

Gennem sit liv satte præsident Smith sin lid til bøn, ikke kun som et middel til at komme nærmere Gud, men også for at bede ham om hjælp i nødens stund. En dag, hvor han svømmede i Stillehavet ud for Californiens kyst, havde han følgende oplevelse:

»Jeg blev anset for at være en meget dygtig svømmer og nød sporten i fulde drag. Netop den dag var tidevandet meget højt og meget kraftigt. Da jeg forlod stranden og svømmede ud i havet, dykkede jeg gennem de store bølger, når de blev brudt og sprøjtede hen over mig. Mit mål var de store dønninger bag bølgerne, hvor jeg kunne ligge på ryggen og ride op og ned på disse dønninger.

Mens jeg var optaget af denne interessante sport, brød en kæmpe stor bølge, før jeg kunne genvinde balancen efter mit dyk gennem den foregående. Den næste fangede mig og kastede mig ned på havets bund. Jeg kunne mærke, hvordan jeg blev trukket ud af understrømmen. På lige netop det tidspunkt kom bølgerne i hurtig rækkefølge, og jeg kunne ikke genvinde balancen, før jeg måtte dykke fra den ene ind i den næste. Jeg blev klar over, at jeg hurtigt var ved at miste min styrke, at det ville blive nødvendigt for mig at skulle have hjælp. Da jeg red på toppen af en enorm bølge, så jeg det undersøiske pæleværk til en mole nær ved, og jeg tænkte, at hvis jeg med en overmenneskelig kraftanstrengelse kunne nå pæleværkets sikkerhed, ville jeg kunne redde mit liv.

Jeg bad stille min himmelske Fader om at give mig styrke til at nå mit mål. Da jeg blev skyllet hen til en armslængde fra molen, rakte jeg ud og lagde armene rundt om en af pælene. De var dækket med skarpe, mørkeblå muslinger, og da jeg slyngede mine arme og ben rundt om dets sikkerhed, skar de mig i brystet, benene og lårene. Jeg klamrede mig til den, så længe jeg kunne udholde smerten og så efter en stor venlig bølge på min vej, som jeg kunne kaste mig ud i og komme hen til en pæl tættere på stranden. Hver gang anstrengte jeg mig med en bøn i hjertet om at komme fra den ene pæl til den næste ved hjælp af en rullende bølge.

Langsomt, men sikkert og med stort besvær kæmpede jeg mig vej mod stranden, hvor vandet var lavt nok til, at jeg kunne gå op på stranden. Da jeg nåede sikkert ind til det varme sand, faldt jeg udmattet om. Jeg var så svag, så tæt på at være druknet, at jeg var ude af stand til at gå hjem, før jeg havde hvilet mig nogen tid. Mens

jeg lå på sandets varme og sikkerhed, tænkte jeg på den oprivende oplevelse, jeg netop havde været ude for, og mit hjerte fyldtes med taknemlighed og ydmyghed over, at Herren havde ... reddet mit liv»³ (se forslag nr. 1 på s. 96).

George Albert Smiths lærdomme

Bøn giver os mulighed for at tale med vor himmelske Fader, som om han var til stede.

Det er en vidunderlig velsignelse, at vi i disse tider med stress og usikkerhed nyder godt af, at vi kan være sikre på at få guddommelig vejledning og have urokkelig tro på en personlig Gud, som interesserer sig for os, og som hører og besvarer vore bønner.⁴

For en del år siden ... hørte jeg om en forældreløs niårig dreng, som i hast blev bragt på hospitalet, hvor en undersøgelse viste, at han straks skulle opereres. Han havde boet sammen med nogle venner, der havde givet ham et hjem. Hans far og mor (da de var i live) havde lært ham at bede, og derfor var dét, han ønskede, da han kom til hospitalet, at Herren skulle hjælpe ham.

Lægerne havde besluttet at gå i samråd. Da han blev kørt ind på operationsstuen, kiggede han sig omkring og så de sygeplejersker og læger, der havde været i samråd. Han vidste, at det var alvorligt, og han sagde til en af dem, mens de gjorde forberedelser til at give ham bedøvelse: »Doktor, før du begynder at operere, vil du så ikke godt bede for mig?«

Lægen undskyldte tilsyneladende pinligt berørt ved at sige: »Jeg kan ikke bede for dig.« Derpå spurgte drengen de andre læger, men med samme resultat.

Til sidst skete der noget meget bemærkelsesværdigt. Denne lille fyr sagde: »Hvis I ikke kan bede for mig, vil I så ikke nok vente, mens jeg beder for mig selv?«

De fjernede lagenet, og han knælede på operationsbordet, bøjede sit hoved og sagde: »Himmelske Fader, jeg er kun en forældreløs dreng. Jeg er forfærdelig syg. Vil du ikke nok gøre mig rask? Velsign disse mænd, der skal til at operere, så de gør det rigtigt. Hvis du vil gøre mig rask, vil jeg prøve at vokse op og blive et godt menneske. Tak, himmelske Fader, fordi du vil gøre mig rask.«

Da han var færdig med at bede, lagde han sig ned. Lægernes og sygeplejerskernes øjne var fyldt med tårer. Så sagde han: »Jeg er klar.«

Operationen blev foretaget. Den lille fyr blev kørt tilbage til sin stue, og efter få dage kom han ud fra hospitalet, godt på vej til fuldstændig helbredelse.

Nogle dage derefter tog en mand, der havde hørt om situationen, hen til en af kirurgernes kontor og sagde: »Fortæl mig om den operation, I foretog for nogle dage siden – operationen på en lille dreng.«

Kirurgen sagde: »Jeg har opereret adskillige små drenge.«

Manden tilføjede: »Denne lille dreng ønskede, at nogen bad for ham.«

Lægen sagde meget alvorligt: »Der var sådan et tilfælde, men jeg ved ikke, om ikke det er for helligt for mig at tale om.«

Manden sagde: »Doktor, hvis du vil fortælle mig det, vil jeg behandle det med respekt. Jeg vil gerne høre det.«

Derpå fortalte lægen historien, omtrent sådan som jeg her har genfortalt den, og tilføjede: »Jeg har opereret hundredvis af mennesker, mænd og kvinder, der mente, de havde tro til at blive helbredt, men aldrig før, indtil jeg stod hen over den lille dreng, har jeg følt Guds nærhed, som jeg følte den dér. Den dreng åbnede himlens vinduer og talte til sin himmelske Fader, som man ville med en anden, ansigt til ansigt. Jeg ønsker at fortælle dig, at jeg er et bedre menneske efter at have haft denne oplevelse med at stå og høre en lille dreng tale til sin himmelske Fader, som om han var til stede«⁵ (se forslag nr. 2 på s. 96).

Lad os leve sådan, at der hver aften, når vi knæler for at bede, og hver morgen, når vi bøjer os for Herren i taksigelse, inde i os vil være kraft til at åbne himlene, så Gud hører og besvarer vore bønner, så vi kan vide, at vi har hans godkendelse.⁶

Hvis vi lever nær vor himmelske Fader, bliver vi inspireret til at vide, hvad vi skal bede om.

Min far var som ung mand nær ved at miste livet i floden Provo ... Hans far, der var i Salt Lake City, følte sig tilskyndet til at gå ind i et lokale, der var blevet forbeholdt til bøn. Han ... knælede ned

»Vi bør leve så nær vor himmelske Fader, at vi kan vide, når vi bøjer os for ham, at det, vi beder om, er ham velbehageligt.«

... og sagde: »Himmelske Fader, jeg føler, der er noget alvorligt galt med min familie i Provo. Du ved, jeg ikke kan være hos dem dér og være her. Himmelske Fader, vil du bevare og beskytte dem ...«

På det tidspunkt, hvor han bad, så tæt på som det var muligt at regne ud ved at kontrollere tidspunktet, var min far faldet i floden. Det var ved højvande. Træer og sten væltede ned gennem dalen, og han var hjælpeløs. Dem i nærheden så den knibe, han var i, men de kunne ikke få fat i ham. Vandets turbulens var af en sådan art, at ingen kunne overleve i det. De stod bare og så skrækslagne til. Far gjorde alt, hvad han kunne, for at holde hovedet oven vande, men han blev kastet op og ned og slået ind mod stenene og træstykkerne. Pludselig løftede en bølge hans krop op af vandet og kastede ham op på bredden. Det var et direkte svar på ... bøn.⁷

Vi bør være opmærksomme på vore personlige bønner. Vi bør leve så nær vor himmelske Fader, at vi kan vide, når vi bøjer os for ham, at det, vi beder om, er ham velbehageligt, og hvis det ikke

bliver os givet på den måde, vi beder om, kan vi vide, at vi får den velsignelse, som vi er berettiget til, og at det vil virkelig være en velsignelse⁸ (se forslag nr. 3 på s. 96).

Bøn er en magtfuld indflydelse i vores personlige tilværelse, vores hjem og vores samfund.

Herren ... har forklaret os, hvordan vi kan modtage velsignelser gennem bøn. Der er mange mennesker i verden, som ikke er klar over bønnens virkelige fordele. Bøn er en kraft. Den har en indflydelse, som kun forholdsvis få mennesker synes at forstå ...

Hvor mange findes der i denne kirke, som ikke ved, at de har ret til, den absolutte ret til at bede til deres Fader i himlen og bede ham om at fjerne deres lidelse og lede dem til tilfredshed og lykke?⁹

Det er underligt, at noget medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige skal tilskyndes til at bede sine bønner, og alligevel findes der visse mennesker, der ikke beder personlige bønner eller holder familiebøn. Så medmindre vi beder, mister vi den beskyttelse, bøn giver¹⁰ (se forslag nr. 4 på s. 96).

Jeg vil gerne understrege følgende: Jeg håber, at sidste dages hellige ikke vil svigte deres bønner, deres personlige bønner og deres familiebønner. Børn, der vokser op i hjem, hvor der ikke afholdes familiebøn og personlig bøn går glip af meget, og jeg frygter, at midt i verdens forvirring, travlhed og faren rundt efterlades mange hjem uden bøn og uden Herrens velsignelser. Disse hjem kan ikke fortsætte med at være lykkelige. Vi lever i en tid, hvor vi har lige så meget brug for vor himmelske Fader, som de har haft i enhver anden tidsalder.¹¹

Læg ikke Guds kraft til side. Bevar bønnens og taksigelsens indflydelse i jeres hjem, og lad taknemlighed strømme til ham, der er skaberen af vores væsen og ophavet til alt godt.¹²

Lad vores hjem være et sted, der huser bøn, taksigelse og taknemlighed ... Lad os bede for de storslåede mænd og kvinder i verden, der har brug for Herren, men ikke forstår hans interesse i dem. Bed for ... vore regeringsledere, vore borgmestre, de mennesker, der har politisk indflydelse i vore forskellige lokalsamfund, så de må gøre de ting, der er til vores alles bedste og gør os gladere

*»I må sikre jeres familie på enhver tænkelig måde.
Forén dem ved bønnens indflydelse.«*

og behager vor himmelske Fader. Det er vores privilegium. Jeg siger til jer, at bønnens magt er noget, der ikke kan måles.¹³

Familiebøn bringer enighed i familien.

Vi ser som familiemedlemmer ikke altid ens på tingene, mænd tænker ikke altid, som deres hustru gør og omvendt, men hvis I vil bede sammen med et oprigtigt ønske om at være forenede, siger jeg til jer, at I vil være enige om alle vigtige anliggender.

På en plakatsøjle ... så jeg: »Den familie, der beder sammen, bliver sammen.« Jeg ved ikke, hvem der havde sat den der, men jeg ønsker at sige, at hvis I tænker over det et øjeblik, ved I, det er sandt. Jeg formaner jer til at bede sammen til Herren, og med det mener jeg ikke blot at sige bønner, jeg mener ikke at ... gentage noget om og om igen, men åbn jeres sjæl for Herren som ægteemand og far i jeres hjem, og lad jeres hustru og børn deltage. Få dem til

at være med. Så kommer der en indflydelse ind i jeres hjem, som I kan føle, når I kommer der.¹⁴

Som én, Herren har bedt om at undervise, bønfalder jeg jer om at sætte jeres hus i orden. Tag ikke for mange ting for givet. Lad jer ikke forlede til verdens tåbeligheder og dårskab. I må sikre jeres familie på enhver tænkelig måde. For én dem ved bønnens indflydelse ... Hvilken kraft bønnen er til at holde os på vejen til evigt liv og lede os ind i det celestiale rige!¹⁵ (se forslag nr. 5 på s. 96).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

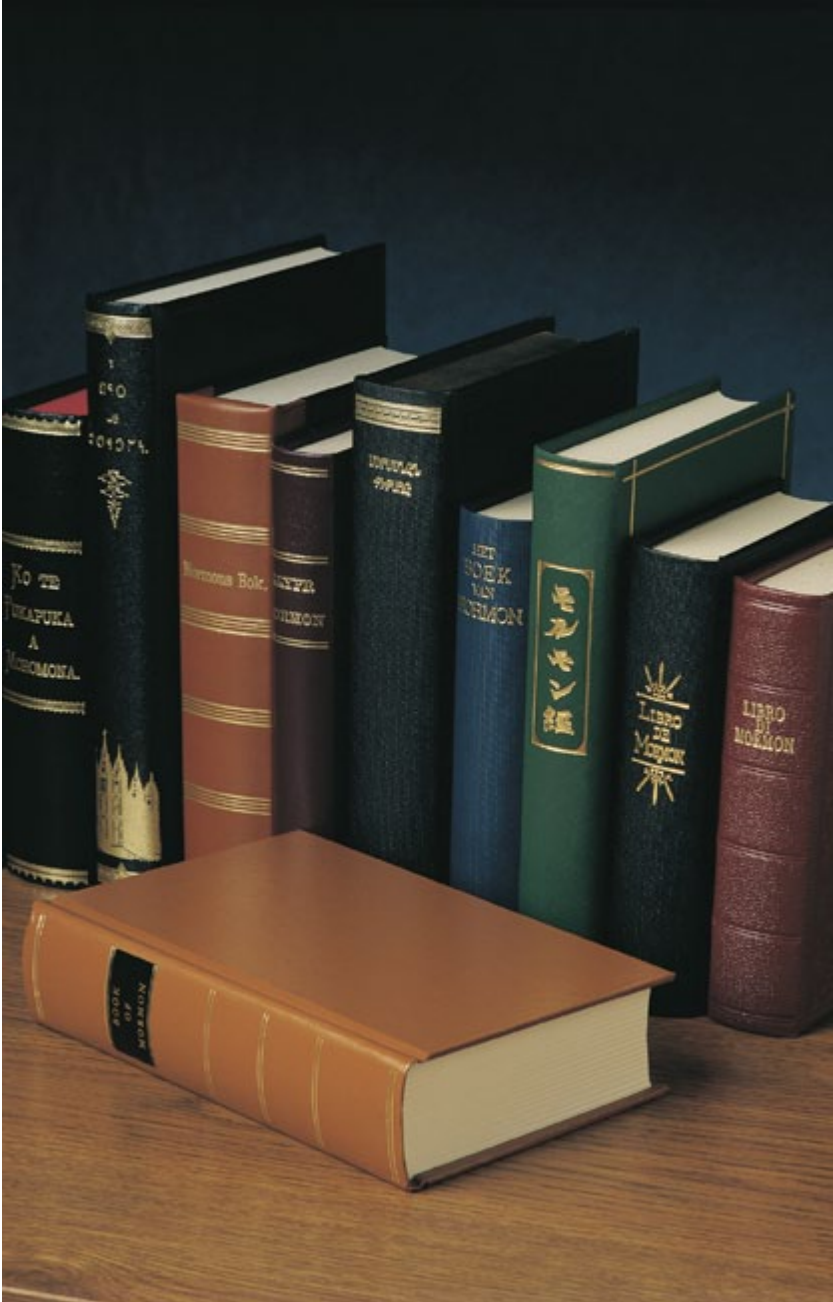
1. Læs i »Fra George Albert Smiths liv« (s. 89-91) mærke til, hvordan præsident Smiths tidlige oplevelser med bøn påvirkede ham hele hans liv. På hvilke effektive måder kan man undervise børn om bønnens kraft?
2. Gennemgå historien om den niårige dreng (s. 91-92). Hvordan kan det være, at vore bønner sommetider ikke føles som en samtale ansigt til ansigt med vor himmelske Fader? Overvej, hvad du kan gøre i dine personlige bønner for at fornemme hans nærvær oftere.
3. Tænk på engang, hvor du følte dig tilskyndet til at bede en bøn om noget, mens du overvejer præsident Smiths lærdomme på s. 92-94. Hvad ville du sige til en, der føler, at vedkommendes bøn er forblevet ubesvaret?
4. Overvej præsident Smiths udtalelse: »Medmindre vi beder, mister vi den beskyttelse, bøn giver« (s. 94). Hvordan har du følt bønnens magt og beskyttelse? Overvej at bære dit vidnesbyrd om bønnens magt for dem, du besøger som hjemme- eller besøgs lærer.
5. Præsident Smith underviste i, at bøn vil »holde os på vejen til evigt liv« (s. 96). Hvorfor tror du, det forholder sig sådan? Hvad kan familier gøre for at sikre sig, at de konsekvent beder sammen? Overvej, hvad du kan gøre for at gøre personlig bøn til en mere meningsfyldt del af dit liv.

Skriftstedshenvisninger: Matt 6:7-13; 7:7-11; 2 Ne 4:35; Alma 34:18-27; 37:37; 3 Ne 18:20-21; L&P 88:63-64

Til underviseren: »Det er derfor eleven, som må sættes i gang. Når en lærer retter søgelyset mod sig selv, bliver forestillingens stjerne, selv taler hele tiden eller på anden vis overtager hele aktiviteten, er det næsten helt sikkert, at han hindrer elevernes indlæring« (Asahel D. Woodruff, i *Undervisning, den største kaldelse*, s. 61).

Noter

1. »Testimony of Elder George Albert Smith«, *Liahona: The Elders' Journal*, 2. feb. 1915, s. 501.
2. I Conference Report, okt. 1946, s. 150-151.
3. »How My Life Was Preserved«, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 121, scrapbog 1, s. 45-46.
4. I Conference Report, apr. 1931, s. 31.
5. »A Story of Two Boys«, *Improvement Era*, juni 1949, s. 365.
6. I Conference Report, apr. 1942, s. 17.
7. »Pres. Smith's Leadership Address«, *Deseret News*, 16. feb. 1946, kirketillæg, s. 1.
8. I Conference Report, okt. 1934, s. 51.
9. »Saints Blessed«, *Deseret News*, 12. nov. 1932, kirketillæg, s. 5.
10. I Conference Report, apr. 1941, s. 25.
11. Præstedømmemødet, 4. okt. 1947, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City.
12. »Pres. Smith's Leadership Address«, s. 6.
13. I Conference Report, apr. 1948, s. 163-164.
14. I Conference Report, apr. 1949, s. 190.
15. I Conference Report, apr. 1933, s. 72.

»[Skrifterne] indeholder det, din og min Fader har forestillet sig ville være betydningsfuldt nok til at bevare og give til menneskenes børn og gøre tilgængelig på mange af verdens sprog.«

Skrifterne, det mest værdifulde bibliotek i verden

Gud har givet os de hellige skrifter som en hjælp til os og vores familie til at forberede os til evigt liv.

Fra George Albert Smiths liv

Sent i sit liv genkaldte præsident George Albert Smith sig en oplevelse fra sin ungdom, hvor et skriftsted havde en langvarig virkning på ham: »Da jeg var omkring 14 år gammel, læste jeg det 40. kapitel i Alma i Mormons Bog i vores søndagsskoleklasse. Det indprentede sig i mit sind og har været nyttigt, når døden har taget nogle af mine kære bort ... Det er et sted i skrifterne, der fortæller os, hvor vores ånd går hen, når den forlader dette legeme (se vers 11-14), og jeg har ønsket at tage hen til det sted kaldet paradiset lige siden«¹ (se forslag nr. 1 på s. 104).

Præsident Smith håbede, at andre ville få deres egne meningsfyldte oplevelser ved at læse skrifterne. I sine offentlige taler og i sin omgang med andre opfordrede han alle til at studere skrifterne som en måde at opbygge deres eget vidnesbyrd om evangeliet på. Engang da han rejste med tog, påbegyndte han en samtale med en mand, der var vokset op i en sidste dages hellig familie, men som ikke længere tog del i Kirken. »Da vi sad og talte lidt,« sagde han senere, »talte jeg med ham om Jesu Kristi evangelium ... Og han sagde, mens vi talte om evangeliets principper: »Disse ting interesserer mig.« Vi talte sammen i ret lang tid, og da vi sluttede, sagde denne gode mand, som jeg tror, var en god mand, til mig: »Jeg ville give alt, hvad jeg ejer, for at få den overbevisning, du har ...«

Jeg sagde: »Min bror, du behøver ikke at give alt, hvad du ejer, for at få den overbevisning. Alt, hvad du skal gøre, er at granske skrifterne bønsmødt. Tag hen, hvor nogle kan forklare dem for dig.

Søg efter sandheden, så vil det smukke i sandheden appellere til dig, og ... du kan vide, ligesom jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at Joseph Smith er den levende Guds profet.«²

George Albert Smiths lærdomme

De sandheder, skrifterne indeholder, er langt mere værd end menneskets filosofier.

Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle indeholder ikke blot menneskers visdom, men Guds. Selv om de ikke finder vej ind i mange menneskers hjem, indeholder de Herrens ord. Hvad nytte gør det, at vi forstår Homer, Shakespeare og Milton, og jeg kan opremse alle de store forfattere i verden. Hvis vi ikke har fået læst skrifterne, er vi gået glip af denne verdens bedste litteratur.

Mine brødre og søstre, al den sandhed, der er ... nødvendig for vores frelse, indeholdes inden for disse bøgernes omslag, som jeg allerede har nævnt. Vi ejer måske ikke et bibliotek på to eller tre tusind bind, men vi kan for små penge eje et uvurderligt bibliotek, der har kostet det bedste blod, der nogensinde har eksisteret i denne verden.³

Jeg er ikke bekymret for, om I har verdens store bibliotekers bøger i jeres hjem eller ej, forudsat I har disse bøger. Tænk på de millioner af bind, der findes i USA's nationalbibliotek i Washington, i Storbritanniens nationalbibliotek og i biblioteker i andre lande, millioner af bind – og dog findes alt det, som Gud har åbenbaret og bekendtgjort til menneskenes børn, og som er nødvendigt for at forberede dem til en plads i det celestiale rige, inden for disse hellige bøgernes omslag. Hvor mange af os ved, hvad de indeholder? Jeg besøger ofte hjem, hvor jeg har set alle de nyeste tidsskrifter. Jeg finder de bøger, der reklameres for, som bestsellere på hylderne. Hvis I skulle smide dem alle sammen væk og blot beholde disse hellige skrifter, ville I ikke miste det, Herren havde fået skrevet og gjort tilgængelig for os alle, for at vi kan nyde godt af det. Så brødre og søstre, lad os blandt vore andre velsignelser ikke glemme, at Herren har gjort det muligt for os at eje, glæde os over og forstå skrifterne og at have hans ord, som er blevet givet ned gennem tiden, til frelse for hans børn.⁴

Når jeg læser skrifterne ... forundres jeg over Herrens godhed med at velsigne dem, der tager imod hans lærdomme, for vi finder

mere trøst i disse hellige optegnelser end i alle tidsaldres filosofier, som vi har fået ved menneskers visdom.⁵

Vi taler om menneskers filosofier og holder dem sommetider frem som et pænt billede, men når de er i modstrid med vor himmelske Faders lærdomme, som de står i den hellige skrift, er de værdiløse. De vil aldrig lede nogen til evig lykke, ej heller hjælpe dem med at finde en plads i vor himmelske Faders rige.⁶

Jeg føler sommetider, at vi ikke påskønner Bibelen og dens indhold og disse andre skrifter, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle, der er blevet henvist til ... som breve fra vor himmelske Fader. Som sådanne kan de modtages, de er om ikke andet hans råd og vejledning til alle menneskenes børn, som de har fået, så de kan vide, hvordan de kan drage fordel af deres muligheder, så deres liv ikke går til spilde⁷ (se forslag nr. 2 på s. 105).

Herren gav os skrifterne som en hjælp til at overvinde vore prøvelser og forberede os til oplyselse.

Dette er tiden, hvor vi skal vise os værdige, en prøvelsens dag. Dette er tiden, hvor menneskers hjerte skal gå til af skræk. Hvor mange i verden spørger sig selv, hvad det hele skal ende med. Nogle få inspirerede mennesker ved, hvad det ender med. Herren har fortalt os, hvad der vil ske, i skrifterne, dette vidunderlige bibliotek, som jeg holder i hånden. Han har givet os den viden, vi har brug for, så vi kan tilpasse vores liv og forberede os på, at uanset hvad, der hænder, er vi på Herrens side af strengen.⁸

Lad mig læse, hvad Herren siger angående disse sidste dage i første afsnit i Lære og Pagter: ...

»Derfor har jeg, Herren, eftersom jeg kendte de ulykker, der var ved at komme over jordens indbyggere, kaldet min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger ...

Gransk disse befalinger, for de er sande og troværdige, og de profetier og løfter, som er i dem, skal alle blive opfyldt.

Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og skønt himlene og jorden forgår, skal mit ord ikke forgå, men de skal alle blive opfyldt, hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.

For se, Herren er Gud, og Ånden aflægger vidnesbyrd, og vidnesbyrdet er sandt, og sandheden består for evigt og altid. Amen (L&P 1:17, 37-39).

Dette forord fortjener jeres alvorlige opmærksomhed. Det er Faderens formaning til os alle. Det er et kærligt råd fra en omsorgsfuld forælder, som ved, hvad vi har brug for, sådan som han sagde i det afsnit, jeg netop læste, at han gav disse befalinger, eftersom han vidste, hvad der skulle komme over jordens indbyggere.⁹

Sommetider glemmer vi, at Herren har talt, og vi undlader at holde os underrettede om hans forordninger ...

Dusinvis af skriftsteder kunne citeres som bevis på, at vor himmelske Fader i nåde og venlighed har talt til menneskenes børn gennem tiderne, ikke kun om hvad der skulle ske, men bønfuldt dem at vende om fra deres vildfarne vej, så ødelæggelse ikke skulle komme over dem ...

Vor himmelske Fader har gennem sine trofaste repræsentanter fortalt os om det vigtige, der skal ske, og vi kan læse om det i hans hellige skrifter. Hvis vi virkelig ønsker at blive frelst og ophøjet i hans celestiale rige, har han fortalt os, hvordan vi bærer os ad.¹⁰

Skrifterne er det mest storslåede bibliotek, der findes i hele verden. Hvad indeholder det? Det indeholder det, din og min Fader har forestillet sig ville være betydningsfuldt nok til at bevare og give til menneskenes børn og gøre tilgængelig på mange af verdens sprog. Disse skrifter er alle vigtige og bør forstås af de sidste dages hellige. Jeg vil ikke bede jer række hånden i vejret for at få at vide, hvor mange af jer der er samlet her, der nogensinde har læst disse bøger, men jeg ønsker at henlede jeres opmærksomhed på, at det er dyrebare sandheder, og de indeholder Herrens åbenbarede ord, trykt og udgivet til verden med det formål at forberede hans børn på en plads i det celestiale rige. Det er derfor, jeg siger, at de er så værdifulde ... Hvor bør vi være taknemlige for, at vi lever i en tid, hvor vi kan læse hans råd og vejledning og få de ting forklaret, der ellers ville være dunkle og uvisse for os¹¹ (se forslag nr. 3 på s. 105).

Vi inspirerer til tro i vores familie ved at læse skrifterne med dem.

Jeg vil gerne bede jer spørge jer selv om, hvor mange der har læst noget for jeres familie fra disse bøger fra tid til anden eller kaldt dem sammen for at undervise dem i det, de burde vide. Jeg er bange for, at mange af os vil sige, at vi har haft for travlt.¹²

Vi har allerede hørt om mange af de velsignelser, som Herren har givet os i de hellige optegnelser, der er blevet bevaret indtil vor tid, og som indeholder råd og vejledning fra en alvidende Fader. Det virker underligt, at så mange blandt vores folk, med de muligheder der er, mangler kendskab til indholdet i disse hellige optegnelser.¹³

Vil vor Fader kende os skyldfri, når vi kommer hjem, hvis vi har forsømt at undervise vore børn om vigtigheden af disse hellige optegnelser? Jeg tror det ikke ... Tror I, at Herren, efter han har ... anbragt sådanne fortræffelige lærdomme i disse hellige skrifter inden for vores rækkevidde, anser os for taknemlige, hvis vi undlader at undervise vores familie i dem, og at indprente dem hos dem, vi kommer i kontakt med?

Brødre og søstre, jeg ønsker igen at fremhæve Mesterens lærdomme: »Gransk skrifterne«, læs dem bønsonst og med tro, undervis i dem i jeres hjem, kald jeres familie sammen omkring jer og indgyd dem tro på den levende Gud ved at læse i det, der er blevet åbenbaret. De er det dyrebareste af alle biblioteker i hele verden.¹⁴

Opbevar dette bibliotek, hvor I kan finde det, og hvor jeres børn vil finde det, og hav derpå tilstrækkelig interesse for disse drenge og pigers evige frelse, som er i jeres hjem, at I finder midler og måder til at få dem interesserede i, hvad disse bøger indeholder, så de kan vide, hvor dyrebare de selv er i vor himmelske Faders øjne.¹⁵

Hvor var det dejligt, da jeg var barn, at far og mor satte sig ved ildstedet og læste i Bibelen, mens vi børn sad på gulvet ...

Mine brødre og søstre, nu ønsker jeg at sige, at Jesu Kristi råd stadig gælder for os, hvor han siger: »I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig« (Joh 5:39). Tilsidesæt ikke den gamle familiebibel; læg den ikke væk på hylden og glem den. Find ud af, hvad der står i den, hvis I ikke

»Kald jeres familie sammen omkring jer og indgyd dem tro på den levende Gud ved at læse i det, der er blevet åbenbaret.«

allerede ved det, og hvis I har læst den før, så læs den igen ofte for jeres børn og børnebørn. Læs ikke kun Bibelen for dem, men også andre skrifter, som Herren har givet os med henblik på vores ophøjelse, til trøst og velsignelse for os.¹⁶

Jeg formaner jer, o Israel, gransk skrifterne, læs dem i jeres hjem, undervis jeres familie i, hvad Herren har sagt, og lad os bruge mindre tid på at læse nutidens uvæsentlige og ofte skadelige litteratur, og gå til sandhedens kilde og læs Herrens ord¹⁷ (se forslag nr. 4 på s. 105).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Mens du læser det første afsnit på s. 99, så tænk engang, hvor et skriftsted har inspireret dig på lignende måde. Hvordan

fandt du ud af, at skrifterne er sande? Hvilke oplevelser har du haft med dem for nylig, som har styrket dit vidnesbyrd?

2. Læs det delafsnit, der begynder på s. 100 og overvej, hvilken plads skrifterne har i dit personlige bibliotek (blandt de andre ting du læser, ser eller lytter til). Hvad kan du gøre for at give skrifterne en mere fremtrædende plads i dit hjem og din tilværelse?
3. Studér det delafsnit, der begynder på s. 101. Hvordan har skrifterne hjulpet dig med at stå over for de sidste dages ulykker? Overvej, hvordan du kan anvende skrifterne som en hjælp til én, du kender, der står over for en vanskelig prøvelse.
4. Overvej præsident Smiths råd til familier på s. 103-104. Hvilke velsignelser får familier, der studerer skriften sammen? Hvordan kan vi effektivt inspirere vore børn (eller børnebørn) til at interessere sig for skrifterne? Overvej bønsonst, hvad du kan gøre for at studere skrifterne mere flittigt sammen med din familie.

Skriftstedshenvisninger: 5 Mos 6:6-7; Jos 1:8; Rom 15:4; 2 Tim 3:15-17; 2 Ne 4:15; Hel 3:29-30; L&P 33:16

Til underviseren: »Du kan hjælpe dem, som du underviser, med at føle sig mere tillidsfulde med hensyn til deres evne til at deltage i en samtale, hvis du svarer positivt på alle seriøse kommentarer. Du kan for eksempel sige: »Tak for dit svar. Det var meget eftertænksomt« ... eller: »Det er et godt eksempel« eller: »Jeg sætter pris på det, som I alle sammen har sagt i dag« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 64).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1949, s. 83-84.
2. I Conference Report, okt. 1948, s. 165-166.
3. I Conference Report, okt. 1917, s. 43.
4. I Conference Report, okt. 1948, s. 164-165.
5. I Conference Report, okt. 1931, s. 120.
6. I Conference Report, apr. 1946, s. 125.
7. I Conference Report, okt. 1923, s. 70.
8. I Conference Report, apr. 1942, s. 14.
9. I Conference Report, okt. 1917, s. 42-43.
10. I Conference Report, okt. 1940, s. 107-109.
11. I Conference Report, okt. 1948, s. 164.
12. I Conference Report, okt. 1950, s. 179.
13. I Conference Report, apr. 1929, s. 30.
14. I Conference Report, okt. 1917, s. 43-44.
15. I Conference Report, okt. 1948, s. 165.
16. »Pres. Smith's Leadership Address«, *Deseret News*, 16. feb. 1946, kirketillæg, s. 6.
17. I Conference Report, okt. 1917, s. 41.

George Albert Smith og hans hustru, Lucy. Præsident Smith brugte en oplevelse, han havde på et fly, til at undervise om vigtigheden af åbenbaring.

Åbenbaring fra Gud til hans børn

*Vor himmelske Fader vejleder os personligt
og som kirke gennem Helligånden.*

Fra George Albert Smiths liv

For at undervise i vigtigheden af åbenbaring til at lede Kirken fortalte George Albert Smith om en oplevelse, han havde på en flyvetur fra Los Angeles i Californien og til Salt Lake City i Utah:

»Nær Milford i Utah fløj vi pludselig ind i en af de værste tåger, jeg nogensinde har set. Jeg prøvede at se ud af flyvinduet, men kunne ingenting se gennem tågen. Man kunne overhovedet ingenting se i nogen retning uden for flyet.

Jeg vidste, at vi nærmede os bjergene med en hastighed på cirka fem kilometer i minuttet, og at vi var nødt til at flyve over dem for at komme ind i Salt Lake-dalen. Jeg var bekymret og spurgte mig selv: »Hvordan kan piloten finde vej, når han ikke kan se en hånd frem for sig?« Han havde sit kompas, men flyet kunne drive ud af kurs. Han havde instrumenter, der angav afstanden over havets overflade, men han kunne på ingen måde vide, hvor højt over terrænets overflade vi var. Jeg tænkte, at han måske fløj højt nok til at være fri af bjergene mellem os og Salt Lake-dalen og ville prøve at finde landingsbanen ved hjælp af landingslysene, hvis vi kom tæt nok på, men jeg fik kuldegysninger, da jeg tænkte på faren ved at komme ud af kurs og overse lysene i lufthavnen.

Ængsteligt gik jeg op til det sted, hvor piloten og andenpiloten sad, for at se, hvordan de vidste, hvor vi skulle hen. Jeg anede ikke, om vi var 30 meter, 300 meter eller 3000 meter over terrænets overflade, og jeg vidste ikke, hvordan de kunne vide det, bortset fra omtrentligt. Jeg lagde mærke til, at piloten havde et lille apparat ved

sit øre, ligesom en receptionist i et firma plejer at tage imod opkald med. Jeg forhørte mig hos andenpiloten om, hvordan de kunne vide, om vi fløj i den rigtige retning, eller vidste, om vi var ude af kurs. Han svarede: »Når vi ikke kan se, bliver vi vejledt af radiosignalet.»

«Og hvad er det så?» spurgte jeg. Han forklarede, at signalet kan sammenlignes med en elektrisk motorvej mellem to punkter, og i vores tilfælde var punkterne Milford og Salt Lake City. Han sagde, at apparatet ved pilotens øre fungerede sådan, at når flyet fulgte signalet, lød der konstant en lav, snurrende tone, men hvis flyet kom til højre eller venstre for signalet, ændrede lyden sig, og piloten blev advaret med en klikken ligesom i en telegrafbesked. Hvis han ... vendte tilbage til signalet eller motorvejen, ind på den sikre vej, ophørte denne klikken, og den snurrende lyd fortsatte. Hvis vi fortsatte inden for signalet, ville vi ankomme sikkert til vores destination.

Jeg vendte meget fortrøstningsfuldt tilbage til mit sæde over at vide, at vi på trods af at være indhyllet i tåge og mørke og hverken kunne se eller føle, hvor vi var, fik piloten hele tiden underretning om, at vi var på rette vej, og han vidste, at vi snart ville ankomme til vores destination. Få minutter senere kunne jeg mærke flyet lægge an til landing. Vi var kommet over bjergtoppene og nærmede os lufthavnen. Da vi var næsten nede, kunne vi se de kraftige lys på banen, som angav landingsstedet, og flyet rørte jorden med sin dyrebare last så blidt som en måge, der lander på vandet, stoppede langsomt op, og vi trådte ud af flyet og ned på jorden, glade over at være hjemme igen ...

Jeg har mange gange tænkt på den lektie, jeg lærte på flyet, og har anvendt den som et eksempel på Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ...

Herren har ikke blot givet os de råd, der allerede står i skrifterne som vejledning for os, men han har placeret en leder i denne kirke, en af sine sønner, der er udvalgt, ordineret og indsat til at være præsident. Han er vores pilot, og han bliver vejledt af en røst, der gør ham i stand til at lede os hen, hvor vi bør gå. Hvis vi er kloge, lader vi ikke vores dom gå mod hans, men vi vil glæde os over at kunne ære ham i hans stilling, så længe Herren opretholder ham.»

Præsident Smith anvendte også sin oplevelse på flyet til at undervise om, at vi hver især kan modtage åbenbaring som vejledning i vores eget liv, hvis vi er værdige:

»Hvis vi lever, som vi ved, vi bør, har vi ret til den stille, sagte røsts hvisken, som advarer om farer og fortæller, at dette er en sikker vej, den skal I følge ... Hvis vi har fejlet i vores opførsel, vil røsten hviske til os: »Vend tilbage, du har begået en fejl, du har ignoreret din himmelske Faders råd.« Vend om fra din fejlslagne vej, mens tid er, for hvis du kommer for langt væk fra den rette vej, hører du ikke røsten, og du risikerer at blive håbløst fortabt ...

Mit råd til jer er at få Guds ånd og beholde den, og den eneste måde, hvorpå vi kan fastholde den, er, når I holder jer tæt til ham ved at holde hans befalinger ... Lyt til den stille, sagte røst, som altid vil lede jer ad den vej, der er ensbetydende med evig lykke, hvis I er værdige til det.¹ (se forslag nr. 1 på s. 114).

George Albert Smiths lærdomme

Gud giver sig til kende for sine børn i vor tid, lige som han har gjort det i fordums tider.

Sikke et privilegium at leve i en tid i verden, hvor vi ved, at Gud lever, hvor vi ved, at Jesus Kristus er verdens Frelser og vor Forløser, og hvor vi ved, at Herren fortsat giver sig tilkende for dem af sine børn, der har forberedt sig på at modtage hans velsignelser! Jeg ser på disse mange menneskers ansigter denne morgen (ved et generalkonferencemøde), hvoraf de fleste nyder godt af den Almægtiges inspiration, og når de beder, beder de til deres Fader i himlen og ved, at deres bønner besvares med velsignelser på deres hoved ... Vi ved, der er en Gud i himlen, at han er vor Fader, at han virkelig interesserer sig for vore anliggender, og det har han gjort lige siden verdens begyndelse, da hans første børn kom til jorden.²

Forskellen mellem denne storslåede kirke og alle andre kirker har siden begyndelsen været, at vi tror på guddommelig åbenbaring. Vi tror, at vor Fader taler til mennesket i dag, som han har gjort det lige siden Adams dage. Vi tror på og vi ved – hvilket er mere end ren og skær tro – at vor Fader har skabt denne verden til frelse for menneskenes børn.³

Det er ikke kun, fordi vi har tro på disse bøger (Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle), at vi anses for et ejendommeligt folk, men også fordi vi har en sikker tro på, at vor Fader i himlen har talt i vor tid. Faktisk ved vi, at der er kommunikation med himlene. Vi tror, at Jahve har de samme følelser over for os, den samme indflydelse på os, som han havde over for og på sine børn, der boede i denne verden i fordums tider.

For den ikke-troende er medlemmer af Jesu Kristi Kirke i alle verdens tidsaldre blevet anset for et ejendommeligt folk. Når Herren har talt gennem sine tjenere, har der på forskellige tidspunkter været mange mennesker på jorden, der har sagt: »Jeg tror ikke på åbenbaring.« Denne tid er ikke nogen undtagelse for reglen. De tusinder, ja, millioner af vor Faders børn, der lever på jorden, gentager blot historien fra fordums tid, når de benægter, at Gud atter har åbenbaret sin vilje til menneskenes børn og siger, at de ikke har brug for yderligere åbenbaring.⁴

Vi tror ikke, at himlene er lukkede over vores hoved, men at den samme Fader, som elskede og værnede om Israels børn, elsker og værner om os. Vi tror, at vi står i lige så stort behov for vor himmelske Faders bistand med at lede vores liv, som de gjorde. Vi ved, at på den dag og tid, vi lever i, er forseglingen blevet brudt, og Gud har atter talt fra himlene⁵ (se forslag nr. 2 på s. 114).

Herren vejleder sit folk ved åbenbaring til Kirkens præsident.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret ved direkte befaling fra vor himmelske Fader. Denne kirke blev grundlagt på åbenbaringens klippe, og den er blevet vejledt ved åbenbaring.⁶

I disse tider er det usædvanligt at tilhøre en kirke, i hvilken dens medlemmer tror, at Herren taler gennem deres ledere. Når vi får instruktioner fra denne kirkes præsident, tror vi, at han fortæller os det, Herren ønsker, vi skal gøre. For os er det mere end blot et menneskes råd. Det tror vi på, og det får os til at granske vores sjæl, og vi tilskyndes til at forny vores beslutning om at blive det, Gud ønsker, vi skal være.⁷

Vi har haft vildledte sjæle, der i deres uvidenhed har sat sig op mod Kirkens præsidents råd og ikke har fornemmet, at de faktisk har sat sig op mod Herren, og de er faldet ned i mørke og sorg, og medmindre de omvender sig, får de ikke en plads i det celestiale rige.

Lad os huske, at Kirkens præsident er blevet officielt udpeget som Kirkens pilot her i jordelivet til at repræsentere himlens og jordens Mester.⁸

Når mennesker, som de sommetider har gjort for at opnå succes, er kommet til en eller flere personer og har sagt: »Jeg har haft en drøm, og det er det, Herren ønsker, vi skal gøre,« kan I vide, at de ikke kommer fra Herrens side. Drømme, syn og åbenbaringer fra Gud til menneskenes børn er altid kommet gennem hans forskriftsmæssigt udvalgte tjener. I kan have drømme og tilkendegivelser til trøst eller tilfredsstillelse for jer selv, men I får dem ikke på Kirkens vegne ... Vi behøver ikke at lade os bedrage.⁹

Min sjæl fyldes denne dag med taknemlighed over at vide, at vi virkelig har en pilot, efterhånden som vi fortsætter vores medlemskab i Kirken, der kender vejen, og hvis vi følger hans vejledning ... vil vi ikke møde de åndelige ulykker, som verden møder, men vi vil gå omkring og gøre godt, velsigne menneskeheden og glæde os i vores omgang med dem, vi elsker¹⁰ (se forslag nr. 3 på s. 114).

Vi er berettigede til personlig inspiration fra Helligånden, hvis vi adlyder befalingerne.

Jeg har tiltro til jer, mine brødre og søstre ... I er berettigede til den samme kundskab som han, der præsiderer over Kirken. I er berettigede til den samme inspiration, der flyder til dem, som Gud har ladet ordinere til sine ledere. I har ret til Åndens inspiration og til en kundskab om, at Gud er jeres Fader, og når jeg siger »I«, taler jeg om alle dem, der har adlydt vor Faders befalinger og har taget del i Herrens Ånds milde indflydelse i Kristi kirke ... Vi har hver især ret til Herrens inspiration i forhold til den måde, hvorpå vi lever et retskaffent liv.¹¹

Tag hen hvor I vil, I finder ikke nogen anden lignende gruppe, hvor hver især har tro på Gud; og hvis vi skulle spørge jer alle, hvor mange der har et vidnesbyrd, ikke en tro fordi nogle andre har sagt det, men hvor mange af jer der har en overbevisning om, at dette er

»Vi har hver især ret til Herrens inspiration i forhold til den måde, hvorpå vi lever et retskaffent liv.«

Guds værk, at Jesus er Kristus, at vi lever et evigt liv, at Joseph Smith er den levende Guds profet, ville I svare, at I har dette vidnesbyrd, der holder jer oppe og styrker jer og giver jer tilfredshed, mens I går fremad i verden ...

Da jeg var dreng, lærte jeg, at dette er Herrens værk. Jeg lærte, at der fandtes profeter, der levede på jorden. Jeg lærte, at den Almægtiges inspiration ville påvirke dem, der levede, så de kunne nyde godt af den, så vi ikke er afhængige af en eller to eller et halvt dusin personer. Der er tusindvis af medlemmer i denne kirke, der ved – det er ikke et spørgsmål om indbildning overhovedet – at Gud lever, og at Jesus er Kristus, og at vi er Guds børn.¹²

I er ikke afhængige af historien alene, ej heller af noget menneskes lærdomme, for at vide, at dette er Herrens værk, for I har det brændt ind i jeres sjæl ved Helligåndsgaven. Der er ingen tvivl i jeres sind om jeres ophav, ej heller om det sted, I tager hen, når dette liv er slut, hvis I er trofaste mod den tillid, der ligger i jer.¹³

Der er ingen anden, der kan give os et vidnesbyrd. Overbevisningen kommer fra vor himmelske Fader.¹⁴

Jeg står her i dag og er dybt taknemlig for den kundskab, der er kommet til mig. Jeg er taknemlig for, at jeg ikke er afhængig af noget menneske angående det vidnesbyrd, jeg er i besiddelse af. Naturligvis er jeg taknemlig for den opmuntring, jeg får fra andre, der besidder lys og sandhed, og som giver opmuntring ved deres retskafne liv, men jeg er ikke afhængig af nogen af dem med hensyn til kundskaben om, at Gud lever, at Jesus Kristus er menneskehedens Forløser, og at Joseph Smith er Herrens profet. Dette ved jeg for mig selv.

... Jeg fryder mig over at vidne om, at jeg ved, evangeliet er sandt, og jeg takker med hele min sjæl min himmelske Fader for, at han har åbenbaret det for mig.¹⁵

Af alle de velsignelser, der er kommet til mig i livet, er den dyrebareste kundskaben om, at Gud lever, og at dette er hans værk, fordi de omfatter alle andre velsignelser, som jeg kan håbe at nyde i dette liv eller i det kommende¹⁶ (se forslag nr. 4 på s. 114).

Helligånden er en sikker vejledning ad jordelivets vej.

Fællesskabet med Guds Ånd ... er en sikker vejledning ad jordelivets vej og en sikker forberedelse til et hjem i hans celestiale rige.¹⁷

Vi læser i Job, at der er en ånd i mennesket, den Almægtiges ånd, som giver ham indsigt (se Job 32:8). Hvis vi holder Guds befalinger, er vi berettigede til den inspiration, og hvis vi lever, som Guds sønner bør leve, får vi en sådan inspiration, og ingen kan forhindre det, og følgen er vores egen fysiske og mentale og dydige udvikling i jordelivet og fortsatte udvikling i evighedens tidsalder.¹⁸

Herrens ånds følgeskab er en modgift mod udmattelse ... mod frygt og alt det, der sommetider overvælder os i livet.¹⁹

Da Frelserens disciple var sammen med ham, beundrede de ham uden at vide, hvor storslået han i virkeligheden var, og først da Helligånden kom over dem, først da de var blevet døbt med ild, kunne de trodse problemerne og udholde de forfølgelser, der gjorde livet næsten uudholdeligt. Da den Almægtiges inspiration gav dem indsigt, vidste de, at de levede et evigt liv, og hvis de forblev trofaste,

vidste de, at når de nedlagde deres legeme ved døden, ville de blive oprejst fra graven til herlighed og udødelighed.

Det var en følge af Guds Ånds inspiration, der kom over dem, den Almægtiges inspiration, som gav dem indsigt ...

Jeg beder til, at den Ånd, der holder os på vejen for sandhed og retskaffenhed, må forblive hos os, og jeg beder til, at det ønske, der kommer ved vor himmelske Faders inspiration, må vejlede os på denne livets vej.²⁰

Gid vi må erfare, når livets møje er fuldendt, at vi har lyttet til den stille, sagte røsts hvisken, som altid leder os ad retskaffenhedens vej, og vide, at det har betydet for os, at døren er blevet åbnet til det celestiale rige, for os selv og for vore kære, så vi kan gå videre fremad gennem tidsaldrene ... i evig lykke²¹ (se forslag nr. 5 på s. 115).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Overvej, hvordan præsident Smiths analogi gælder for vores rejse gennem jordelivet, mens du læser »Fra George Albert Smiths liv« (s. 107-109). Hvad kunne tågen, radiosignalet og klikkelyden symbolisere? Hvordan har Herren advaret dig om fare og hjulpet dig med at blive på vejen til evigt liv?
2. På s. 109-110 erklærer præsident Smith, at åbenbaring er lige så nødvendig i dag som på Bibelens tid. Hvad ville du svare én, som siger, at åbenbaringerne i skrifterne er tilstrækkelige til vor tid? Hvilke oplevelser har lært dig, at vor himmelske Fader »virkelig interesserer sig for vore anliggender«?
3. Studér det delafsnit, der begynder på s. 110. Hvordan har du erfaret, at profetens råd kommer fra Herren og er »mere end blot et menneskes råd« (s. 110). Hvordan kan personlig åbenbaring hjælpe dig med at acceptere og anvende åbenbaring givet gennem profeten?
4. Tænk over, hvordan du fik et vidnesbyrd om evangeliet, mens du studerer det delafsnit, der begynder på s. 111. Hvordan

hjalp andres vidnesbyrd dig? Hvad gjorde du for selv at nå til en erkendelse af sandheden?

5. Kig i det sidste delafsnit i lærdomme (s. 113-114) efter ord og sætninger, der beskriver, hvordan Helligånden kan hjælpe os. Overvej, hvad du kan gøre for oftere at være værdig til Helligåndens følgeskab i din tilværelse.

Skriftstedshenvisninger: Joh 15:26; 1 Ne 10:17-19; 2 Ne 32:5; Moro 10:3-5; L&P 1:38; 42:61; 76:5-10; TA 1:9

Til underviseren: »Du skal ikke blive bekymret, hvis eleverne er tavse i nogle sekunder efter, at du har stillet et spørgsmål. Du må ikke besvare dit eget spørgsmål. Giv eleverne tid til at tænke over svarene. Lange pauser med tavshed kan dog være tegn på, at de ikke forstår spørgsmålet, og at du skal stille det på en anden måde« (Undervisning, den største kaldelse, s. 69).

Noter

1. I Conference Report, okt. 1937, s. 50-53.
2. I Conference Report, apr. 1946, s. 4.
3. I Conference Report, apr. 1917, s. 37.
4. »Some Points of »Peculiarity«, *Improvement Era*, mar. 1949, s. 137.
5. *I Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, s. 55.
6. »Message to Sunday School Teachers«, *Instructor*; nov. 1946, s. 501.
7. I Conference Report, okt. 1930, s. 66.
8. I Conference Report, okt. 1937, s. 52-53.
9. I Conference Report, okt. 1945, s. 118-119.
10. I Conference Report, okt. 1937, s. 53.
11. I Conference Report, okt. 1911, s. 44.
12. I Conference Report, apr. 1946, s. 124-125.
13. I Conference Report, apr. 1905, s. 62.
14. »Opportunities for Leadership«, *Improvement Era*, sep. 1949, s. 557.
15. I Conference Report, okt. 1921, s. 42.
16. I Conference Report, apr. 1927, s. 82.
17. »To the Latter-day Saints Everywhere«, *Improvement Era*, dec. 1947, s. 797.
18. I Conference Report, apr. 1944, s. 31.
19. I Conference Report, okt. 1945, s. 115-116.
20. I Conference Report, apr. 1939, s. 124-125.
21. I Conference Report, apr. 1941, s. 28.

»Det er Jesu Kristi evangelium, vi kommer med. Det er ønsket om at frelse menneskenes børns sjæle, der brænder i vores hjerte.«

Et begejstret ønske om at fortælle om evangeliet

Vore brødre og søstre over hele verden har brug for det gengivne evangeliums budskab, og det er vores privilegium at fortælle dem om det.

Fra George Albert Smiths liv

En nær ven til George Albert Smith skrev: »Præsident George Albert Smith er missionær af natur. Siden sin ungdom har han haft et brændende ønske om at fortælle sine medmennesker om evangeliets lærdomme, at gøre »Guds sønner og døtre«, som han alle betragter som sine brødre og søstre, bekendt med de sandheder, der blev åbenbaret til profeten Joseph Smith.

Ved flere lejligheder havde jeg det privilegium at rejse med tog sammen med præsident Smith. Hver gang lagde jeg mærke til, at så snart folk havde indfundet sig, tog han nogle få pjecer om evangeliet op fra sin taske, lagde dem i sin lomme og bevægede sig derpå rundt blandt passagererne. På sin venlige, behagelige måde stiftede han snart bekendtskab med en medrejsende, og efter kort tid kunne jeg høre ham berette, hvordan profeten Joseph Smith grundlagde Kirken, eller fortælle om de helliges udvandring fra Nauvoo og deres prøvelser og vanskeligheder med at krydse sletterne til Utah, eller forklare nogle evangeliske principper til sin nyfundne ven. Samtale efter samtale fulgte med den ene passager efter den anden, indtil rejsen var slut. I al den tid jeg har kendt præsident Smith, hvilket har strakt sig over 40 år, har jeg lært, at uanset hvor han befinder sig, er han først og fremmest missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«¹

Der blev også skrevet om præsident Smith: »Han talte om religion med en skorstensfejer på arbejde i sit hjem. Han gik sjældent glip af en mulighed for at forklare »det gengivne evangeliums evige sandheder

til enten en ven eller en fremmed. Ud fra hans synspunkt var det det største udtryk for venlighed, for Kristi budskab var den mest betydningsfulde gave, han havde at give² (se forslag nr. 1 på s. 126).

Eftersom det at fortælle om evangeliet var et emne, som præsident Smith ofte vendte tilbage til i sine taler, er dette det første af tre kapitler om dette emne i dette hæfte. Dette kapitel fokuserer på årsagerne til, at vi fortæller om evangeliet, kapitel 13 præsenterer adskillige måder, hvorpå vi kan deltage i dette vigtige arbejde, og kapitel 14 beskriver, hvordan vi kan være mest effektive i vore bestræbelser.

George Albert Smiths lærdomme

Verden har brug for det, vi har – Jesu Kristi evangelium gengivet i sin fylde.

Verden er i kval, i møje, fra ende til anden. Mænd og kvinder ser her og der og søger efter, hvor de skal tage hen for at gøre det, der giver dem fred ... Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet. Den åbenbarede sandhed fra himlen er her, og det er den sandhed, det evangelium, som – hvis verden blot vidste det – er et universalmiddel mod alle deres lidelser. Det er det eneste, der vil give dem fred, mens de er her på jorden.³

Denne verdens mennesker har brug for at genvinde fodfæstet og vende tilbage til det fundament, som himlens og jordens Mester lagde, et fundament af tro, omvendelse og dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse og modtagelse af Helligånden ved håndspålggelse af dem, der besidder guddommelig myndighed. Det er, hvad verden har brug for. Jeg er i den grad taknemlig for, at mange ser den vej. De er blindt gået ad en vej, der har ført til sorg og lidelse, men der er inden for rækkevidde blevet forelagt et middel mod alle lidelser – Jesu Kristi evangelium. Alle har fået vist en vej, der – selv om den er snæver og vanskelig at følge – fører tilbage til alles Fader, og der er ingen anden vej, der fører derhen.⁴

Verdens kirker prøver på deres måde at bringe fred i menneskenes hjerte. De er i besiddelse af mange dyder og mange sandheder og udfører meget godt, men de er ikke i besiddelse af guddommelig myndighed. Ej heller har deres præster fået guddommelig myndighed.⁵

De sidste dages hellige er de eneste, der har myndighed fra vor himmelske Fader til at forrette evangeliets ordinancer. Verden har brug for os.⁶

I verden er der en virkelig hunger efter Guds ord, og mange ærlige sjæle søger oprigtigt efter at vide, hvad vor himmelske Fader ønsker af dem. Jeg har mødt en række ledere for verdens kirker og har blandt dem mødt ædle personligheder med et hengivent ønske om at gøre godt, men jeg har sjældent blandt dem, der er blevet kaldet til tjenesten i de forskellige kirkeorganisationer, mødt mænd, der har en forståelse for formålet med deres eksistens, eller som er klar over, hvorfor de er her i verden. Mennesker kan ikke undervise i det, de ikke selv ved. Disse gode mænd, der ikke forstår evangeliet og nødvendigheden af dets ordinancer, begrænser deres undervisning til hovedsagelig moralsk undervisning og til at læse salmer for deres forsamling. Isolerede skriftsteder udvælges til tekster for taler om dyd, ærlighed osv., som alle er nyttige og opløftende, men få prædikener forkyndes med en forklaring om kravene for hver enkelt sjæl, før vi kan indtræde i himmeriget. Det er den viden, verden har størst behov for. Få præster har et budskab til deres forsamlinger, der inspirerer dem til tro på Jesu Kristi guddommelighed og nødvendigheden af at tage del i evangeliets ordinancer som foreskrevet af ham⁷ (se forslag nr. 2 på s. 126).

Der er mange mennesker, der ville tage imod sandheden, hvis de fik muligheden.

Vor Faders børn er over alt ivrige efter at vide, hvad de bør gøre, men på grund af de skadelige strømninger, der har gennemtrængt jorden, er de blevet bedraget. Jordens hæderlige mennesker er forblindede for sandheden ... Modstanderen arbejder, og den eneste magt, der kan modvirke hans indflydelse, er Jesu Kristi evangelium.⁸

Folk har været mistænksomme over for hinanden. De har ikke troet på det, de har hørt, og de har ikke været villige til at gøre som Filip, en af Frelserens disciple, anbefalede Nathanael, som besøgte ham. Filip sagde: »Herren er kommet.«

Og han beskrev ham, og Nathanael spurgte: »Hvor kommer han fra?«

Og Filip svarede: »Jamen, han kommer fra Nazaret.« Og derpå sagde denne gode mand: »Kan noget godt komme fra Nazaret?« Filip sagde: »Kom og se!« (se Joh 1:43-46).

Nathanael var blevet opdraget til at tro, at intet godt kunne komme fra Nazaret, og dog var han den mand, hvem Frelseren senere henviste til som en israelit uden svig – en god mand, men bedraget af de historier, han havde hørt.

Da han først lærte det, da han havde taget imod disciplenes opfordring til at »kom[me] og se«, kom han for at se.

Vi har nydt stor glæde under Herrens Ånds indflydelse. Vi ønsker, at alle nyder den velsignelse, så når vi er blevet spurgt: »Hvad slags folk er de mennesker her?« har vores svar været: »Kom og se!«⁹

»Min himmelske Fader ... har kaldet mig til at drage til mange dele af verden, og jeg har rejst over en million kilometer, siden jeg blev kaldet til denne tjenestegering. Jeg har rejst i mange lande og under mange himmelstrøg, og hvor end jer har været, har jeg mødt gode mennesker, den levende Guds sønner og døtre, der venter på Jesu Kristi evangelium, og der er tusindvis, hundredtusindvis, millioner af dem, der ville tage imod sandheden, hvis de blot vidste, hvad vi ved.«¹⁰

Der er mange gode kirkeorganisationer i verden, mange hengivne mænd og kvinder, der lever i overensstemmelse med vor himmelske Faders vilje i henhold til deres forståelse ...

Alle mennesker, der vil leve op til det lys, Herren har tilbudt dem og oprigtigt søger ham i bøn, vil blive rørt i deres hjerte, deres sind vil blive påvirket, og de vil få muligheden for at vide, at Gud atter har talt¹¹ (se forslag nr. 3 på s. 126).

Vi er begejstrede over at fortælle om evangeliet, fordi vi elsker vores næste.

Måske ser det for den udenforstående iagttagelse ud som om, at der blandt de sidste dages hellige er en usædvanlig begejstring. Som en mand for nylig sagde: »Det forekommer mig besynderligt, med hvor stor glæde I folk arbejder for jeres sag. Det betyder intet, om jeg taler med et ungt menneske eller en moden mand, med en gartner eller en politibetjent blandt jeres folk, de er alle glade, tilfredse og overbeviste om, at de er besiddelse af Jesu Kristi evangelium« ...

»Og de, der tror, vil følge det eksempel, Frelseren viste, da han til sine disciple sagde: »Den, der tror og bliver døbt, skal frelses.«

Er det noget under, at der findes en begejstring i vores tilbedelse, så vi har tilbøjelighed til at være ivrige efter at dele ud af disse herlige sandheder til vores næste? Kan det undre, at når det tidspunkt kommer, hvor vore sønner kaldes til missionsmarken, eller vi bliver bedt om at lægge vore pligter til side for at tage ud som den levende Guds tjenere, iført kraft fra det høje, ikklædt myndighed, der er blevet overdraget i disse sidste dage, for at vi til alle mennesker kan dele ud af denne vidunderlige sandhed, som har gjort vores tilværelse så rig ... at vi reagerer gladeligt og villigt?¹²

Det er Jesu Kristi evangelium, vi kommer med. Det er ønsket om at frelse menneskenes børns sjæle, der brænder i vores hjerte. Det er ikke for at skabe os et godt ry og blive et mægtigt folk økonomisk set. Det er ikke, for at vi kan få vores navn herliggjort på jorden takket være vore resultater, men det er, for at Guds sønner og døtre, uanset hvor de findes, kan høre dette evangelium, som er Guds kraft til frelse for alle dem, der tror og adlyder dets forskrifter.

Og de, der tror, vil følge det eksempel, Frelseren viste, da han til sine disciple sagde: »Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes« (Mark 16:16).¹³

Tænk på det ansvar, der hviler på os, hvis vi lever vores liv skødesløst og i ligegyldighed og ikke stræber efter at dele sandheden med dem, som Herren elsker lige så meget, som han elsker os, og som er dyrebare i hans øjne. Jeg føler, at der bør ske en opvågning blandt visse medlemmer i denne kirke. Jeg mener, der bør udvises en større indsats for at dele al den sandhed, som denne kirke besidder, med vor Faders børn.¹⁴

Når en mand er syg, hjælper vi ham gladeligt, hvis han er vores nabo. Hvis der sker et dødsfald i hans familie, prøver vi at trøste ham. Men år ud og år ind tillader vi, at han går på veje, der ødelægger hans mulighed for evigt liv, vi går forbi ham, som om han intet var værd.¹⁵

Er vi klar over, at hver mand er i Guds billede og er en Guds søn og hver kvinde hans datter? Uanset hvor de befinder sig, er de hans børn, og han elsker dem og ønsker, de bliver frelst. Som medlemmer af denne kirke kan vi selvfølgelig ikke blot sidde og se på. Vi kan ikke modtage vor himmelske Faders velvillige gunst, som udøses over os, hvilket er kundskaben om det evige liv, og selvisk tilbageholde den og tro, at vi derved kan blive velsignet. Det er ikke det, vi modtager, der beriger vores liv, det er det, vi giver.¹⁶

Lad os være tilstrækkeligt interesserede i menneskenes frelse til at udvise en hellig tjenstiver for deres omvendelse: At vi kan nyde deres evige taknemlighed og kærlighed og vor himmelske Faders påskønnelse på grund af vores uselviske interesse i hans børn.¹⁷

Vores mission for vor Faders børn ... er en fredsmission, med ønsket om Guds velbehag mod alle mennesker. Det er et stærkt og begejstret ønske om at fortælle vor himmelske Faders børn om alt det gode, som han så gavmildt har udøst over os, og det er med håbet om, at de må kunne forstå det, at vi går på knæ, dag efter dag, og beder om, at deres hjerte må blive rørt, at Guds ånd må trænge ind i deres sjæl, så de kan forstå sandheden, på den måde de får den.¹⁸

Åh, måtte denne storslåede kirke, med den magt Gud har givet den, være i stand til at udbrede sandheden hurtigere og frelse nationer fra undergang. Som organisation vokser vi hurtigt, men jeg

fryder mig ikke så meget over det højere tal, som jeg gør over troen på, at den påvirkning, som vi har på andre, har et positivt udfald, og at vor Faders børn fra nord til syd og fra øst til vest hører budskabet om liv og frelse, uden hvilket de ikke kan bo i menneskehedens Forløseres nærvær¹⁹ (se forslag nr. 4 på s. 126).

**Herren vil holde os ansvarlige for vores indsats
med at fortælle andre om evangeliets gave.**

Vi har fået en vidunderlig gave, men med den gave følger der et stort ansvar. Vi er blevet velsignet af Herren med en viden, der langt overgår vore medmenneskers, og med den viden følger det krav, at vi fortæller hans børn om den, uanset hvor de findes.²⁰

Jeg forstår ikke, at vi tjener Gud af alle vore kræfter, hvis vi svigter hans børn, eller hvis vi egoistisk bruger så meget af vores tid til gavn for os selv og samler ting i dette liv, og vi efterlader hans børn i mørke, når vi kunne føre dem ind i lyset. Jeg forstår det sådan, at den vigtigste mission, jeg har i dette liv, er: For det første at holde Guds befalinger, sådan som jeg har lært dem, og dernæst at undervise min Faders børn, som ikke forstår dem, i dem.²¹

Der findes intet andet frelsende evangelium, og vi, mine brødre, der bærer det hellige præstedømmme, har ansvar for at viderebringe det budskab, ikke kun til jordens nationer, men at være et eksempel på det i vores liv og undervise i det til vores næste, som ikke tilhører vores tro. Jeg advarer jer denne dag om, at Herren holder os ansvarlige for at kalde hans børn til omvendelse og for forkyndelsen af hans sandhed. Hvis vi undlader at drage fordel af vore muligheder for at undervise Guds sønner og døtre, der ikke tilhører vores tro, og som bor blandt os, i vor Herres evangelium, vil han på den anden side af sløret holde os ansvarlige for det, som vi har undladt at gøre.²²

Efter en stund må vi stå over for optegnelsen om os, og hvis vi har været trofaste, er jeg sikker på, at Faderen for os alle i denne verden til takke os og velsigne os for at have bragt så mange af hans sønner og døtre til en forståelse af livets formål, og hvordan det skal nydes under indflydelse af hans ånd.²³

Når vi har evangeliets ånd, er vores ønske, at vi må være i stand til at undervise lige så mange af vor Faders børn, som det er muligt

at nå ud til, i de herlige sandheder, der er nødvendige for deres ophøjelse, så vi, når den tid kommer, må stå i menneskehedens Forlørsers nærhed og kan sige til ham: »Med den magt du gav mig, med den visdom og kundskab du skænkede mig, har jeg bestræbt mig på i hengivenhed og med uskrømtet kærlighed samt beslutsomhed og venlighed at føre så mange af dine børn til kundskab om evangeliet, som det har været mig muligt«²⁴ (se forslag nr. 5 på s. 126).

**Hvis vi fortæller Guds børn om evangeliet,
vil vores belønning være stor glæde sammen
med dem i det celestiale rige.**

Mange af os tilbringer det meste af vores tid med at hige efter de ting i dette liv, som vi er tvungne til at efterlade, når vi tager herfra, men hvis vi ville, er der dog u dødelige sjæle overalt omkring os, som vi kunne undervise og inspirere til at undersøge sandheden og i deres hjerte indgyde en kundskab om, at Gud lever. Hvilken skat i hele verden vil for os være lige så dyrebar, for vi ville opnå deres taknemlighed her og deres evindelige og evige påskønnelse i den kommende verden. Det er en yderst vigtig mission.²⁵

Tænk på, hvad det vil betyde, hvis vi, i stedet for egoistisk at have prøvet at frelse blot vores egen lille familie, kan tælle hundredvis af mænd og kvinder, som vi har påvirket til at tage imod vor Herres evangelium. Da vil vi virkelig føle os velsignede og fryde os for evigt over deres kærlighed og påskønnelse.²⁶

Sikken glæde det bliver på den anden side af sløret at finde disse gode mænd og kvinder, der lever op til det lys, de har, og prøver at gøre deres pligt mod Gud, og som på grund af vores kontakt, på grund af vores iver og villighed til at undervise dem, vil modtage yderligere oplysninger om Herrens evangelium og tage imod ordnancerne i hans hellige hus og forberede sig på at blive medlem af det celestiale rige. Hvor vil det bringe jer stor glæde, når den tid kommer, når I står i den store Dommers nærhed, hvis I kunne aflægge regnskab for de få år i jeres liv, der er blevet tilbragt her på jorden, hvis disse vor Faders børn, som han elsker lige så meget, som han elsker os, står ved vores side og siger: »Himmelske Fader, det var denne mand, det var denne kvinde, der først gav mig kendskab til den storslåede sandhed, som i mig vækkede et ønske om at

»Når vi har evangeliets ånd, er vores ønske, at vi må være i stand til at undervise lige så mange af vor Faders børn, som det er muligt at nå ud til.«

søge dig mere ivrigt, end jeg før havde gjort. Det var denne mand eller denne kvinde, som således velsignede mig.« Og det er ikke alt.

Når den tid kommer, når I vandrer gennem evighedens tidsaldre – og det er lang tid – vil I møde kærlighed og taknemlighed fra enhver mand, kvinde og barn, som I har været med til at bibringe evig lykke. Er det ikke umagen værd? Vi kan tilbringe vores liv her og opnå nogle få hundrede eller tusinde dollars, vi kan eje flokke, hjerde, huse og jord, men vi kan ikke tage alt det med os på den anden side. Det er ikke nødvendigt for evigt liv, det er kun nødvendigt for os her, men hvis vi har gjort os fortjent til Guds andre børns taknemlighed og kærlighed, vil den tilflyde os for evigt. Tænk på, hvad det vil betyde! Når den tid kommer, hvor denne verden skal renses og lutres ved ild og bliver det celestiale rige, hvor al urenhed og alt, hvad der ikke er ønskværdigt, er fejlet væk, hvor tilfredsstillende vil det ikke være at opdage, at vi omgås dem, som vi har tjent i jordelivet, og være medarvinger til og blive ledt af vor

Herre Jesus Kristus for evigt – er det ikke umagen værd? Er det ikke en vidunderlig mulighed?²⁷ (se forslag nr. 6 herunder).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Gennemgå »Fra George Albert Smiths liv« (s. 117-118). Hvorfor tror du, at præsident Smith var så begejstret for missionering? Hvad betyder det for dig »først og fremmest [at være] missionær for [Kirken]«?
2. Hvad tilbyder det gengivne evangelium verden ud over den »moralske undervisning«, der gives i de fleste religioner? (Se eksempler på s. 118-119).
3. Læs det delafsnit, der begynder på s. 119 (se også L&P 123:12). Hvilke eksempler har du set på mennesker, der overvinder misforståelser om Kirken ved at tage imod opfordringen om at »kom[me] og se«? Hvordan kan vi effektivt give en sådan opfordring?
4. Læs det andet hele afsnit på s. 122. Hvorfor tror du, at vi sommetider er tilbageholdende med at fortælle om evangeliet til vores næste? Tænk over, hvad du kan gøre for at overvinde denne tilbageholdenhed, mens du studerer s. 120-123.
5. Overvej om du gør det, Herren forventer, du gør for at fortælle andre om evangeliet, mens du læser det afsnit, der begynder på s. 123. Reflektér bønsonomt over, hvordan du bedre kan holde den befaling.
6. Gennemgå det sidste afsnit i lærdomme (s. 124-126) og tænk på den person, der introducerede dig eller din familie for Jesu Kristi gengivne evangelium. Hvad kan du gøre for at vise eller udtrykke din taknemlighed til den person?

Skrifstedshenvisninger: Am 8:11-12; Mosi 28:1-3; Alma 26:28-30; L&P 4:4; 18:10-16

Til underviseren: »Det er bedre blot at fokusere på nogle få gode ideer og en god samtale – og en god indlæring – end det er at haste

sig igennem og prøve at undervise i hvert eneste ord, der står i hæftet ... En rolig atmosfære er fuldstændig afgørende, hvis I skal have Herrens Ånd hos jer i klassen« (Jeffrey R. Holland, »Undervisning og indlæring i Kirken«, *Liahona*, juni 2007, s. 59).

Noter

1. Preston Nibley, »Sharing the Gospel with Others«, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 270.
2. Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), s. 240.
3. I Conference Report, juni 1919, s. 43.
4. I Conference Report, apr. 1922, s. 54-55.
5. I Conference Report, apr. 1922, s. 53.
6. I Conference Report, apr. 1916, s. 47.
7. I Conference Report, okt. 1921, s. 38.
8. I Conference Report, apr. 1922, s. 53.
9. I Conference Report, okt. 1949, s. 5.
10. I Conference Report, okt. 1945, s. 120.
11. I Conference Report, apr. 1935, s. 43-44.
12. I Conference Report, okt. 1927, s. 46-47.
13. I *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, s. 55.
14. I Conference Report, apr. 1934, s. 28.
15. I Conference Report, okt. 1916, s. 50.
16. I Conference Report, apr. 1935, s. 46.
17. »Greetings«, *Millennial Star*, 10. juli 1919, s. 441.
18. I Conference Report, okt. 1927, s. 49.
19. I Conference Report, okt. 1922, s. 98.
20. I Conference Report, apr. 1922, s. 53.
21. I Conference Report, okt. 1916, s. 50.
22. I Conference Report, apr. 1916, s. 48.
23. I Conference Report, okt. 1948, s. 7-8.
24. I *Deseret News*, 20. aug. 1921, kirketil-læg, s. 7.
25. I Conference Report, okt. 1916, s. 50.
26. I Conference Report, okt. 1941, s. 102.
27. *Sharing the Gospel with Others*, udv. Preston Nibley, 1948, s. 214-216; tale holdt den 4. nov. 1945 i Washington D.C.

*George Albert Smith tjente som præsident for Den
Europæiske Mission fra 1919 til 1921.*

Gør jeres del for at fortælle om evangeliet

Der er mange måder, hvorpå vi kan deltage i det store værk med at fortælle om Jesu Kristi gengivne evangelium.

Fra George Albert Smiths liv

Ud over at have tjent i næsten 48 år som generalautoritet var George Albert Smith på tre fuldtidsmissioner for Kirken, herunder to år som præsident for Den Europæiske Mission. Han opfordrede kirkemedlemmer til at forberede sig åndeligt til en fuldtidsmission og til at tage imod sådanne kaldelser, når de kom. Men han underviste dem også i, at de ikke behøvede en formel missionskaldelse for at kunne forkynde evangeliet. George Albert Smith var missionær gennem hele sit liv, og han mindede ofte kirkemedlemmer om deres mange muligheder for at fortælle venner og bekendte om evangeliet og opmuntrede dem til at være et godt eksempel på en Kristi discipel.

Præsident Smiths tjeneste i Den Europæiske Mission begyndte kort efter afslutningen på første verdenskrig. På grund af krigen var antallet af missionærer faldet drastisk, og bestræbelser på at øge antallet blev forhindret, fordi missionærerne blev nægtet visa. Derudover spredte Kirkens fjender løgnehistorier om de sidste dages hellige og skabte fordomme, der var vanskelige at overvinde. Trods disse begrænsninger var præsident Smith overbevist om, at værket ville gå fremad takket være trofaste sidste dages helliges eksempel. Han bemærkede, at når Kirken bliver mere kendt, »respekteres dens medlemmer for deres dyder,« og kritikere »berøves hurtigt deres grundløse fordomme ved direkte kontakt med sidste dages hellige i deres dagligdag ... Derpå dømmes de os på vore frugter, ud fra egne iagttagelser, og sådanne oplysninger kan, når de videregiver dem, kun have én virkning, og den er til vores fordel.«¹

Kort efter han var påbegyndt sit virke som præsident for missionen, skrev han til Kirkens medlemmer i Europa og mindede dem om deres ansvar for at fortælle om evangeliet og bidrage til at fremme værket:

»Med fuld tillid til at Herren vil bøje alle værdige menneskers hjerte mod evangeliet, når de forstår det, så lad os sammen benytte os af muligheden for at arbejde, mens det endnu er tid. Lad os udbrede Mesterens lærdomme til frelse, både timeligt og åndeligt, for de gode mennesker i Storbritannien og de andre lande i Den Europæiske Mission.«²

Nogle få måneder senere skrev han: »Hvert medlem af Kirken bør fryde sig over at undervise i sandheden. Vi bør hver især gøre noget hver dag for at bringe lyset til vore medmennesker. Alle er dyrebare i vor himmelske Faders øjne, og han vil til fulde belønne os for at have oplyst deres sind. Vores ansvar kan ikke lægges over på andres skuldre.«³

Efter at have vendt hjem fra Europa i 1921 rapporterede George Albert Smith ved generalkonferencen: »De fordomme, der har været mod os førhen, er i vid udstrækning blevet fordrevet, og hundredvis og tusindvis af mænd og kvinder er blevet klar over det arbejde, vi udfører.« Han formanede derpå de hellige til konstant at søge efter måder, hvorpå de kunne fortælle andre om evangeliet: »Vores problem er at finde en måde, hvorpå vi kan præsentere vor Herres evangelium til alle mennesker. Det er vores problem, og med guddommelig hjælp kan vi finde en måde at løse det på. Det påhviler os at forvise os om, hvorvidt der findes nogle midler, hvorved vi kan gøre mere, end vi allerede har gjort, hvis vi vil leve op til vor himmelske Faders krav«⁴ (se forslag nr. 1 på s. 138).

George Albert Smiths lærdomme

Alle medlemmer af Kirken har et ansvar for at fortælle om evangeliet.

Jeg er så taknemlig over de privilegier, jeg har i Jesu Kristi Kirke, for mit fællesskab med mænd og kvinder i denne og andre kirker. Jeg er taknemlig for at have så mange venner i de forskellige kirker i verden, som er spredt ud over forskellige steder. Jeg er taknemlig

for de venskaber, men jeg er ikke tilfreds, før jeg kan fortælle dem om noget af det, som de endnu ikke har modtaget.⁵

Vi sender missionærer ud til jordens lande for at forkynde evangeliet, som det er blevet åbenbaret i disse sidste dage. Men det er ikke vores eneste pligt. Lige ved siden af os, i hundred- og tusindvis, findes vor himmelske Faders udsøgte sønner og døtre. De bor blandt os, vi bliver venner, men vi underviser dem ikke i det evangelium, som vi ved er Guds kraft til frelse, i den udstrækning, som vi burde. Kirkens præsidentskab gør alt, hvad der ligger i deres magt. De giver af deres tid i løbet af dagen og ofte til langt ud på aftenen, til Kirkens fordel. De brødre, de omgås, giver gavmildt af deres tid og rejser rundt og underviser de sidste dages hellige og bringer evangeliet ud til vor Faders børn. Stavspræsidenter, høringsmedlemmer, biskopper og alle disses assistenter arbejder uophørligt for at velsigne folket, og deres belønning er sikret. Men gør vi alt det, vi bør, således at vor himmelske Fader, når vi står for hans domstol, kan sige til os, at vi har gjort al vores pligt over for vore medmennesker, hans børn?⁶

I en af de allerførste åbenbaringer ... i Lære og Pagter, står der følgende:

»Se nu, et forunderligt værk er ved at tage sin begyndelse blandt menneskenes børn ...

Hvis I nærer ønske om at tjene Gud, er I derfor kaldet til arbejdet (L&P 4:1, 3).

Det er ikke nødvendigt, at I bliver kaldet til at gå ud i missionsmarken for at forkynde sandheden. Begynd med den mand, der bor ved siden af jer, ved at indgyde ham tillid, ved at indgyde ham kærlighed til jer på grund af jeres retskaffenhed, og så er jeres missionering allerede begyndt,

»for se, marken er allerede hvid til høst« L&P 4:4.⁷

Udbredelsen af sandheden er ikke andres ansvar, men det er jeres og mit ansvar at sørge for, at menneskenes børn bliver undervist i Jesu Kristi evangelium i sin renhed. Får det jer ikke til at føle jer taknemlige?⁸

Det er en storslået mulighed for os alle. Jeg vil gerne fremhæve personlig missionering ved hver af os blandt vores omgangskreds. Hvis vi gør vores bedste, vil vi blive overraskede over, hvor mange der er interesserede, og de vil ikke blot være taknemlige, fordi vi bringer dem sandheden og åbner deres øjne for de herligheder og velsignelser, som vor himmelske Fader har beredt, men de vil elske os og være os taknemlige gennem evighedens tidsaldre.

Der er så meget, som Herren har udøst over os, som andre mennesker endnu ikke har fået. Selvfølgelig vil vi ikke være egoistiske. Der bør i vores hjerte være et ønske om at fortælle hver en sjæl, som vi overhovedet kan, om Jesu Kristi evangeliums glædelige sandheder.⁹

Så lad os ikke, når hver af os går fremad og med den indflydelse, vi har på vore venner og bekendte, være frygtsomme. Vi skal ikke irritere folk, men få dem til at føle og forstå, at vi ikke er interesserede i at få dem til at blive medlemmer af Kirken for at øge medlemstallet, men for at de kan nyde de samme velsignelser, som vi nyder¹⁰ (se forslag nr. 2 på s. 138).

Hvis vi lever et eksemplarisk liv, kan vores påvirkning opmuntre andre til at lære om evangeliet.

Husk, at vi alle har et ansvar. Vi bliver måske ikke kaldet til en bestemt opgave, men i hvert et nabolag er der mulighed for, at vi hver især kan udstråle en ånd af fred, kærlighed og lykke i en sådan grad, at folk forstår evangeliet og bliver indsamlet til folden.¹¹

For blot et par dage siden fortalte en veluddannet mand i en samtale med en af vore søstre, som besøgte den østlige del af landet, hende følgende: »Jeg kan ikke tro, sådan som du gør, men jeg ville ønske, jeg kunne. Det er smukt.« Og sådan er det med mange af vor Faders børn. Når de ser beskaffenheden af dette værk og betragter de mænds og kvinders handlinger, der har taget imod sandheden, fyldes de med forundring over det, der er opnået, samt den fred og lykke, der følger den oprigtigt troende, og de ønsker, at de også kan få del i det. Og det kan de, hvis de har tro.¹²

Jeg har ofte lagt mærke til, og jeg tror, de fleste af jer, der har haft missionæroplevelser, er enige med mig, at ingen god mand eller kvinde kan være under påvirkning af trofaste medlemmer af Jesu

»I hvert et nabolag er der mulighed for, at vi hver især kan udstråle en ånd af fred, kærlighed og lykke.«

Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og tilbageholde deres rosende bemærkninger om det, de observerer, mens de er sammen med os. Når de forlader os – sommetider er det anderledes – men mens de er under den påvirkning, der kommer fra Herren, og som de tjener, der tjener ham, er i besiddelse af, er de som regel glade for i rosende ord at omtale det, de har set og følt.¹³

Modstanderen har anvendt sine mest kraftfulde midler for at hindre udbredelsen af evangeliets sandheder. Og det er jeres og min pligt med takt, broderlig kærlighed og tro at overvinde de fordomme, som modstanderen har sået i vor Faders børns hjerte, for at nedbryde de falske indtryk, der i visse tilfælde eksisterer i selv gode mænds og kvinders sind, og for at undervise dem i vor Herres evangelium, som er Guds kraft til frelse for enhver, der tror på og adlyder det.¹⁴

Jeg mener, at den store organisation, som vi tilhører, burde være i stand til at vise et sådant eksempel, så mennesker i vores nabolag, som ikke er kirkemedlemmer, og som ser vore gode gerninger, ville

være nødsaget til at prise vor himmelske Faders navn. Det er sådan, jeg føler i den henseende. Alt, hvad vi behøver, er at vise et godt eksempel, være gode mænd og gode kvinder, og det vil de lægge mærke til. Så vil de måske give os mulighed for at undervise dem om det, de ikke ved.¹⁵

Hvis vi, som medlemmer af Kirken, holdt Guds befalinger, hvis vi tillagde sandheden den værdi, vi burde, hvis vi levede vores liv i overensstemmelse med dens smukke lærdomme, så vores omgangskreds, der så vores adfærd, ville se sig nødsaget til at søge efter sandheden, ville vi være nogle strålende missionærer¹⁶ (se forslag nr. 3 på s. 138).

Vi tager del i missioneringen ved at forberede fremtidige missionærer og ved at støtte dem på deres mission.

Det er ikke kun vores mission at undervise i Jesu Kristi evangelium og efterleve det, men det er vores mission at sende vore sønner og døtre ud i verden, når de fra tid til anden bliver kaldet til at virke i Kirkens tjeneste. Når de tager af sted, bør de være således oplært, at de vil være ubøjelige overfor modstanderens fristelser. De bør være så rene, dydige og retskafne i deres livsførelse som overhovedet muligt, og da vil påvirkningen ved selve deres tilstedeværelse kunne mærkes af dem, de er i kontakt med. Guds Ånd bor ikke i urene tabernakler, men hans Ånd bor i dem, der holder sig selv rene og friske.

Lad os derfor opdrage vore drenge og piger under Guds Ånds indflydelse.¹⁷

Lad ikke jeres børn vokse op uden at undervise dem i Jesu Kristi evangeliums principper. Vent ikke, til I sender dem ud i missionsmarken, med at lære dem, hvad evangeliet betyder. Da jeg var i sydstatene som missionær for 55 eller 60 år siden, kan jeg huske en mand, som kom fra en stor familie, sagde: »Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige. Jeg ved ikke, hvad jeg skal fortælle disse mennesker.«

»Jamen,« sagde en af brødrene, »undervis dem i Bibelen. Få fat i din Bibel og læs 1. Mosebog.« Han sagde: »Jeg ved ikke, hvor i Bibelen 1. Mosebog findes,« og dog kom han fra et ... sidste dages helligt hjem for at udbringe livets og frelsens budskab til disse mennesker i sydstatene. Det var imidlertid ikke længe derefter, at hans sind blev forandret. Han havde fået et vidnesbyrd om sandheden gennem studium og bøn, og han vidste, at evangeliet var her, og

han var i stand til at stå frem og frimodigt bære vidnesbyrd om, at Jesu Kristi evangelium er sandheden.¹⁸

Vigtigheden af at forberede sig til dette værk gør indtryk på mig. Det er ikke tilstrækkeligt, at en dreng blot tilkendegiver sit ønske på grund af tillid til sine forældre, for at gøre det, de ønsker, han skal gøre, at tage ud i verden og forkynde evangeliet. Det er ikke tilstrækkeligt, at han tager imod det kald, som vor himmelske Fader fra tid til anden foretager gennem sine tjenere til at tjene på en mission, men det er også nødvendigt, at han gør sig fortjent til arbejdet, gransker skrifterne og lærer det, Herren ønsker, han skal vide. Det er vigtigt, at vore sønner og døtre bliver grundfæstede i deres tro og ved, lige som deres forældre ved, at dette er vor Faders værk ...

Et dusin mænd, der har kvalificeret sig til arbejdet, er i missionsmarken mere værd end hundrede, der er uvidende om sandheden og som selv skal undervises, før de er i stand til at forklare det for andre.

Dette er vor Faders værk og er ikke til at spøge med. Det er af yderste vigtighed for os. Lad os ... bestræbe os på at fæstne troen i vore børn, så de er villige til at adlyde hvert et kald, og fra deres sjæls inderste sige: »Jeg er parat til at gå hen, hvor end min himmelske Fader ønsker, jeg skal tage hen«¹⁹ (se forslag nr. 4 på s. 139).

Der er fremsat en bøn om ... at vi sender vore sønner og døtre ud i missionsmarken ... Det er mig en glæde at se mænd og kvinder spare op og planlægge, for at deres børn kan gå ud i verden. Inden for de sidste uger tog en ung mand ... af sted til missionsmarken, og hans to søstre ... sender ham en del af deres små indkomster, for at han kan nyde velsignelserne ved en mission. Han er den første i en stor, børnerig familie, der skal på mission for at udbrede sandheden ... Jeg kender den glæde, som disse to gode kvinder, der har tro til at give af deres midler til deres bror, så han kan tjene Herren i missionsmarken, vil fylde med i deres hjerte. De får den velsignelse, der kommer af at undervise i evangeliet, så meget som det kan lade sig gøre at få uden selv at tjene.²⁰

Jeg tænker ... på vore repræsentanter i missionsmarken, der er spredt ud over forskellige steder i dette land og i visse fremmede lande. Bed for dem, brødre og søstre. De har brug for Herrens hjælp, og de har brug for vores tro og bønner. Skriv til dem og giv dem opmuntring, så de ved, når de får brev hjemmefra, at de altid huskes.²¹

Vi deltager i missioneringen ved selv at forberede os på at tage på mission.

Det vil ikke vare længe, før der vil være efterspørgsel efter dygtige mænd og kvinder i denne kirke til at undervise i sandheden i egne af jorden, hvor vi hidtil har været udelukket fra: Og hvis vi ønsker evig glæde i vor Faders rige sammen med dem, han har velsignet os med her, lad os da være uselviske i vores tilværelse: Lad os forberede os til arbejdet og tage ud i verden og forkynde sandheden, når lejlighed byder sig, og være de redskaber i vor Faders hænder, der drager hans børn tilbage til ham ved at undervise dem i hans evangeliums skønheder.²²

For blot få år siden gik det mange af mine venner godt. De havde livets nødvendigheder og mange luksusting, og da det blev antydnet, at de kunne tage ud i missionsmarken, sagde nogle af dem: »Jeg kan ikke forlade mine forretninger, jeg kan ikke klare mig, hvis jeg stopper og efterlader det, jeg har.« Men deres virksomhed er gået ned og har efterladt dem. Det, som de troede, de ikke kunne klare sig uden, er væk og uden for deres rækkevidde, og mange af netop disse mænd ville i dag være glade, hvis de kunne gå ti år tilbage, og hvis de da blev kaldet til at træde ind i Herrens tjeneste, ville de sige: »Jeg vil tilpasse mig til situationen, jeg er glad for den mulighed, jeg får tilbudt, for at være livets og frelsens tjener.«

... Tænk på vore muligheder og privilegier ved at kunne sidde hjemme hos denne verdens ærefulde mænd og undervise dem i Jesu Kristi evangelium. Tænk, hvad det ville betyde at sidde sammen med mænd, som ikke besidder guddommelig myndighed, og undervise dem i frelsesplanen og forklare dem, hvordan de også kan nyde de velsignelser ved guddommelig myndighed, som I nyder.

Jeg fornemmer, at nogle af os er selviske. Vi er så glade for at nyde vore velsignelser, vi er så glade for at være omgivet af livets behageligheder og at omgås de bedste mænd og kvinder, der findes i denne verden, at vi glemmer vores pligt over for andre. Hvor ville vi være lykkelige, hvis vi ville stræbe efter at gøre vores indflydelse for det gode mere gældende i verden ved at betjene dem, der endnu ikke har forstået vor Herres evangelium.

Mange af os er over halvvejs i livet, mange af os er ved at afslutte vores arbejdsliv. Kirken har brug for missionærer ude i marken.

»Der er i denne kirke tusinder af mænd og kvinder, som er i stand til at undervise i evangeliet, og som kan blive dygtigere ved at gøre deres pligt i missionsmarken.«

Mænd, der forstår evangeliet og som er villige til om nødvendigt at give deres liv for det, og når jeg siger, at vi har brug for missionærer, mener jeg, at verden har brug for dem.²³

Missionsmarken ligger foran os. Vor Faders sønner og døtre behøver os ... Der er i denne kirke tusinder af mænd og kvinder, som er i stand til at undervise i evangeliet, og som kan blive dygtigere ved at gøre deres pligt i missionsmarken. De vil blive velsignet med midler, tilstrækkelige til at de kan udføre det værk, Herren ønsker, vi skal udføre.²⁴

Nu, da tiden er for hånden, hvor hindringerne bliver brudt ned og de barrierer, der er blevet oprejst for at hindre evangeliets udbredelse, er blevet væltet, når lyden af Herrens røst gennem hans tjenere kommer til jer: »Forbered jer til at gå ud i verden og forkynde evangeliet,« så gør ikke, som Jonas gjorde, prøv ikke at gemme jer eller løbe væk fra jeres pligt, kom ikke med undskyldninger om, at I ikke har de nødvendige midler, sæt ikke tåbelige ting i vejen for

jeres vision, som vil forhindre jer i at få evigt liv i jeres himmelske Faders nærhed, som kun kan opnås ved tro og hengivenhed for hans sag. Lad hver mand sætte sit hus i orden, lad hver mand, der bærer præstedømmet, sætte sig selv i orden, og når kaldet kommer fra Herrens tjenere om, at han skal gå ud i verden for at undervise om sandheden, for at advare menneskenes børn, sådan som vor himmelske Fader kræver, de skal advares, lad da ingen gemme sig bag tåbelige ting for at blive slugt, om ikke af en stor fisk, da af verdens tåbelige ting (se Jon 1:1-17).²⁵

Det er ikke en let opgave, det er måske ikke behageligt at blive kaldt ud i verden og forlade dem, man holder af, men jeg siger jer, at de trofaste, de, der opfylder den forpligtelse, der kræves af dem, vil opnå en fred og glæde, der overgår al forstand, og forbereder dem til i rette tid, når livet er fuldendt, at stå i deres Skabers nærhed og blive anerkendt af ham på grund af det, de har gjort.²⁶

Jeg beder til, at hans Ånd må findes overalt i Kirken, at kærligheden til vor himmelske Faders børn må findes i vores hjerte, at vi må fornemme betydningen af vores mission i verden, mens vi griber efter ting, der ikke er vore, der kun er os til låns som forvaltere, så vi ikke glemmer den uvurderlige gave det er, det uvurderlige privilegium inden for vores rækkevidde det er at undervise i evangeliet og frelse menneskenes børns sjæle²⁷ (se forslag nr. 5 på s. 139).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Tænk over præsident Smiths ord i »Fra George Albert Smiths liv« (s. 129-130). Hvorfor tror du, han var så optimistisk angående missioneringen i Europa trods modstanden? Hvordan kan dette eksempel hjælpe dig, hvis din familie eller venner afviser din invitation om at lære om evangeliet?
2. Gennemgå det første delafsnit i lærdomme (s. 130-132). Hvilke metoder har du fundet frem til at være de mest effektive, når du skal fortælle om evangeliet til venner og bekendte?
3. Tænk på et tilfælde, du kender til, mens du læser det delafsnit, der begynder på s. 132, hvor et kirkemedlems eksempel har

gjort, at nogen lærte mere om Kirken. Hvilke andre årsager er der til, at det i missioneringen er så vigtigt at efterleve Kirkens standarder?

4. Søg på s. 132-134 efter ting, som fremtidige missionærer er nødt til at gøre for at forberede sig åndeligt til deres mission (se også L&P 4). Hvad kan forældre gøre for at forberede deres sønner og døtre? Hvordan kan præstedømmekvorummer og Hjælpeforeningssøstre hjælpe?
5. Gennemgå det sidste delafsnit i lærdomme (s. 136-138). Hvilke »tåbelige ting« kunne afholde os fra at tjene på en mission? Hvilke velsignelser får man ved at tjene som seniormissionær? Overvej, hvad du mangler at gøre for at forberede dig til at tage på mission.

Skrifstedshenvisninger: Matt 5:14-16; Mark 16:15-16; 1 Tim 4:12; Alma 17:2-3; L&P 31:1-8; 38:40-41

Til underviseren: »Når du benytter dig af en række forskellige aktiviteter i forbindelse med undervisningen, har eleverne tendens til at forstå evangeliets principper bedre og huske mere. En omhyggeligt udvalgt metode kan gøre et princip mere tydeligt, mere interessant og lettere at huske« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 89).

Noter

1. »New Year's Greetings, *Millennial Star*, 6. jan. 1921, s. 2.
2. »Greetings, *Millennial Star*, 10. juli 1919, s. 441.
3. »New Year's Greetings, *Millennial Star*, 1. jan. 1920, s. 2.
4. I Conference Report, okt. 1921, s. 37-38.
5. I Conference Report, okt. 1950, s. 159.
6. I Conference Report, apr. 1916, s. 46.
7. I Conference Report, okt. 1916, s. 50-51.
8. I Conference Report, okt. 1929, s. 23.
9. I *Deseret News*, 25. juni 1950, kirketillæg, s. 2.
10. I Conference Report, apr. 1948, s. 162.
11. I Conference Report, apr. 1950, s. 170.
12. I Conference Report, okt. 1913, s. 103.
13. I Conference Report, apr. 1922, s. 49.
14. »The Importance of Preparings, *Improvement Era*, mar. 1948, s. 139.
15. I Conference Report, apr. 1941, s. 26.
16. I Conference Report, okt. 1916, s. 49.
17. I Conference Report, okt. 1932, s. 25.
18. I Conference Report, okt. 1948, s. 166.
19. »The Importance of Preparings, s. 139.
20. I Conference Report, apr. 1935, s. 45.
21. I Conference Report, okt. 1941, s. 98.
22. I Conference Report, okt. 1916, s. 51.
23. I Conference Report, okt. 1933, s. 27-28.
24. I Conference Report, apr. 1946, s. 125.
25. I Conference Report, juni 1919, s. 44.
26. I Conference Report, apr. 1922, s. 53.
27. I Conference Report, okt. 1916, s. 51.

»Vi ønsker at gøre godt mod alle og at hjælpe alle med at forstå livets og frelsens plan, som Herren har åbenbaret i disse sidste dage.«

Sådan fortæller man bedst om evangeliet

*Vore bestræbelser på at fortælle om evangeliet
virker bedst, når vi elsker vore brødre og
søstre og har Helligåndens ledsagelse.*

Fra George Albert Smiths liv

I sine utrættelige bestræbelser på at fortælle andre om evangeliet fulgte George Albert Smith denne sætning fra sin personlige trosbekendelse: »Jeg vil ikke forsøge at tvinge folk til at leve op til mine idealer, men hellere elske dem til at gøre det, der er rigtigt.«¹ Han følte, at den bedste måde at fortælle om evangeliet på var at se efter de gode dyder i mennesker med en anden tro, og derpå frimodigt men venligt tilbyde at supplere med Jesu Kristi gengivne evangeliums sandheder. Han fortalte følgende oplevelse, som han havde, mens han præsiderede i Den Europæiske Mission:

»En dag kørte jeg i tog. Min rejsefælle i kupeen var en presbyteriansk præst, en meget sympatisk, nydelig herre, og da han gav mig mulighed for det, fortalte jeg ham, jeg var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han blev forbavset, og han så forbløffet på mig. Han sagde: »Skammer du dig ikke over at tilhøre en sådan gruppe?«

Jeg smilede til ham og sagde: »Min bror, jeg ville skamme mig over ikke at tilhøre den gruppe, når jeg ved det, jeg ved.« Derpå gav det mig den mulighed, jeg ønskede, for at tale med ham og forklare ham noget af det, vi tror på ...

Her var en god mand, som ikke havde noget begreb om, hvad vi prøvede at gøre. Vi var der ikke for at udsætte ham for sorg eller lidelse, men for at prøve at hjælpe ham. Og da vi talte sammen om det, sagde jeg til ham: »Du har en fejlagtig opfattelse af Jesu Kristi

Kirke af Sidste Dages Helliges formål i dette land. Jeg er her som en af dens repræsentanter, og hvis du blot vil lade mig fortælle nogle få ting, tror jeg, du tænker bedre om os.« Jeg sagde: »For det første beder vi alle jer fine mennesker herovre om at bevare alle de herlige sandheder, I har fået i jeres kirker, som I har taget til jer fra jeres skrifter, bevar det alt sammen, bevar al den gode undervisning, som I har fået i jeres uddannelsesinstitutioner, al den kundskab og sandhed, I har opnået fra alle kilder, bevar ... alt, hvad der er godt i jeres væsen, som I har opnået takket være jeres kærlige hjem. Bevar al den kærlighed og skønhed, der findes i jeres hjerte, af at have levet i et så smukt og vidunderligt land ... Det er alt sammen en del af Jesu Kristi evangelium. Lad os dernæst sætte os ned sammen og fortælle jer om det, I endnu ikke har fået i jeres tilværelse, som har beriget vores tilværelse og gør os lykkelige. Vi tilbyder jer det uden at forlange penge eller betaling. Alt, hvad vi beder jer om, er at høre, hvad vi har at sige, og hvis det tiltaler jer, da tag frit imod det ...«

Det er holdningen hos Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige² (se forslag nr. 1 på s. 148).

George Albert Smiths lærdomme

Missionering virker bedst, når vi gør det med kærlighed og mildhed, ikke med tvang eller kritik.

Vor himmelske Fader ... har sendt os, sine repræsentanter, ud i verden, ikke for at presse eller tvinge, men for at opfordre. »Kom så og følg mig« er, hvad Frelseren har sagt, »og jeg vil give jer hvile«. Det er det, evangeliet lærer os, og det er vores tjenestegerning.³

Det er ikke denne kirkes hensigt at komme med udtalelser, der ville såre de menneskers følelser, der ikke forstår tingene. Kirken er ikke den, der går omkring og kritiserer og finder fejl hos andre, men i en ånd af kærlighed og mildhed samt med et ønske om at være hjælpsom frembærer dens repræsentanter evangeliets budskab til jordens nationer.⁴

I alle ... kirker findes der gode mænd og gode kvinder. Det er det gode i disse forskellige trossamfund, der holder dem sammen. Jeg har haft det privilegium at have været sammen med mennesker

i mange af verdens egne og hjemme hos mange af disse mennesker fra verdens forskellige trossamfund, både kristne og jødiske. Jeg har været sammen med mange muslimer, jeg har været sammen med dem, der tror på Kongfuzi, og jeg kunne nævne en hel del andre. Jeg har mødt vidunderlige mennesker i alle disse organisationer, og jeg har det kolossale ansvar, hvor end jeg tager hen blandt dem, at jeg ikke skal fornærme dem, ikke såre deres følelser og ikke kritisere dem, fordi de ikke forstår sandheden.

Som repræsentanter for Kirken har vi ansvaret for at gå ud blandt dem med kærlighed, som Herrens tjenere, som repræsentanter for himlens og jordens Mester. Det værdsætter de måske ikke helt. De tager det måske ilde op som indbildskhed og værende urimeligt, men det ændrer ikke min holdning. Jeg har ikke tænkt mig at gøre dem ulykkelige, hvis jeg kan undgå det. Jeg vil gerne gøre dem lykkelige, især når jeg tænker på de storslåede muligheder, jeg har fået, takket være mit medlemskab af denne velsignede kirke.⁵

Vores tjenestegerning drejer sig om kærlighed og mildhed, og vi ønsker at gøre godt mod alle og at hjælpe alle med at forstå livets og frelsens plan, som Herren har åbenbaret i disse sidste dage.⁶

Vi kan ikke tvinge disse unge, vore venner eller bekendte ind i himlens rige ved at skænde på dem og finde fejl hos dem, men jeg vil fortælle jer, at vi kan elske dem hen i retning af vor Fader i himlen, og lidt efter lidt måske også føre dem derhen.

Det er vores privilegium. Kærlighed er den storslåede kraft, hvorved denne verden påvirkes.⁷

Lad os, der ved, os, der har et vidnesbyrd, gå fremad dag for dag og med kærlighed og oprigtig mildhed gå ud blandt disse mænd og kvinder, hvad enten de er medlemmer af Kirken eller ej, og finde en måde, hvorpå vi kan røre deres hjerte og føre dem ind på den vej, der vil sikre dem kundskab om sandheden.⁸

Hvor jeg dog beder til, at vi som Herrens tjenere må have kærlighed til menneskeheden, tålmodighed med dem, der farer vild, så vi med mildhed og kærlighed går fremad og underviser i vor Herres evangeliums enkle principper til velsignelse for hver en sjæl, vi kommer i kontakt med⁹ (se forslag nr. 2 på s. 148).

**Vi behøver ikke at skamme os over at
fortælle om det, vi ved, er sandt.**

Jeg føler sommetider, at vi ikke i tilstrækkelig grad fornemmer betydningen af evangeliet, at vi ikke underviser med den oprigtighed, det kræver.¹⁰

Dette Jesu Kristi evangelium er Guds kraft til frelse, som apostlen Paulus forkyndte (se Rom 1:16). Det er Forløserens værk. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan opnå den højeste grad af ophøjelse, som menneskehedens Frelser har til hensigt, at de, der følger ham, skal glæde sig ved. Det siger jeg ikke af ren egoisme, jeg siger det af næstekærlighed til vor Faders børn, der tilhører andre kirker. Jeg siger det med kærlighed til hans sønner og døtre, som ikke forstår, men han har befalet, at vi siger dette. Det er hans vilje, at alle mennesker bør vide det.¹¹

Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at Joseph Smith var Herrens profet. Jeg har aldrig befundet mig nogen steder, hvor jeg har skammet mig over at vidne om disse sandheder. Jeg ved ikke, hvorfor nogen skulle skamme sig over at kende sandheden, fordi andre ikke kender den, især når det angår det evangelium, som er Guds kraft til frelse.¹²

Hvis vi kender sandheden, skal vi ikke føle, at vi praler ved at fortælle om den. Vi bør ikke betragte det som egoistisk, hvis vi til andre af vor himmelske Faders børn kan sige: »Dette ved jeg, og du kan også vide det, hvis du ønsker det.«

Det er skønheden ved Jesu Kristi evangelium. Det er ikke for nogle få, men enhver sjæl, der fødes ind i denne verden, kan få det at vide ... I dag findes der dem, der ved, at Gud lever, og der er tusinder af andre, der kunne vide det, hvis de ville ... Disse mennesker er ikke afhængige af os for at vide det, men de er afhængige af, at vi underviser dem i, hvordan de får det at vide.¹³

Jeg ved, at vor himmelske Fader har talt i disse dage og på dette tidspunkt i verden, at hans evangelium findes på jorden, og selv om jeg ikke ville tvinge nogen sjæl til at tage imod det, beder jeg til, at vi må have kraft, visdom og styrke til at række ud til de af vore medmennesker, som ikke kender sandheden. Lad os gøre vores

pligt og drage dem ind i Mesterens fold, så de sammen med os kan vide, at han lever¹⁴ (se forslag nr. 3 på s. 148).

**Vi stræber efter at føje mere til den lykke og godhed,
som Guds børn allerede er i besiddelse af.**

Når mennesker har spurgt mig: »Hvad er der med den organisation, du tilhører? Hvad er det, I er så bekymrede over, siden I sender missionærer ud over hele verden?« Jeg har sommetider svaret: »Vi ønsker, at I alle skal være lykkelige. Vi ønsker, at I alle må fryde jer, ligesom vi fryder os.«¹⁵

Tusinder og atter tusinder af missionærer ... er taget ud i verden, og i kærlighed og mildhed er de gået fra dør til dør og har til vor himmelske Faders børn sagt:

»Må vi tale med jer, lad os forklare jer noget, som vi er sikre på vil gøre jer lykkelige, ligesom det har gjort os lykkelige!«

Det er historien bag missioneringen i den kirke, som vi er medlem af.¹⁶

Jeg husker engang, hvor en mand sagde til mig, efter vi havde talt sammen et stykke tid: »Altså, så vidt jeg kan se, så er din kirke lige så god som enhver anden kirke.« Jeg går ud fra, at han troede, at han gav os et stort kompliment, men jeg sagde til ham: »Hvis den kirke, jeg repræsenterer her, ikke er vigtigere for menneskenes børn end enhver anden kirke, så har jeg misforstået min pligt her. Vi er ikke kommet for at fratage jer den sandhed og dyd, I besidder. Vi er ikke kommet for at finde fejl hos jer eller for at kritisere jer ... Hold fast i alt det gode, I har, og lad os bringe jer mere godt, så I kan blive lykkeligere, og så I kan berede jer til at indtræde i vor himmelske Faders nærhed« (se forslag nr. 4 på s. 149).

... På den tid, hvor Frelseren var på jorden, i tidens midte, fandtes der andre kirker. Der var utallige trosretninger, og de troede, at de tjente Herren. De store synagoger i Judæa var fyldt med mænd, der troede, de havde præstedømmets myndighed. De havde fulgt Abrahams og Moses' lærdomme, ifølge deres overbevisning. De forkyndte vedvarende Frelserens komme til verden. De havde opmuntret mænd og kvinder til retfærdige gerninger. De havde bygget et tempel og tilbedelseshuse. De havde rejst monumenter over de profeter,

der havde båret vidnesbyrd om Guds eksistens, hvoraf nogle var blevet slået ihjel og havde beseglet deres vidnesbyrd med deres blod. Det var sådanne mennesker, Frelseren kom til ... Der var meget godt i dem. Der var mange gode mænd og kvinder blandt dem. Der fandtes meget retfærdighed blandt det folk. Frelseren kom ikke for at fratage dem nogen af disse gode ting. Da han kom til dem, var det ikke for at fordømme dem, men det var for at kalde dem til omvendelse, det var for at få dem til at vende sig bort fra deres fejl og opmuntre dem til at holde fast i al den sandhed, de besad.

... Når vi forkynder for den menneskelige familie, sådan som vi gør, at mennesket er faldet fra evangeliet, forkynder vi ikke noget, der ikke tidligere er sket i verden. Når vi siger, at gode mænd og kvinder er blevet ledt til at gøre og tro noget, der ikke er rigtigt, siger vi det ikke med fordømmelse, vi taler ikke med et ønske om at såre, men vi taler med et ønske om, at mennesker stopper op længe nok til en selvransagelse for at se, hvor de er på vej hen, og hvad der bliver deres endelige skæbne.¹⁷

Åh! Måtte vi være i stand til at give menneskeheden en indsigt i vore følelser, så de kan forstå, at vi ikke ønsker at indskrænke deres muligheder, men at de må fornemme, at vores hjerte rækker ud til dem i kærlighed og mildhed, uden noget som helst ønske om at såre nogen. Vores mission i verden er at frelse sjæle, at velsigne dem og sætte dem i en position, hvor de kan komme tilbage til vor Faders nærhed, kronet med herlighed, udødelighed og evigt liv.¹⁸

Hvis vi underviser med Helligånden, bærer han vidnesbyrd om sandheden til dem, vi underviser.

Missionærer er af denne kirke blevet sendt ud til verdens fire hjørner, og de har forkyndt Jesu Kristi evangelium. Mange har ingen uddannelse fået i verdens store universiteter. Deres uddannelse er i det store og hele begrænset til livets praktiske erfaringer, men de har fået det, der er mere virkningsfuldt til inspiration af den menneskelige familie, hvilket er Helligåndens ledsagelse.¹⁹

Når jeg rejser rundt omkring i missionsmarken, ser jeg udviklingen hos disse fine, unge mænd og kvinder, der tjener uselvisk, og indser, at de ikke blot lærer det lands sprog, som de tjener i, men de

»Lad os arbejde dag efter dag, så vor himmelske Fader kan velsigne os. Hvis vi har hans hellige Ånd, vil de mennesker, vi er i kontakt med, føle det.«

ved, at de har en gave fra Herren om at udbrede en sandhed, som mennesker måske ikke opnår på nogen anden måde.²⁰

Mange af jer eller jeres forfædre har hørt om evangeliet, som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har undervist i det ... Nogle har hørt det på gaden, hvor der stod en ydmyg missionær og underviste i det, Herren havde kaldet ham til at undervise i.

Der var noget, der rørte tilhørernes hjerte. Jeg har haft oplevelser i missionsmarken. Jeg har set folk stå og lytte til en ydmyg missionær, der forklarede livets formål og talte til folkene og opmuntrede dem til at omvende sig fra deres synder, og jeg har sommetider hørt folkene sige: »Jeg har aldrig før haft en sådan følelse, som jeg har nu, mens jeg hører denne mand tale.«²¹

Uanset hvor talentfulde vi er, eller hvor veltalende vi er, er det vor Faders Ånd, der når hjertet og viderebringer overbevisningen om dette værks guddommelighed.²²

Dette er Herrens værk. Mennesker kunne ikke med succes have bragt det frem, sådan som det er blevet gjort ved de enkle midler, vi har anvendt. Et almindeligt menneske kunne ikke have bibragt jeres sjæl den kundskab, som I besidder. Ej heller kan vi som mennesker inspirere mennesker i verden med en forsikring om, at Gud lever, og at dette er hans kirke, men hvis vi gør vores del, vil vor himmelske Fader velsigne vores indsats.²³

Lad os arbejde dag efter dag, så vor himmelske Fader kan velsigne os. Hvis vi har hans hellige Ånd, vil de mennesker, vi er i kontakt med, føle det, for den gennemtrænger den atmosfære, vi lever i, og de vil tage del i den og suge den til sig.²⁴

Der er kun forholdsvis få, der har taget imod evangeliet, som det er blevet åbenbaret i de sidste dage, men der er millioner af vor Faders børn, der ønsker at kende hans vilje, og når sandheden bliver bragt til dem og Åndens overbevisende indflydelse bærer vidnesbyrd til dem om sandheden, vil de fryde sig over at tage imod den²⁵ (se forslag nr. 5 på s. 149).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs de to sidste afsnit i »Fra George Albert Smiths liv« (s. 141-142). Tænk på én, du kender, som ikke er medlem af Kirken. Hvilke kvaliteter beundrer du hos denne person? Hvilke af evangeliets sandheder tror han eller hun allerede på? Hvilke yderligere evangeliske sandheder ville især være nyttige for ham eller hende? Hvordan påvirker det måden, vi fortæller folk om evangeliet på, når vi tænker således om dem?
2. Tænk på engang, hvor du for bestandig er blevet påvirket af den kærlighed, en person viste dig, mens du læser det første delafsnit i lærdomme (s. 142-143). Hvorfor er det så vigtigt at undgå at være kritisk over for dem, hvis tro adskiller sig fra vores?
3. Læs det delafsnit, der begynder på s. 144. Hvad vil det sige at fortælle om evangeliet med »oprigtighed«? Hvordan kan vi

fortælle vores vidnesbyrd om det gengivne evangelium uden at lyde pralende eller egoistiske?

4. Hvad tror du, præsident Smith mente, da han sagde: »Hvis den kirke, jeg repræsenterer her, ikke er vigtigere for menneskenes børn end enhver anden kirke, så har jeg misforstået min pligt her«? (s. 145). Hvad tilbyder Jesu Kristi Kirke, som kan tilføjes til den lykkelige, en person allerede har i sit liv?
5. Tænk på en oplevelse, du har haft, hvor du har fortalt én om evangeliet, mens du læser det sidste delafsnit i lærdomme (s. 146-148). Hvad gjorde det til en god oplevelse? Hvad kan du gøre for at blive bedre til at fortælle om evangeliet?

Skriftstedshenvisninger: Joh 13:34-35; 2 Tim 1:7-8; 2 Ne 33:1; Alma 20:26-27; L&P 50:13-22

Til underviseren: Overvej at dele deltagerne op i små grupper på tre til fem personer. Vælg en leder i hver gruppe. Giv grupperne forskellige delafsnit. Bed dem som gruppe om at læse deres delafsnit og drøfte de tilhørende spørgsmål i slutningen af kapitlet. Bed derpå deltagerne om at fortælle hele klassen det, de har lært i deres gruppe (se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 181-182).

Noter

1. »President George Albert Smith's Creed«, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 262.
2. *Sharing the Gospel with Others*, udv. Preston Nibley, 1948, s. 199-201; tale holdt den 4. nov. 1945 i Washington D.C.
3. I Conference Report, okt. 1930, s. 67-68.
4. I Conference Report, okt. 1931, s. 120.
5. I Conference Report, okt. 1945, s. 168.
6. I Conference Report, okt. 1927, s. 47.
7. I Conference Report, apr. 1950, s. 187.
8. I Conference Report, apr. 1934, s. 30.
9. I Conference Report, okt. 1928, s. 94.
10. I Conference Report, apr. 1916, s. 47.
11. I Conference Report, okt. 1927, s. 48.
12. »At This Season«, *Improvement Era*, dec. 1949, s. 801, 831.
13. »Opportunities for Leadership«, *Improvement Era*, sep. 1949, s. 557, 603-604.
14. I Conference Report, okt. 1930, s. 69.
15. I Conference Report, okt. 1948, s. 7.
16. I Conference Report, okt. 1946, s. 5.
17. *Deseret News*, 20. aug. 1921, kirketillæg, s. 7.
18. I Conference Report, okt. 1904, s. 66.
19. I Conference Report, apr. 1940, s. 85.
20. I Conference Report, apr. 1935, s. 45.
21. I Conference Report, okt. 1949, s. 7.
22. I Conference Report, okt. 1904, s. 66.
23. I Conference Report, okt. 1929, s. 25.
24. I Conference Report, okt. 1906, s. 50-51.
25. *Deseret News*, 12. jan. 1907, s. 31.

Præsident Smith troede på, at teknologiens fremskridt »virkelig [kan] blive velsignelser, hvis vi anvender dem i retfærdighed til at udbrede sandheden og fremme Herrens værk blandt menneskene«.

Frem Herrens værk

*Gud leder sit værk, og han kalder på ethvert af
Kirkens medlemmer til at hjælpe med at fremme det.*

Fra George Albert Smiths liv

Da George Albert Smith blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum i 1903, var Kirkens medlemstal på lidt over 300.000. Ved slutningen af hans virke som præsident for Kirken, var det steget til over 1 million. Præsident Smith frydede sig over en sådan vækst, fordi det betød, at frelsens budskab nåede ud til flere og flere mennesker. »Hvor bør vi være lykkelige,« sagde han til en generalkonference i 1950, »ikke fordi der er flere i den organisation, vi tilhører, men fordi flere af vor Faders børn, flere af hans sønner og døtre, er kommet til forståelse af sandheden og kommer ind i den organisation, han har forberedt, så han kan undervise os i livets vej og lede os ad vejen til evig lykke.«¹

Mellem 1903 og præsident Smiths død i 1951 mødte Kirken mange udfordringer i forbindelse med dens verdensomspændende fremgang. Begivenheder som den første og den anden verdenskrig samt den store depression (en omfattende økonomisk krise) begrænsede alvorligt antallet af missionærer, der kunne sendes udenlands. Trods disse vanskeligheder forblev George Albert Smith overbevist om, at Kirken ville fortsætte med at vokse og fuldbyrde sin skæbne om at »[fylde] hele jorden« (Dan 2:35). I 1917, hvor første verdenskrig var på sit højeste, fortalte han de hellige: »Jeg bliver ikke mismodig, fordi sandheden ikke vinder hurtigere frem. Tværtimod ser jeg i disse tiders begivenheder en alvidende Faders indgriben for at forberede vejen til at sprede det evangelium, han har gengivet her på jorden i vor tid.«²

Skønt første halvdel af 1900-tallet mødte betydelige udfordringer, frembragte det også nye teknologier, som præsident Smith mente, ville fremme Herrens værk. Han var en stærk fortaler for flyindustrien og så det som en mulighed for at fuldføre sine rejseopgaver som

generalautoritet mere effektivt. Han støttede også Kirkens anvendelse af radio og fjernsyn, så Herrens ord kunne nå et bredere publikum. »Vi bør betragte disse opfindelser som velsignelser fra Herren,« sagde han. »De udvider vore muligheder betragteligt. De kan virkelig blive velsignelser, hvis vi anvender dem i retfærdighed til at udbrede sandheden og fremme Herrens værk blandt menneskene. Den store udfordring i verden i dag ligger i vores anvendelse af mange af disse opfindelser. Vi kan anvende dem til at nedbryde, hvilket vi sommetider førhen har gjort, eller vi kan benytte dem til at oplyse og velsigne menneskeheden, sådan som vor himmelske Fader ønsker, vi gør.«³

I en generalkonferencetale i 1946 profeterede præsident Smith om anvendelsen af sådanne teknologier: »Det varer ikke længe, før Herrens tjenere fra denne talerstol og andre tilgængeliggjorte steder kan komme med budskaber ud til isolerede grupper, der ligger så fjernt, at de ikke kan nås. På den og på andre måder skal vor Herre Jesu Kristi evangelium, den eneste Guds kraft til frelse som forberedelse til det celestiale rige, høres i alle dele af verden, og mange af jer, der er her, skal opleve denne dag«⁴ (se nr. 1 på s. 158 og 4 på s. 159).

Præsident Smith forstod, at Kirkens værk har fremgang, fordi det er Herrens værk, og han lærte de hellige, at muligheden for at deltage i dette værk er en velsignelse, som Herren tilbyder hvert medlem af sin kirke. Under den første generalkonference efter sin indsættelse som Kirkens præsident sagde han: »Jeg er klar over det store ansvar, der ligger på mine skuldre. Jeg ved, at uden vor himmelske Faders hjælp, kan den kirke, vi er en del af, ikke have fremgang. Intet menneske eller nogen gruppe kan gøre, at den får fremgang, men hvis denne kirkes medlemmer fortsat holder Guds befalinger, efterlever deres religion, er et eksempel for verden og elsker deres næste som sig selv, vil vi gå fremad, og større lykke vil tilflyde os.«⁵

George Albert Smiths lærdomme

Der er rigeligt med muligheder for ethvert medlem til at deltage i Herrens værk.

Ansvaret for udførelsen af dette værk påhviler ikke Kirkens præsident alene, ej heller hans rådgivere, ej heller Apostlenes Kvorum, men det tilfalder også enhver mand og kvinde, der er blevet døbt

af en Guds tjener og er blevet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ... Vi kan ikke overdrage ansvaret, selv om vi ville. Vor Fader har lagt det på vore skuldre, og vi må rette ryggen og hjælpe med at føre det til sejr.⁶

Jeg tror på jer, mine brødre og søstre. Jeg har tillid til jeres tro og jeres retskaffenhed ... I er hver især også ansvarlige over for Herren for at fremme dette værk, såvel som de, der præsiderer over jer, er. Jeg kan ikke sige: »Skal jeg vogte min bror?« Jeg kan ikke overdrage ansvaret ... men eftersom jeg står i rækkerne blandt vor Faders børn, må jeg bære min del, jeg må løfte den del af byrden, som vor himmelske Fader lægger på mig, og hvis jeg skulder, da vil jeg opdage, at jeg sætter den velsignelse over styr, som jeg ville få ved at være lydige mod vor Faders befalinger.⁷

Hvor bør vi dog være ivrige efter at gå omkring og gøre godt. Det er en doven tjener, der venter, indtil han får befaling i alt (se L&P 58:26-27). Vor himmelske Fader forventer, at vi højner vores kaldelse, uanset hvor den er, og uanset hvor ydmyg vores lod i livet måtte være.⁸

En mand er ikke nødt til at være medlem af De Tolvs Kvorum eller Kirkens præsidentskab for at kunne opnå de største velsignelser i vor himmelske Faders rige. Det er blot embeder, som kræves i Kirken, og der er mange trofaste og hengivne mænd, der er værdige til disse embeder, hvis tid og talenter er nødvendige overalt i Kirken ... Husk, at der blandt Kirkens rækker og over hele Kirken er rigelige muligheder for, at enhver mand og enhver kvinde kan gøre noget for at velsigne deres medmennesker og fremme Herrens værk.⁹

Der er en tendens til hos nogle, der bærer præstedømmet, og hos nogle, der har stillinger i Kirken, at forsømme nadvermøder og andre vigtige pligter, og til at indskrænke deres indsats til en bestemt kaldelse. De kan være funktionærer og lærere i søndagsskolen og anse det for at være tilstrækkeligt at udføre deres søndagsskoletjeneste, eller de kan være i Unge Mænd eller Unge Piger, eller i Primary, eller arbejde med slægtshistorie, eller være velfærdsarbejdere, eller have en anden opgave, og hvis de udfører deres forpligtelser i den henseende, betragter de det som at have udført hele deres pligt.

Hvor meget vi end elsker og velsigner alle sådanne for den tjeneste, de yder, er vi pålagt at minde os selv om, at det kræves af

os alle at leve efter hvert ord, som udgår af vor himmelske Faders mund (se L&P 84:44). Generelt set letter bestemte opgaver os ikke for vore andre forpligtelser, og bestemte møder erstatter eller overflødiggør ikke Kirkens almindelige møder. Og helt udover vore bestemte forpligtelser og opgaver forventes vi dag efter dag at opføre os som sidste dages hellige i ordets bredeste betydning, således at når vi ser nød eller trang, eller behov for råd og vejledning ved en hvilken som helst anledning, bør vi uopholdeligt optræde som Herrens tjenere og hjælpe til.

Og så findes der dem, der kun er medlem af Kirken af navn, men som synes at føle sig undtaget fra at yde nogen form for tjeneste. Men før eller siden begynder de at føle sig ubehageligt til mode, bliver tvivlrådige i sindet, som vi alle gør, når vi svigter det, som vi ved, er vores pligt. Et menneske, der lever i overensstemmelse med Jesu Kristi evangelium, tvivler aldrig på Kirkens fremgang, men det menneske, der forsømmer sin pligt, som svigter sine pagter, mister Herrens Ånd, og begynder dernæst at spekulere på, hvad der skal blive af Zion ...

Når man gør sin fulde pligt, ved man, ligeså sikkert som man ved, at man lever, at det er vor Faders værk, og at han vil stå sejrrig tilbage.¹⁰

Kan I ikke se, hvilket storslået værk og under der er gået fremad? Kan I ikke se, hvordan vi som enkeltpersoner blot har bidraget med vores lille smule, men i forening bliver det til en del, og Herrens ord er blevet udbredt blandt menneskenes børn, ikke på militaristisk vis, men i mildhed og i kærlighed, med et ønske om at velsigne hele menneskeheden?¹¹ (se forslag nr. 2 på s. 159).

**Modstand vil ikke stoppe Kirkens fremgang,
for det er Guds værk, ikke menneskers.**

Kirken begyndte med blot seks medlemmer. Den er vokset dag for dag trods den ondes modstand. Havde det ikke været for retfærdighedens stærke arm, havde det ikke været for vor himmelske Faders overvågning, var denne kirke blevet knust som en tynd skal for længe siden. Imidlertid har Herren sagt, at han vil værne om os, og han har lovet os beskyttelse, hvis vi vil ære ham og holde hans befalinger.¹²

»Over hele Kirken er der rigeligt med muligheder for, at enhver mand og enhver kvinde kan gøre noget for at velsigne deres medmennesker og fremme Herrens værk.«

Denne kirkes vækst er ikke sket, fordi den er populær. Den er sket trods denne verdens forstandige menneskers modstand, den er sket trods religiøse læreres modstand, og den indsamler fortsat her og der udvalgte ånder, der har levet således, at de kan begribe sandheden.¹³

Jeg har læst min bedstefars, George A. Smiths, dagbog ... Jeg har læst hans personlige oplevelser, hvoraf nogle var yderst smertefulde og andre mirakuløse. I sine unge dage blev han sendt ud for at forkynde vor Herres evangelium. Han oplevede det samme som andre mennesker, der var blevet kaldet til at tjene. Mennesker med ond i sinde kom med falske anklager mod ham og hans kammerater, men han fortsatte trofast, og Herren forsvarede dem og ærede dem i menneskers øjne og gav dem et vidnesbyrd om dette værks guddommelighed, der var så bekræftende, at ingen opgave var for vanskelig for dem at udføre i udbredelsen af sandheden.

Bedstefar var blandt den gruppe, der blev sendt til England for at forkynde evangeliet i 1839. Der stræbte modstanderen på enhver måde efter at tage modet fra dem. Dagbøgerne fra det tidspunkt afslører, at de blev urigtigt fremstillet af ugudelige mennesker og angrebet af onde ånder, men Herren bevarede dem, og de udførte et storslået værk. Otte fra De Tolvs Kvorum var der på det tidspunkt. Blandt dem, der var kaldet til at tage til England, var der mænd uden midler til at betale for sig selv, men de begyndte hjemmefra til fods. Grundet langvarig sygdom var en af disse mænd for svag til at gå tre kilometer for at tage en hestevogn, men blev hjulpet derhen af en ven. De havde tro på Gud. De vidste, at dette var hans kirke, derfor tog de af sted, og venner uden for Kirken blev inspirerede til at give dem penge og betale for deres overfart på havet, hvor de gav deres budskab, og mange trofaste mennesker tog imod sandheden som følge af deres virke.¹⁴

Dette er Guds værk. Det er ikke noget menneskes værk. Intet menneske eller nogen gruppe kunne have ført det fremad og fået succes over for verdens modstand. Mange gange har de, der gør modstand mod værket, følt, at Kirkens endeligt var kommet, og hver gang har Herren i sin majestætiske kraft løftet den op, og den er gået fremad fra by til by, fra landsby til landsby og fra land til land.¹⁵

Jeg ved, at der er mange problemer, og der vil blive større problemer som tiden kommer og går, men den samme Fader i himlen, der ledte Israels børn, der frelste Daniel og de tre hebraiske venner fra undergang, den samme himmelske Fader, der bevarede vore forfædre, som kom ind i Salt Lake-dalen og bosatte dem her og velsignede dem og gjorde det muligt for dem i folkets fattigdom at få dette storslåede tempel i Salt Lake City såvel som andre storslåede templer ... den samme Fader, jeres og min Fader, er rede til at udgyde sine velsignelser over os i dag.¹⁶

Der er ingen grund til at være modløs. Jesu Kristi evangelium ruller fortsat fremad. Vi har et løfte fra vor himmelske Fader om, at det bliver ved med at rulle fremad. Ingen anden uddeling har fået lovning på det, som vi har fået. I de fordums uddelinger er evangeliet blevet taget bort fra jorden. Da det blev gengivet i vore dage, var det med løftet om, at det aldrig igen vil blive taget bort fra jorden

eller givet til et andet folk. Så jeg trygler jer, der har lagt hånden på ploven, om ikke at vende om. Tjen Gud og hold hans befalinger.¹⁷

Vi behøver ikke føle os ængstelige for Zions fremgang, for det gode gamle skib sejler stolt videre, og de trofaste og oprigtige styrer hende sikkert mod Guds havn, kronet med herlighed, udødelighed og evigt liv. Jeg frygter ikke for disse aldrende mænd og kvinder, der har bevaret troen. Jeg frygter ikke for de drenge og piger, der vandrer i lydighed mod Herrens befalinger ... Men de sidste dages hellige, der velvidende om vor Faders vilje ikke har udført den, de, der fra tid til anden hører Herrens lærdomme og vender dem ryggen, dem frygter jeg for, at de ikke når målet, medmindre de ændrer sig og omvender sig af hele deres hjerte.¹⁸

Hans værk skrider fremad, vi må være aktive, hvis vi vil holde trit med det. For hvert år siden Kirkens organisering har den vokset sig stærkere i forhold til året før. I dag er udsigten til fortsat fremgang bedre end nogensinde. Flere mennesker lærer sandheden om os og vores holdning til dem. Fordomme grundet uvidenhed overvindes, efterhånden som lyset spredes blandt masserne ...

Det burde være indlysende for enhver, og det bliver det en dag, at modstanden mod dette værk ville have sejret over det for længe siden, hvis ikke det havde været guddommeligt. Lad hele verden vide, at det ikke kan kuldcastes, for »det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror« (se Rom 1:16).¹⁹ (Se forslag nr. 3 på s. 159).

Gud udligner forholdene i verden, så hans værk kan blive spredt over hele jorden.

Gud har besluttet, at det budskab, der blev forkyndt af hans tjenere i fordums tider, og som fornyes og udbredes af hans tjenere i de sidste dage, skal høres, og ved sin mægtige kraft vil han udligne denne verdens forhold og ydmyge menneskenes børn, indtil de er modne til omvendelse og villige til at lytte. De sandheder, vi underviser i, det vil sige de sandheder, som Gud kræver, vi underviser verden i, vinder frem.²⁰

Herren åbenbarede for en af sine profeter, at han ved fremkomsten af Mormons Bog ville påbegynde sit værk blandt nationerne til sit folks genrejsning (se 2 Ne 30:3-8; 3 Ne 21:1-14; 29:1-2). Når vi indser,

med hvilken hastighed Jesu Kristi evangelium kan udbredes nu i sammenligning med året 1830, kan vi se, at Herren har løftet sin hånd, og muligheden for kundskab gives til menneskene. Det vil ikke vare længe nu, før evangeliet på hvert et sted på jorden kan høres ved Herrens tjenere, som forkynder det med kraft. Vor himmelske Fader vil udligne forholdene i verden, så evangeliet kan blive forkyndt.²¹

Frelseren sagde, at dette evangelium om riget skal blive prædikeret i hele verden som et vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme! (se JS-M 1:31). Herren ville ikke kræve noget, der var umuligt. Han fjerner forhindringerne, og evangeliet »skal blive prædikeret«.²²

Zion bliver forløst, og verden, som nu misforstår »Mormonismens« værk, vil indse, at det er Guds kraft til frelse for dem, der vil holde vor Faders befalinger. Mit vidnesbyrd er, at værket vokser hastigt, og at menneskenes børn tager imod »Mormonismen« i deres sjæl, det vil sige vor Faders værk. Vi kan måske selv være ubetydelige, men hvis vi lever et dydigt og rent liv, hvis vi gør det, vi ved, er det rigtige, oprejses mænd og kvinder for at fortsætte Herrens værk, indtil vor Faders værk er blevet udført på den måde, han ønsker det. De, der misforstår os nu, vil lære os bedre at kende. De, der tror, at vore motiver er selviske, skal blive revet ud af vildfarelsen, og vore brødre og søstre i verden, der higer efter sandheden og ønsker at vide, hvad Herren ønsker af dem, bliver stukket i hjertet og skal tage imod evangeliet. Zion skal rejse sig og skinne og skal blive hele jordens pragt, således har Israels Gud bestemt det²³ (se forslag nr. 4 på s. 159).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Præsident Smith profeterede, at »vor Herre Jesu Kristi evangelium ... [skal] høres i alle dele af verden« (s. 152). Hvilke teknologier er med til at muliggøre det? Hvordan kan nye teknologier eller videnskabelige fremskridt ellers bidrage til Herrens værk?

2. Tænk over din nuværende kaldelse eller opgave i Kirken, mens du læser det første delafsnit i lærdomme (s. 152-154). Hvordan har du mulighed for at tage del i at »fremme Herrens værk«, når du udfører din kaldelse? Hvordan bidrager din indsats som hjemmelærer eller besøglærer til dette værk? Hvordan kan vi alle deltage udover vore formelle kaldelser og opgaver?
3. På s. 154-157 bærer præsident Smith vidnesbyrd om, at Herren leder værket i sin kirke. Hvilke oplevelser har du haft, der viser, at dette er sandt? Hvordan viser undervisning og efterlevelse af evangeliet i vores hjem vores tro på Herrens værk?
4. Led efter ting på s. 152 og 157-158, som præsident Smith sagde, Herren vil gøre for at berede vejen, så hans evangelium kan forkyndes. Hvilket bevis ser du for, at disse ting er sket eller er ved at ske i verden i dag?

Skriftstedshenvisninger: Dan 2:44-45; Joel 2:27-28; Mosi 27:13; L&P 64:33-34; 65:1-6; 107:99-100; Moses 1:39

Til underviseren: »Det kan ... hænde, at du ikke kender svaret på et spørgsmål. Hvis det sker, så sig ganske enkelt, at du ikke ved det. Du kan eventuelt sige, at du vil prøve at finde svaret derpå. Ellers kan du opfordre eleverne til at finde svaret og i en anden lektion give dem tid til at fortælle, hvad de har fundet frem til« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 64).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1950, s. 6.
2. I Conference Report, apr. 1917, s. 37.
3. I *Deseret News*, 10. maj 1947, kirketillæg, s. 10.
4. I Conference Report, okt. 1946, s. 6.
5. I Conference Report, okt. 1945, s. 173.
6. I Conference Report, apr. 1904, s. 64.
7. I Conference Report, okt. 1911, s. 44.
8. I Conference Report, apr. 1934, s. 30.
9. I Conference Report, juni 1919, s. 42-43.
10. »Our Full Duty«, *Improvement Era*, mar. 1946, s. 141.
11. I Conference Report, apr. 1930, s. 68.
12. I Conference Report, okt. 1945, s. 170-171.
13. I Conference Report, okt. 1916, s. 47.
14. I Conference Report, apr. 1931, s. 32-33.
15. I Conference Report, okt. 1931, s. 122-123.
16. I Conference Report, okt. 1945, s. 174.
17. I *Deseret News*, 20. aug. 1921, kirketillæg, s. 7.
18. I Conference Report, okt. 1906, s. 49.
19. »New Year's Greetings«, *Millennial Star*, 1. jan. 1920, s. 3.
20. I Conference Report, apr. 1917, s. 37.
21. I Conference Report, apr. 1927, s. 82-83.
22. »New Year's Greetings«, s. 2.
23. I Conference Report, apr. 1906, s. 58.

*»Ær sabbatten og hold den hellig, sidste dages
hellige, og den vil bringe jer stor glæde.«*

»Du skal ofre dine sakramenter på min hellige dag«

At holde sabbatsdagen hellig og tage værdigt del i nadveren giver os øget åndelig styrke.

Fra George Albert Smiths liv

Som barn lærte George Albert Smith vigtigheden af at ære sabbatsdagen. Der kom ofte en gruppe drenge fra nabolaget hjem til ham om søndagen efter søndagsskolen for at spørge, om han ville spille bold. »Jeg havde det ligesom drengene,« sagde han. »Jeg syntes, det ville være rigtig sjovt at spille bold og lege andre lege. Men jeg havde en vidunderlig mor. Hun sagde ikke: »Det må du ikke,« men hun sagde: »Min søn, du bliver lykkeligere, hvis du ikke gør det ...«. Jeg vil gerne fortælle jer, hvor taknemlig jeg er for den slags opdragelse hjemmefra.«¹ Indvirkningen af præsident Smiths mors lærdomme kan ses på, hvordan han ofte mindede de hellige om, at overholdelse af sabbatsdagen medfører store velsignelser.

Som generalautoritet havde George Albert Smith mulighed for at overvære Kirkens søndagsmøder mange forskellige steder. Når han så de hellige tilbede sammen på sabbatten, var han glad over deres ærbødige holdning til nadveren: »Jeg føler, at en forståelse af helligheden af Herrens nadver er vigtig for Kirkens medlemmer ... Jeg fryder mig, når jeg ser, at vore brødre og søstre kommer til Kirken og tager ... værdigt del i disse sindbilleder«² (se forslag nr. 1 på s. 168).

George Albert Smiths lærdomme

Guds befaling om at holde sabbatsdagen hellig er ikke en byrde, men en velsignelse.

Herren har lært os, at vi må overholde sabbatsdagen for at helligholde den. En ud af syv dage har han indstiftet som sin dag, og

i betragtning af alle de velsignelser, han udøser over os de andre dage, forekommer det mig, at vi burde finde glæde ved at gøre det, han beder os om at gøre på sin hellige dag, og jeg tror på, at medmindre vi gør det, finder vi ingen glæde ... Han ønsker, vi skal være lykkelige og har fortalt os, hvordan vi kan opnå den lykke.³

Vi bør tænke på formålet med Herrens dag og tage del i den indvirkning, tilbedelse har. Hvad ville verden ikke opnå, hvis alle vor himmelske Faders børn – og vi er alle hans børn – ville respektere hans ønske om, at sabbatten skulle være en dag til tilbedelse. Der findes ingen måde at vurdere på, hvilken gavnlige virkning det kunne udvirke, hverken i vores land, eller i alle verdens lande, hvis vi ærede sabbatsdagen og holdt den hellig.⁴

Sabbatten er blevet en fridag ... – en dag afsat af tusinder til at overtræde den befaling, Gud gav for længe, længe siden, og jeg er overbevist om, at meget af den sorg og nød, som rammer og fortsat vil ramme menneskeheden, kan spores tilbage til det faktum, at de har ignoreret hans formaning om at holde sabbatsdagen hellig⁵ (se forslag nr. 2 på s. 168).

En af de første prædikener, der blev afholdt i denne dal (Salt Lake), kom fra præsident Brigham Young, og han advarede folket om at ære sabbatsdagen og holde den hellig, og uanset hvor vanskelige forholdene var, skulle de ikke gå ud og lave legemligt arbejde på sabbatsdagen ... Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har opfordret sit folk til at huske sabbatsdagen og holde den hellig, fordi det behager vor himmelske Fader, at vi gør det.⁶

Lad os undervise disse drenge og piger (i Kirken), efterhånden som de vokser op, så de gør de ting, Herren ønsker, de skal gøre på sabbatsdagen, og det vil være en overraskende indflydelse, de kan få i det lokalsamfund, de bor i. Medmindre verden omvender sig fra sin skødesløshed og ligegyldighed, medmindre vi sidste dages hellige i mange tilfælde omvender os fra vores ligegyldige holdning over for vor himmelske Faders helligdag, får vi ikke al den glæde og lykke, vi ønsker at nyde her, og den vil ikke findes hos os i evigheden.⁷

Nogle mennesker tror tilsyneladende, at hvis de har overværet et kirkemøde eller udført en del af den tjeneste, der forventes af dem om søndagen, så har de frihed til at søge fornøjelser og tage del i aktiviteter, der er uforenelige med sabbattens ånd, og samtidig

kunne nyde vor Faders gunst. Jeg siger jer, at hvis Kirkens medlemmer, som ved bedre, fremturer med at vanhellige sabbatsdagen i søgen efter verdslige fornøjelser, mister de troen, og vor himmelske Faders Ånd vil trække sig bort fra dem.⁸

Det er ikke ubetydeligt at bryde sabbatten. Jeg ønsker at sige, at hver gang I bryder sabbatten, mister I mere, end I vinder, uanset hvad I tror, I kommer til at vinde.⁹

At glemme at den (sabbatsdagen) er Herrens dag, som nogle af os tilsyneladende gør, er utaknemligt. Han har reserveret en dag ud af syv, ikke for at gøre det til en byrde, men for at bringe glæde ind i vores tilværelse og gøre, at vores hjem kan være et samlingssted for familien, at forældre og børn kan samles om arnestedet og få større kærlighed til hinanden ...

Ær sabbatten og hold den hellig, sidste dages hellige, og den vil bringe jer stor glæde, og vor himmelske Fader vil udøse de velsignelser over jer, som kommer ved lydighed mod hans råd og vejledning.¹⁰

At komme i kirke er en vigtig del af at helligholde sabbatsdagen.

Hvis vi gør det, vor himmelske Fader ønsker, vi skal gøre, går vi til hans hellige hus på sabbatsdagen og nyder dér nadveren til erindring om det offer, der blev gjort for vores skyld af menneskehedens Forløser.¹¹

Den (sabbatsdagen) er Herrens hellige dag, det er den dag, som han har reserveret, hvor vi skal tilbede ham, og i disse sidste dage har han givet endnu en befaling om, at vi skal gå til bønnens og fastens hus på hans hellige dag, og dér anerkende vore fejl og bære vores vidnesbyrd i hinandens nærvær (se L&P 59:9-12) ...

I denne storslåede tidsalder, hvor folk kan sidde mageligt derhjemme og høre verdens musik og lytte til offentlige taler og prædikener, bliver de siddende hjemme og føler måske, at de modtager alt det, de kunne modtage, hvis de tog hen til et sted beregnet på religiøs gudstjeneste.

De sidste dages hellige behøver ikke at blive bedraget i denne sag. Det er ikke kun ordet, vi hører, som er gavnligt, men det, der er afgørende, er den indflydelse, der gennemtrænger vore

tilbedelseshuse, og som kommer fra vor himmelske Fader. Vi kan have en radio i vores hjem, men vi drager ikke lige så meget nytte af det åndeligt, som hvis vi tager til Herrens hus på hans hellige dag, hvor vi får lov at nyde nadveren, hvor vi beder, og hvor vi nedkalder vor himmelske Faders velsignelser og får et vidnesbyrd om den sandhed, der er beregnet på at frelse menneskeheden¹² (se forslag nr. 3 på s. 168).

Det er et helligt privilegium at nyde nadveren på sabbatsdagen.

Jeg tror, at de fleste af os måske er klar over, hvilken gave vi har fået i de stunder, hvor vi har haft lov til at samles i fred og ro for at mødes og nyde symbolerne på Mesterens sønderbrudte legeme og udgydte blod. Det bør i vores sind være, og det antager jeg, det er, en yderst hellig og højtidelig stund hos hver eneste af os, hvor vi anerkender, at vi fornyr vore pagter med ham, som gav sit liv, så vi kan opstå og blive ophøjet. Når vi nyder disse symboler, er jeg sikker på, at vi alle er klar over, at nadveren, som blev indført af ham, før han gik bort, gennem evigheden skal opløfte og inspirere os og være en velsignelse for os.¹³

Nadveren er af stor betydning. Herren selv fastsatte, at vi skulle nyde disse symboler. Der er mange mennesker, der tror, at det er nødvendigt at blive døbt og få andre af evangeliets ordinancer udført til deres bedste, og alligevel bliver de ligegyldige og skødesløse med hensyn til Herrens nadver. Den blev anset for at være af så stor betydning fra vor himmelske Faders side, at de hellige gennem hans elskede Søn og apostlene og profeterne, som det står skrevet i skrifterne, blev formanet til at nyde den regelmæssigt. Tre af evangelisterne (de, der skrev evangeliene) henviser til den (se Matt 26:26-28; Mark 14:22-24; Luk 22:19-20), og vi opdager, at skriften mange steder lærer os om betydningen af den, sådan som Herren selv underviste i den, da han boede i kødet. Vor Fader i himlen giver os ikke befalinger eller råd, som ikke er vigtige. Han underviser os for at opløfte os, få os til at vokse og udvikle os, og hvis vi følger hans råd, vil det forberede os til at komme tilbage til hans nærhed ... Hver sabbatsdag forventes vi at komme sammen og nyde disse symboler på vor opstandne Forlørsers legeme og blod ...

»Nadveren, som blev indført af [Mesteren], før han gik bort, [skal] gennem evigheden opløfte og inspirere os og være en velsignelse for os.«

Vi finder også en henvisning til dette i det 18. kapitel i tredje Nefi, hvor Frelseren instruerer sit folk på dette (det amerikanske) fastland, nøjagtigt som han havde undervist sine disciple i den gamle verden i at nyde nadveren. Der står følgende:

»Og da mængden havde spist og var blevet mætte, sagde han til disciplene: Se, en blandt jer skal ordineres, og ham vil jeg give magt, så han kan bryde brødet og velsigne det og give det til min kirkes folk, til alle dem, som vil tro og blive døbt i mit navn.

Og dette skal I altid bestræbe jer på at gøre, ligesom jeg har gjort, ligesom jeg har brudt brødet og velsignet det og givet det til jer.«

... I det næste vers står der følgende:

»Og dette skal I gøre til erindring om mit legeme, som jeg har vist jer. Og det skal være et vidnesbyrd for Faderen om, at I altid erindrer mig. Og hvis I altid erindrer mig, skal I have min Ånd til at være hos jer« (3 Ne 18:5-7).

... Derudover finder vi, at Herren i vor tid har givet os åbenbaring om dette emne. I afsnit 20 i Lære og Pagter giver Herren os instruktioner om emnet. I den åbenbaring siger han begyndende med vers 75:

»Det er nødvendigt, at kirken ofte mødes for at nyde brød og vin til erindring om Herren Jesus;

og ældsten eller præsten skal velsigne det; og på denne måde skal han velsigne det: Han skal knæle sammen med kirken og påkalde Faderen i højtidelig bøn, idet han siger:«

Læg mærke til den smukke bøn, der følger ...:

»O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige dette brød for alle de sjæle, som nyder deraf, så de må spise til erindring om din Søns legeme og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet dem, så de altid må have hans Ånd hos sig. Amen« (L&P 20:75-77).

Bønnen over og velsignelsen af vandet er noget lig den (se L&P 20:78-79).

Hvor er de hellige, hvor er de dybt hellige, de tanker, der udtrykkes i denne nadverbøn. Jeg formaner jer til, mine brødre, når vi forretter velsignelsen af nadveren, at vi gentager ... nøjagtigt de ord, vi har fået i denne åbenbaring, og at vi gør det med Herrens Ånd. Når vi fremsiger disse bønner, bør vi føle den betydning, der udtrykkes i den tekst, vi siger.¹⁴

Jeg frygter nogle gange, at der ikke er den højtidelige atmosfære, der burde være, når nadveren forrettes ved nogle af vore møder. Det er virkelig et helligt privilegium ... De, der nyder nadveren, bør i deres sind erindre den forpligtelse, der henvises til i bønnen¹⁵ (se forslag nr. 4 på s. 168).

Værdig deltagelse i nadveren fornyr vores åndelige styrke.

Vi nyder fysisk mad – det vil sige, at vi nyder brød og vand osv. for at nære det fysiske legeme. Det er ligeså nødvendigt, at vi nyder symbolerne på vor opstandne Herres legeme og blod for at øge vores åndelige styrke. Det er set, at mænd og kvinder, der år

efter år ikke nyder Herrens nadver, gradvist mister vor himmelske Faders Ånd. De sætter dens ledsagelse over styr, hvor de har haft mulighed for at nyde denne velsignelse, men har undladt at drage fordel af den ...

Jeg har slået op på nogle skriftsteder i det 11. kapitel i 1. Korintherbrev, begyndende med det 23. vers, hvor der står følgende:

»For jeg har modtaget fra Herren og også overleveret til jer, at Herren Jesus i den nat, da han blev forrådt, tog et brød,

takkede, brød det og sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!«

Ligeså tog han også bægeret efter måltidet og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod; gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af mig!«

For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer.

Den, der spiser Herrens brød eller drikker hans bæger på en uværdig måde, forsynder sig derfor imod Herrens legeme og blod.

Enhver skal prøve sig selv, og så spise af brødet og drikke af bægeret.

For den, der spiser og drikker uden at agte på legemet, spiser og drikker sig en dom til.

Derfor er der mange syge og svage hos jer, og ikke så få sover hen« (1 Kor 11:23-30).

... Jeg ønsker at henlede jeres opmærksomhed på, at der er en fare ved det, hvis vi gør det (nyder nadveren) uværdigt. Før vi nyder nadveren, bør vores hjerte være rensset, vore hænder bør være rene, vi bør have aflagt os al fjendskab mod vore medmennesker, leve i fred med vores næste, og vi bør i vores hjerte have et ønske om at gøre vor Faders vilje og holde alle hans befalinger. Hvis vi gør det, bliver det en velsignelse for os at nyde nadveren, og den vil forny vores åndelige styrke ...

Vi bør alvorligt overveje de pagter, vi indgår med vor Fader. Lad os vise nøje opmærksomhed mod disse pagter, og lad os sørge for, at vi spiser og drikker værdigt til velsignelse for vores sjæl og for at øge vores åndelige styrke. Disse velsignelser er til jer, mine brødre

og søstre, som er vore trosfæller. Lad os værdsætte dem og leve værdigt til dem, så vi kan være et eksempel på vores tro gennem vores levevis. Lad ingen af os være under fordømmelse ved at nyde nadveren uværdigt, og derved miste vor Faders Ånds ledsagelse.¹⁶

Vi bør nyde den (nadveren) i ydmyghed og være forberedte med skyldfrie hænder og et rent hjerte samt med et ønske om at være antagelige for vor Fader, så vi kan modtage den værdigt og glæde os over de velsignelser, der kommer til os.¹⁷

Må Herren velsigne os, må hans Ånd fortsat udøses over os. Må vi elske hinanden, sådan som vor Fader har befalet, vi skal gøre. Hvis vi værdigt kan nyde nadveren, kan vi elske hinanden, ja, sådan som vor Fader har forordnet det, og huske at han har sagt til os: »Hvis I ikke er ét, er I ikke mine« (L&P 38:27).¹⁸ (Se forslag nr. 5 på s. 169).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs det sidste afsnit på s. 161. Hvis Kirkens præsident skulle overvære jeres nadvermøde, hvad tror du så, hans indtryk ville være? Hvad kan du personligt gøre for at vise større ærbødighed over for Herren og nadveren?
2. Overvej præsident Smiths ord i første og andet hele afsnit på s. 162. Hvordan ville samfundet generelt set drage fordel af, at flere mennesker ærede sabbatsdagen? På hvilke passende måder kunne vores familie og andre hjælpes til at se, at overholdelse af sabbatsdagen er en velsignelse frem for en byrde?
3. Hvilke fordele er der blandt andet ved at tilbede sammen på en søndag, som vi ikke får ved blot at studere evangeliet i vores hjem? (Se eksempler på s. 163-164; se også L&P 59:9-12).
4. Tænk over, hvad du kan gøre for at få nadverordinancen til at blive en mere betydningsfuld del af din tilværelse, mens du læser det delafsnit, der begynder på s. 164. Hvilke effektive måder kan hjælpe børn til at forberede sig til nadveren og behandle den med ærbødighed?

5. Se efter, hvad præsident Smith forklarer, der gør os fortjente til at nyde nadveren værdigt, mens du læser de fire sidste afsnit i lærdomme (s. 167-168). Hvorfor tror du, at værdig deltagelse i nadveren øger vores åndelige styrke?

Skriftstedshenvisninger: 2 Mos 20:8-11; Es 58:13-14; Matt 18:20; 3 Ne 18:1-12; 20:8-9; Moro 6:5-6

Til underviseren: »En dygtig lærer tænker ikke: »Hvad skal jeg gøre i klassen i dag?« eller »Hvad vil jeg undervise i i dag?« Han spørger: »Hvad vil mine elever gøre i klassen i dag?« og »Hvordan kan jeg hjælpe mine elever med at opdage det, som de har behov for at vide?« (Virginia H. Pearce, i *Undervisning, den største kaldelse*, s. 61).

Noter

1. I Conference Report, okt. 1948, s. 188.	10. I Conference Report, okt. 1932, s. 23.
2. I Conference Report, apr. 1908, s. 34-35.	11. I Conference Report, okt. 1932, s. 23.
3. I Conference Report, okt. 1937, s. 50.	12. I <i>Deseret News</i> , 31. jan. 1925, tillæg nr. 3, s. 4.
4. »A Faith Founded upon Truth«, <i>Deseret News</i> , 17. juni 1944, kirketillæg, s. 4.	13. »The Sacredness of the Sacrament«, <i>Improvement Era</i> , apr. 1946, s. 206.
5. I Conference Report, okt. 1935, s. 120.	14. I Conference Report, apr. 1908, s. 35-37.
6. I Conference Report, apr. 1948, s. 13-14.	15. »The Sacredness of the Sacrament«, s. 206.
7. »Tribute to Richard Ballantyne«, <i>Instructor</i> , nov. 1946, s. 505.	16. I Conference Report, apr. 1908, s. 34-35, 37.
8. »Faith – and Life«, <i>Improvement Era</i> , apr. 1949, s. 252.	17. I Conference Report, apr. 1908, s. 36.
9. I Conference Report, okt. 1948, s. 188.	18. I Conference Report, apr. 1908, s. 37.

»Skrifterne er fyldt med beviser på troens kraft ... Ved tro kaldte profeten Elias ild ned fra himlen for at fortære hans offer.«

Troens styrkende kraft

Tro er en gave fra Herren, igennem hvilken de retskafne får bemyndigelse til at udføre bemærkelsesværdige ting.

Fra George Albert Smiths liv

I 1919 blev George Albert Smith som medlem af De Tolv Apostles Kvorum kaldet som præsident for Den Europæiske Mission. I et budskab til de lokale hellige omtalte præsident Smith kort tid efter sin ankomst de vanskelige forhold i Europa, som stadig var ved at komme sig efter første verdenskrigs ødelæggelser: »Jeg er klar over, at vi lever i en vigtig tid i verdenshistorien. Med nye, anspændte forhold blandt landene og en urolig atmosfære, som er almindelig næsten overalt hos menneskenes børn, føler jeg derfor et stort ansvar derved, at jeg må møde dem og jeg stræber yderst indtrængende efter guddommelig vejledning i udførelsen af mine pligter.« Præsident Smith havde tro på, at trods de vanskelige tider, de stod over for, ville medlemmernes og missionærernes indsats blive belønnet med fremgang: »Bistået af gode, dygtige medarbejdere i missionens hovedkvarter og af trofaste mænd og kvinder i missionsmarken ser jeg med glad forventning frem til en udbytterig høst af ærlige sjæle.«¹

En af præsident Smiths mest presserende pligter som missionspræsident var at øge antallet af missionærer i Europa. Kirken havde kun sendt få missionærer til Europa under krigen, og nu gjorde mangel på fødevarer og andre økonomiske problemer, at de europæiske regeringers embedsmænd blev uvillige til at udstede visa til udlændinge. Præsident Smiths vanskelige hverv var at overtale disse embedsmænd til at tillade, at missionærerne kom ind i deres land. I et brev til sin datter Emily fortalte præsident Smith om en rejse til London med dette formål.

»Vores amerikanske ambassadør har været meget venlig og har formået at sikre os et interview med Sir Robert Horne,

Storbritanniens arbejdsminister. Da vi præsenterede os i hans kontor, overrakte vi vores brev fra ambassadøren til Sir Roberts sekretær, som spurgte, om vores ærinde kunne vente, eftersom hans chef skulle af sted til Skotland om nogle få minutter og være væk i tre uger. Jeg forsikrede ham om, at vi ville påskønne fem minutter af hans tid nu overordentligt, eftersom vi ikke boede i London og vores sag hastede. Sekretæren gik ind til Sir Robert og vendte snart tilbage og fortalte, at denne ville udsætte sin rejse og møde os kl. 16 samme dag. Jeg havde bedt yderst indtrængende den morgen om, at vejen måtte blive åbnet for os, og da vi blev inviteret til at komme tilbage, følte jeg stor taknemlighed mod vor himmelske Fader.«

På det aftalte tidspunkt blev præsident Smith og hans medarbejdere inviteret ind på Sir Robert Hornes privatkontor. »Vi prøvede at fortælle ham, hvad vi havde brug for og forsikrede ham, at Storbritannien havde behov for det, vi bad om. I næsten halvanden time lyttede han yderst interesseret til noget af Kirkens historie, vores tro og så videre.

Da jeg var færdig, spurgte han atter, hvad vi ønskede af ham, og da vi fortalte ham, at vi ønskede at få den begunstigelse at hæve vores missionærstyrke til 250, det samme som før krigen, sagde han, at det ville være ham en fornøjelse at udstede instrukser til sin afdeling om at tillade, at det antal kunne lande så hurtigt, som de kunne ankomme. Selvfølgelig var vi yderst glade og forlod ham med en forvisning om, at han havde lettet os for noget af en byrde i vores sind.

Jeg er overbevist om, at vi fik en ven i en af Englands mest indflydelsesrige mænd, og jeg vil ikke tøve med at henvende mig til ham på noget tidspunkt, hvis det skulle vise sig nødvendigt.«²

James Gunn McKay, en af præsident Smiths missionærer, som var til stede ved mødet med Sir Robert Horne, sagde senere: »Se det vidunderlige værk, han har udført. Der var kun få ældster dér (i missionen). Det syntes, som om vejen lukkede til, og alligevel kom han fyldt af Herrens inspiration og var i stand til at banke på hos embedsmænd og vinde deres tillid, og til sidst opnåede vi den gunst, vi ønskede, at ældsterne kunne komme og genoptage arbejdet og udføre deres mission med at fremme Herrens sag og udrette hans værk, og på den måde sikrede han os et vidnesbyrd om, at

Gud leder dette værk.«³ Ældste McKay tilskrev præsident Smiths succes hans »tro, hengivenhed og næstekærlighed mod alle dem, han omgikkes«. »Jeg arbejdede sammen med ham,« sagde han. »Jeg sad i råd med ham, jeg bad sammen med ham, og jeg ved, at hans tro og loyalitet er så dyb som selve livet«⁴ (se forslag nr. 1 på s. 179).

George Albert Smiths lærdomme

Troens kraft er tydelig i skrifterne.

Vi får at vide, at uden tro kan vi ikke behage Gud (se Heb 11:6). Den er baggrunden for al handling, og skrifterne er fyldt med beviser på troens kraft. Det var Noas tro, der gjorde ham i stand til at bygge en ark, og som følge af lydighed mod Guds befalinger, blev han og hans husstand frelst, mens de, der manglede tro, blev begravet i den store vandflod (se 1 Mos 6:13-22; 7:1-24).

Det var ved tro, at Lot og hans familiemedlemmer blev skånet, da ild fra himlen fortærede byerne Sodoma og Gomorra og tilintetgjorde de indbyggere, som ikke havde tro (se 1 Mos 19:12-25).⁵

Ved tro ledte Moses Israels børn ud af trældom og gik tørskoet gennem Det Røde Hav, hvori de egyptiske forfølgere druknede, da de forsøgte sig. Mængden blev bispist med brød fra himlen. Da Moses slog på klippen ved Horeb, strømmede vandet ud for at slukke deres tørst, og mens de gik gennem ørkenen, blev de ledt til det forjættede land (se 2 Mos 14:21-31; 16:14-15; 17:5-6).⁶

Da Daniel fortsatte med at bede offentligt til Israels Gud, på trods af et dekret, som hans fjender havde forberedt med det formål at få ram på ham, blev han kastet i løvekulen og efterladt om natten. Han vidste, at hans himmelske Fader kunne bevare ham, og hans tillid var urokkelig. Næste morgen gik kongen tidligt hen til kulen og fandt Daniel i live. Hans tro havde gjort de vilde dyr harmløse og gjort ham fortjent til kongens hengivenhed (se Dan 6:4-28).

De tre hebræere, Shadrak, Meshak og Abed-Nego, som nægtede at tilbede en guldstøtte, som Nebukadnesar havde opstillet, blev kastet ned i den flammende ovn, der blev ophedet til syv gange varmere end normalt. De stolede på den levende Gud, og deres tro blev belønnet ved, at deres liv blev skånet (se Dan 3:8-28).

*Ved tro ledte Moses Israels børn ud af trældom,
[og] gik tørskoet gennem Det Røde Hav.«*

Ved tro kaldte profeten Elias ild ned fra himlen for at fortære hans offer, og kongen og folket blev overbeviste om, at Israels Gud var Gud, og at Ba'al ikke var (se 1 Kong 18:36-40).

Det var ved tro, at Jereds bror og hans ledsagere bevarede deres fædres sprog under forvirringen af sprog ved Babelstårnet og blev bragt til denne vestlige halvkugle (se Eter 1:33-43) ... Det var en lignende tro, der gjorde Lehi i stand til at føre sin familie over havet og sætte fødderne på dette land, som er udsøgt frem for alle andre lande.

Det var tro, der satte Jesu disciple i stand til at udholde den forfølgelse, der overgik dem, og trods jødernes modstand at befæste det evangelium, som Frelseren havde overgivet dem.⁷

Det var ved tro, at alle miraklerne blev udvirket af denne verdens Forløser, og af dem, der omgikkes ham. Siden tidens begyndelse og indtil nu har det været det trofaste menneske, der har haft magt sammen med Gud.⁸ (Se forslag nr. 2 på s. 188-189).

Troens kraft er tydelig i de retskafne helliges tilværelse i denne uddeling.

I denne sidste uddeling var det takket være den unge profets (Joseph Smiths) ubetingede tro på Gud, at han gik ud i lunden, knælede, bad og modtog den første, store, himmelske tilkendegivelse, der kom til ham, hvorved de personlige egenskaber hos Guddommen atter blev gjort kendt for menneskeheden. Det var ved tro, at han kunne tage til højen Cumora og fra en engels hænder modtage disse hellige optegnelser, som han senere oversatte ved Guds gave og kraft. Det var ved tro, at han førte sit folk fra Kirtland til Missouris land og tilbage til Illinois, og skønt de gentagne gange blev udplyndret og drevet ud af deres hjem, forblev den tro hos dem, der var sået i deres hjerte, og de vidste, at Gud var opmærksom på dem. Det var ved tro, at den store by Nauvoo blev grundlagt under ledelse af profeten Joseph Smith, og ved tro at han modtog de herlige sandheder, som Lære og Pagter indeholder.

Det var ved tro, at Brigham Young førte folket ind i det vestlige land (Salt Lake-dalen), og da han ankom til toppen af bjerget og så ud over dalen, gav Gud ham et vidnesbyrd om, at dette var stedet, hvor Israel skulle grundlægges ... Det var ved tro, at folket lagde hjørnesteinen til dette storslåede tempel (templet i Salt Lake City), og i deres svaghed og fattigdom troede de på, at Gud ville berede en vej og tilvejebringe de midler, hvorved bygningsværket kunne færdiggøres. Det var ved tro, at vor himmelske Faders nåde blev skænket folket, da de i deres nød så afgrøderne blive fortæret af græshopperne, uden noget middel til at forhindre det, og ved Guds barmhjertighed blev deres bønner besvaret, og de fik et vidnesbyrd om det, ved at mågerne kom, så deres høst blev bevaret, og de blev reddet fra sult ...

Det har været ved tro, at de mænd, der har stået i spidsen for dette værk, har været inspirerede for fra tid til anden at komme med den undervisning, vi havde brug for. Det er ved tro, vi bliver opbygget ... af dem, der tjener i Herrens navn, og Talsmanden levendegør deres forstand og bringer det forgangne op i deres hukommelse og viser dem det, der skal komme, og beviser således åbenbaringens ånd.⁹

Det har været ved tro, at Israels ældster er gået frem efter at have forladt deres hjem og deres kære, og har udholdt verdens skændsel

»Det var ved tro, at Brigham Young førte folket ind i [Salt Lake-dalen].«

for at bære vidnesbyrd om, at Gud lever, og at Jesus er Kristus, og at Joseph Smith var en Herrens profet. Ved tro er de syge blevet helbredt, jeres døde er blevet oprejst til livet. Var de optegnelser tilgængelige med de mirakler, der er blevet udvirket blandt dette folk ... ville de være et vidnesbyrd om Guds kraft gennem tro, som ikke overgås af nogen tidsalder i verden.

Det er dette princip, mine brødre og søstre, der får os til at sigte mod himlen, og som giver os håb i livets kamp. Når vi bliver forvirrede og står over for hindringer, vi tilsyneladende ikke kan overvinde og har tro på verdens Forløser, kan vi gå til ham og vide, at vore bønner besvares til vores bedste¹⁰ (se forslag nr. 3 på s. 179).

Dette spørgsmål er ofte blevet stillet: Er det muligt, at de drenge og piger, de unge mænd og unge piger, der er blevet opdraget i denne generation i Kirken, ville være villige til at lide de trængsler, afsavn og prøvelser, som deres fædre og mødre udholdt for evangeliets skyld? Ville de forlade deres trygge hjem for at befolke et nyt land til fordel for deres tro?

Jeg siger jer, at hvis der i deres hjerte er blevet sået en kundskab om dette værks guddommelighed, som vi kender det, hvis de har fået tro, fordi vi har holdt Herrens befalinger, hvis de er blevet undervist i at vide, at Jesus er Kristus, og at Joseph Smith var en Herrens profet, så siger jeg jer: Ja! De ville gøre det, deres far og mor har gjort og udfylde deres plads blandt Israel i de sidste dage.

Hvis det betød afsavn, hvis det betød sygdom og nød, eller selv det at leve i eksil, er der hundred- og tusindvis af vore sønner og døtre, der om nødvendigt ville besegle deres vidnesbyrd med deres liv, når de ved, at dette er Kristi evangelium¹¹ (se forslag nr. 2 på s. 179).

**Herren åbner vejen for os, så vi kan gøre det,
han beder os om, hvis vi udøver tro.**

Jeg husker engang, hvor jeg følte mig tilskyndet til at sige til en missionær, der skulle til en bestemt by, hvor de ikke ville lade os holde møder på gaden:

»Husk nu at give Herren en chance. Du skal bede om en tjeneste. Giv Herren en chance. Bed ham om at åbne vejen.«

Den unge mand tog hen til den by, gik ind på borgmesterens kontor og spurgte, om han kunne tale med ham. Han ville spørge, om de kunne ændre den regel.

Da han kom derhen, fandt han ud af, at borgmesteren ikke var i byen. Den unge mand kom ud fra kontoret, så ned ad gangen og opdagede en dør for enden af den: »Politimesterens kontor.« Han tøvede et øjeblik, og noget sagde til ham: »Giv Herren en chance.« Han gik hen til politimesterens kontor og fortalte ham, hvorfor han var kommet. Da han var færdig, sagde manden:

»Jamen, hvilket gadehjørne vil du gerne have?«

Han sagde: »Jeg kender ikke denne by lige så godt, som du gør. Jeg vil ikke bede om et gadehjørne, der ikke er ønskværdigt, eller hvor vi ville spærre trafikken. Vil du have noget imod at gå med mig ud og vælge et gadehjørne?«

Kan I forestille jer en missionær, der beder en politimester om at vælge et gadehjørne, hvorfra han kan forkynde evangeliet!

Betjenten sagde:

»Selvfølgelig vil jeg gå med dig.«

På et kvarter havde de et af de bedste gadehjørner i byen, med tilladelse til at forkynde Jesu Kristi evangelium, hvor det ikke var blevet forkyndt på gaderne siden før krigen (første verdenskrig) ...

Herren har en måde at udføre ting på, som vi ikke er i stand til, og han beder os aldrig om at gøre noget, uden at han gør vejen mulig. Det var det, han fortalte os gennem Nefi. Han kræver ikke noget uden at berede vejen.

»Og det skete, at jeg, Nefi, sagde til min far: Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen befalinger til menneskenes børn, uden at han bereder en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Ne 3:7).

Hvis der er noget, som Herren beder dig om eller forventer, at du gør, og du ikke lige ved, hvordan du skal bære dig ad, så gør dit bedste. Bevæg dig i den retning, du bør gå, stol på Herren, giv ham en chance, og han vil aldrig svigte dig.¹²

Hvor er det vidunderligt at vide, at hvis vi vil, kan vi holde vor himmelske Fader i hånden og blive vejledt af ham. Intet andet folk i verden har den forsikring, som denne gruppe mennesker har.¹³ (Se forslag nr. 4 på s. 179).

Gud giver tro som gave til de retskafne.

Vores tro er betinget af vores retskafne liv. Vi kan ikke leve upasende og have tro, som vi burde, men hvis vi holder Herrens befalinger, kan vi få tro, og den vil vokse og øges, efterhånden som vores retskaffenhed øges.¹⁴

Hvis nogen af os mangler tro på dette værk, er det fordi vi ikke har holdt Guds befalinger. Hvis der er nogen, der ikke ved, at dette er vor Faders værk, er det, fordi de ikke har gjort deres pligt. Jeg ved, så sandt som jeg ved, at jeg lever, at dette er Herrens værk, og den kundskab kommer som følge af at holde hans befalinger.¹⁵

Vi ved, at tro er en gave fra Gud, at det er frugten af en retskaffen levevis. Den kommer ikke til os på vores befaling, men den er følgen af at gøre vor himmelske Faders vilje. Hvis vi mangler tro, så

lad os undersøge os selv for at se, om vi har holdt hans befalinger og uden at tøve omvende os, hvis ikke vi har ... Må Herren øge vores tro, og må vi leve, så vi kan være værdig til den.¹⁶

Jeg håber, at de, der har fået denne vidunderlige troens gave, lever, så de kan bevare den.¹⁷ (Se forslag nr. 5 nedenfor).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Se efter beviser på George Albert Smiths tro i beretningen på s. 171-172. En af præsident Smiths missionærer sagde, at hans resultater »sikrede ... os et vidnesbyrd om, at Gud leder dette værk« (s. 173). Hvordan er du blevet påvirket af andres tro, som fx et familiemedlem eller en nær ven?
2. Gennemgå eksemplerne på tro på s. 173-177. Hvilke andre eksempler på tro er særlig meningsfulde for dig? Hvordan kunne du bruge disse eksempler til at hjælpe nogen, der udøver tro, men endnu ikke har modtaget de velsignelser, som han eller hun ønsker?
3. Hvordan har din tro givet dig »håb i livets kamp«? Hvordan kan tro hjælpe os med at overvinde frygt eller andre »hindringer, vi tilsyneladende ikke kan overvinde«? (s. 176).
4. Læs beretningen, der begynder på s. 177, og sammenlign den med beretningen i »Fra George Albert Smiths liv«. Hvilke oplevelser har du haft, der ligner dem? Hvad tror du, der menes med at »giv[e] Herren en chance«?
5. Præsident Smith lærte os, at »tro er en gave fra Gud«, som »[ikke] kommer ... til os på vores befaling« (s. 178). Hvordan påvirker dette princip den måde, hvorpå du prøver at øge din tro og inspirere til tro hos andre? Hvilke specifikke ting kan vi gøre for at »bevare« troens gave? (se Alma 32:35-43).

Skriptstedshenvisninger: Hebr 11:1-11, 17-34; Jak 2:17-24; Alma 32:26-43; Eter 12:6-22; Moro 7:27-39; L&P 136:42

Til underviseren: »For at hjælpe eleverne med at forberede sig til at besvare spørgsmål kan du, inden noget bliver læst op eller præsenteret, fortælle dem, at du vil bede dem om at besvare noget ... Du kan for eksempel sige: »Lyt, når jeg læser dette skriftsted op, så I kan fortælle, hvad der interesserer jer mest ved dette«, eller: »Se, mens dette skriftsted bliver læst op, om I kan forstå, hvad Herren fortæller os om tro« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 69).

Noter

1. »Greetings«, *Millennial Star*, 10. juli 1919, s. 440-441.
2. I Glenn R. Stubbs, »A Biography of George Albert Smith, 1870 til 1951« (PhD diss., Brigham Young University, 1974), s. 142-143.
3. James Gunn McKay, i Conference Report, okt. 1921, s. 156.
4. James Gunn McKay, i »A Biography of George Albert Smith«, s. 160.
5. I Conference Report, apr. 1923, s. 75-76.
6. I Conference Report, okt. 1913, s. 102.
7. I Conference Report, apr. 1923, s. 75-76.
8. I Conference Report, okt. 1913, s. 102.
9. I Conference Report, okt. 1913, s. 102-103.
10. I Conference Report, okt. 1913, s. 102-103.
11. »As to This Generation«, *Improvement Era*, feb. 1949, s. 73.
12. »Give the Lord a Chance«, *Improvement Era*, juli 1946, s. 427.
13. I Conference Report, apr. 1947, s. 164.
14. I Conference Report, okt. 1950, s. 6.
15. I Conference Report, okt. 1915, s. 27-28.
16. I Conference Report, okt. 1913, s. 103.
17. I Conference Report, apr. 1923, s. 77.

Bliv på Herrens side af stregen

Herren har givet os befalinger, så vi kan modstå ondt og finde lykke.

Fra George Albert Smiths liv

George Albert Smiths farfar George A. Smith, tjente i mange år i De Tolv Apostles Kvorum og i Det Første Præsidentskab som rådgiver til Brigham Young. George Albert Smith gentog ofte det råd, som hans farfar plejede at give sin familie: »Der er en veldefineret grænse linje mellem Herrens territorium og djævelens territorium. Hvis I vil blive på Herrens side af stregen, er I under hans påvirkning og har ikke noget ønske om at gøre noget forkert, men hvis I krydser stregen og er én centimeter på djævelens side, er I i fristerens magt, og hvis han har heldet med sig, bliver I ikke i stand til at tænke eller endog ræsonnere ordentligt, fordi I har mistet Herrens Ånd.»

George Albert Smith sagde, at han hele sit liv brugte dette råd til at lede sine valg: »Når jeg nogle gange er blevet fristet til at gøre noget bestemt, har jeg spurgt mig selv: »Hvilken side af stregen er jeg på?« Hvis jeg besluttede mig til at være på den sikre side, Herrens side, gjorde jeg det rigtige hver gang. Så når fristelsen kommer, da tænk bønsumt over dit problem, og Herrens påvirkning hjælper dig til at vælge klogt. Der er kun sikkerhed for os på Herrens side af stregen«¹ (se forslag nr. 1 på s. 190).

George Albert Smiths lærdomme

At blive på Herrens side af stregen kræver streng lydighed mod befalingerne.

Al sikkerhed, al retskaffenhed og al lykke er på Herrens side af stregen. Hvis I efterlever Guds befalinger ved at overholde sabbatsdagen, er I på Herrens side af stregen. Hvis I beder jeres personlige

*»Hvis vi følger de råd og den vejledning, som Herren
har givet, bliver vores vej en lykkens vej.«*

bønner og familiebønner, er I på Herrens side af stregen. Hvis I er taknemlige for føde og udtrykker den taknemlighed over for Gud, er I på Herrens side af stregen. Hvis I elsker jeres næste som jer selv, er I på Herrens side af stregen. Hvis I er ærlige i jeres omgang med jeres medmennesker, er I på Herrens side af stregen. Hvis I overholder visdomsordet, er I på Herrens side af stregen. Og sådan kan jeg gennemgå de ti bud og andre befalinger, som Gud har givet os som vejledning og igen sige, at alt, hvad der beriger vores tilværelse og gør os lykkelige og forbereder os på evig glæde, findes på Herrens side af stregen. At finde fejl ved det, Herren har givet os som vejledning, er ikke på Herrens side af stregen² (se forslag nr. 2 på s. 190).

[Herren har sagt]: »Jeg ... kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse«. Ikke den mindste grad af billigelse (L&P 1:31). Hvorfor? Fordi han ved, at hvis vi tager del i synd, mister vi en velsignelse, som vi ville have nydt, hvis vi ikke havde forladt den vej, der fører til den velsignelse.³

Af og til hører vi nogen sige: »Åh, det ville jeg ikke tage så nøje. Herren vil ikke være så streng mod os, hvis blot vi går noget af vejen.« Den, der taler således, er allerede på djævelens side af stregen, og I skal ikke lytte til ham, for hvis I gør, bliver I ledt på afveje. Ingen, der har Herrens Ånd, taler på den måde. Herrens selv har sagt, at vi må holde hans befalinger: »Der er en lov, uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne verdens grundlæggelse, på hvilken alle velsignelser er baseret« (L&P 130:20). Jesu Kristi evangelium skal lære os, hvordan vi gør os fortjent til den velsignelse.⁴

Vor kærlige Fader i himlen giver os befalinger for at hjælpe os med at finde lykke.

Herren gav os i sin godhed, da han så sine børns indstilling og vidste, at de ville brug for vejledning, de ti bud og andre befalinger, der er kommet fra tid til anden, som en hjælp til, at vi kan finde lykke. I ser mennesker løbe frem og tilbage i verden i deres stræben efter lykke uden at finde den. Hvis de blot ville stoppe op længe nok til at tage imod Herrens råd, ville lykken komme, men de kan ikke finde den på nogen anden måde.⁵

»Herrens åbenbaringer til os i disse tider og i denne verden [er] blot sød musik fra vor himmelske Faders røst i sin barmhjertighed mod os.«

Da jeg var barn, anerkendte jeg, eller det troede jeg, jeg gjorde, at Herrens befalinger var hans love og forskrifter til at vejlede mig. Jeg troede, at jeg ved ulydighed mod disse love var klar over, at der ville komme en straf, og som barn antager jeg, at jeg måske har følt, at Herren havde ordnet sagerne og fastsat tingene således i dette liv, at jeg måtte adlyde visse love, ellers ville straffen falde prompte. Men efterhånden som jeg blev ældre, lærte jeg lektien fra et andet synspunkt, og for mig er nu Herrens såkaldte love, de råd, skrifterne indeholder, Herrens åbenbaringer til os i denne tidsalder, blot sød musik fra vor himmelske Faders røst i sin barmhjertighed mod os. De er intet andet end råd og vejledning fra en kærlig forælder, som er mere interesseret i vores velfærd, end jordiske forældre kan være, og som følge heraf er det, der engang syntes at være lovens strenge arm, nu for mig et kærligt og omsorgsfuldt råd fra en alvidende himmelsk Fader. Og derfor er det ikke svært for mig at tro på, at det er bedst for mig at holde Guds befalinger.⁶

Al den lykke, som jeg og mine har fået, har været som følge af at prøve at holde Guds befalinger og leve værdigt til de velsignelser, han har lovet dem, der ærer ham og holder hans befalinger.⁷

Hvis vi følger de råd og den vejledning, som Herren har givet, bliver vores vej en lykkens vej. Det er en måske ikke altid nem og behagelig vej, men til slut vil den ende i vor himmelske Faders nærhed, og ære, udødelighed og evigt liv bliver os til del⁸ (se forslag nr. 3 på s. 190).

Modstanderen prøver at lede os på afveje med sine bedrag og listigheder.

Der er to påvirkninger i verden i dag, hvilket der har været siden begyndelsen. Den ene er en konstruktiv påvirkning, der udstråler lykke og opbygger karakteren. Den anden påvirkning er en, der ødelægger, gør mennesker til dæmoner, bryder ned og gør modløs. Vi kan alle påvirkes af begge. Den ene kommer fra vor himmelske Fader, og den anden stammer fra kilden til ondt, som har eksisteret i verden siden begyndelsen og stræber efter at ødelægge den menneskelige familie.⁹

Vi bliver alle fristet, intet menneske undgår fristelse. Modstanderen bruger ethvert tænkeligt middel til at bedrage os. Han prøvede at gøre det med verdens Frelser uden held. Det har han prøvet med mange andre mennesker, der har været i besiddelse af guddommelig myndighed, og sommetider finder han et svagt punkt, og personen mister det, der kunne have været en storslået velsignelse, hvis han havde været trofast.¹⁰

En mand sagde engang til mig – eller kom med en bemærkning et sted, hvor jeg tilfældigvis var – »Altså, de mennesker her lader til at tro, at jeg er fuld af djævelen, men det er jeg ikke.« Og jeg sagde til ham: »Min bror, har du nogensinde mødt nogen, der var fuld af djævelen og vidste det?« Det er et af djævelens trick: At tage dig i besiddelse uden at lade dig det vide. Og det er en af vore vanskeligheder.¹¹

Profeten Nefi så for hundredvis af år siden, hvad der ville ske: Atmennesker ville strides med hinanden og fornægte Helligåndens og Israels Helliges kraft og ville undervise i menneskers bud. Der

findes en påvirkning i verden i dag, der prøver at få folk til at tro, at de ved deres egen forstand og egen magt kan opnå evigt liv. Lad mig ... læse fra Nefi:

»Og der skal også være mange, der skal sige: Spis, drik, og vær lystig, men frygt alligevel Gud – han vil retfærdiggøre, at man begår en lille synd.«

Det vil jeg bede jer lægge mærke til: »Han vil retfærdiggøre, at man begår en lille synd.« Denne listige modstander ved, at hvis han blot kan få en mand eller kvinde til at gøre lidt forkert, er de i hans magt i forhold til, hvor langt de er trådt ind i hans territorium.

»Men frygt alligevel Gud – han vil retfærdiggøre, at man begår en lille synd; ja, lyv lidt, drag fordel af en anden på grund af hans ord, grav en grav for din næste; det er der intet galt i; Og gør alt dette, for i morgen skal vi dø; og dersom vi er skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst skal vi blive frelst i Guds rige« (2 Ne 28:8).

Er det ikke lige præcis det, som djævelen siger til menneskenes børn i dag så tydeligt, som det står skrevet her? Åh, begå en lille synd, det gør ikke noget, lyv lidt, det sker der ikke noget ved, Herren tilgiver det, og du bliver kun slået med nogle få slag, og til sidst bliver du frelst i Guds rige. Sådan siger han til den mand eller kvinde, som har lært om visdomsordet, når han siger, åh, drik lidt te, det skader dig ikke, brug lidt tobak, det gør ikke nogen forskel, lidt alkohol gør ingen fortræd. Det er små ting, han gør det altid lidt ad gangen, ikke det hele på én gang. Det er det, jeg ønsker, vi skal huske ... Det er denne umærkelige, snigende hvisken, som bedrager menneskeheden, og som anbringer os i djævelens magt ...

Og Nefi siger videre:

»Og andre beroliger han og luller dem ind i kødelig sikkerhed, så de siger: Alt er vel i Zion, ja, Zion har fremgang, alt er vel – og således narrer Djævelen deres sjæl.«

Se, det vil jeg bede jer lægge mærke til: »Og således narrer Djævelen deres sjæl og fører dem omhyggeligt ned til helvede« (2 Ne 28:21). Og det er den måde, han gør det på, det er nøjagtig den måde, han gør det på. Han kommer ikke og griber fysisk fat i jer og tager jer med ind på sit territorium, men han hvisker: »Gør denne

ene lille, dårlige ting«, og når det lykkes ham, en anden lille, dårlig ting, og for at anvende det citerede udtryk: »Han narrer deres sjæl.« Det er sådan, han gør. Han får jer til at tro, at I opnår noget, hvor I mister noget. Sådan er det hver gang, vi ikke overholder en af Guds love eller holder en befaling. Vi bliver snydt, for der er kun noget at vinde i denne verden og den næste ved lydighed mod vor himmelske Faders lov.

... Denne ejendommelige antydning, »og [han] fører dem *omhyggeligt* ned til helvede«, er betegnende, det er hans metode. Mænd og kvinder i dagens verden ligger under for den påvirkning, og der trækkes i dem her og der, og denne hvisken fortsætter, og de forstår ikke, hvad Herren ønsker, de skal gøre, men de fortsætter ind på den ondes territorium og underlægges hans magt, hvor Herrens Ånd ikke vil bevæge sig hen.

Han siger videre: ...

»Og se, andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede, og han siger til dem: Jeg er ingen djævel, for der findes ingen – og således hvisker han dem i øret, indtil han griber dem med sine forfærdelige lænker, hvorfra der ingen udfrielse er« (2 Ne 28:22).

Se, mine brødre og søstre, det er verdens tilstand i dag. Nefi kunne ikke have sagt det tydeligere, om han så lige nu havde været lige her i verden. Og modstanderen arbejder, og fordi vor himmelske Fader ønskede at beskytte sine børn mod det onde i den lærdom og den overbevisning, sendte han den unge profet Joseph Smith ned i denne verden, bemyndigede ham med guddommelig myndighed, organiserede sin kirke og begyndte atter at undervise menneskenes børn i sandheden, så de kan blive ført væk fra den forkerte vej.¹²

Vi må lære at overvinde vore lidenskaber, vore onde tilbøjeligheder. Vi må lære at modstå fristelser. Det er derfor, vi er her, og for at vi mere fuldkomment kan gøre det, er evangeliet blevet gengivet til jorden, og vi har fået del i det, og vi har den styrke, som kommer til os som følge af Helligåndens kraft. Vi har ikke kun et almindeligt menneskes modstandskraft med de begrænsninger, en sådan person har, der ikke har kendskab til sandheden – vi har samme modstandskraft som vedkommende, og derudover den modstandskraft

som kommer af at kende sandheden og kende formålet med vores eksistens¹³ (se forslag nr. 4 på s. 190).

Vi kan modstå det onde ved at vælge at underlægge os Herrens påvirkning.

Jeg husker en god mand for en del år siden, som på det tidspunkt var formand for regnskabskomiteen i Universalist Church of America. Han kom hertil for at besøge Salt Lake City og deltog i to af vore søndagsskolemøder. I en af de unges klasser blev han meget interesseret. Da klassen til sidst skulle til at slutte, sagde søndagsskolepræsidenten: »Vil du gerne sige et par ord til klassen?« ... Han sagde: »Jeg vil gerne sige et par ord.« Han sagde: »Hvis blot jeg kunne bo i den atmosfære, som jeg har fundet i denne lille ... klasse i denne sabbatsskole til morgen, kunne jeg ikke andet end blive et godt menneske« (se forslag nr. 5 på s. 190).

Jeg har tænkt på det mange gange. Vi vælger omhyggeligt den atmosfære, vi indånder, så vi kan have et godt helbred. Men i vores letsindighed underkaster vi os sommetider umoralske påvirkninger, som ødelægger vores modstandskraft mod det onde, og vi ledes til at gøre ting, som vi ikke burde gøre og ikke ville gøre, hvis vi var under Herrens påvirkning. Hvis vi blot ville være ydmyge, hvis vi blot ville være bønsumme, hvis vi blot ville leve på en sådan måde, at vi hver time i vores liv sandfærdigt kunne sige: »Fader i himlen, jeg er villig og ivrig efter at gøre det, du ønsker jeg skal gøre«, ville vores liv hver dag blive beriget, efterhånden som vi går gennem dette jordeliv.¹⁴

Vi vælger, hvor vi vil være. Gud har givet os vores handlefrihed. Den vil han ikke tage fra os, og hvis jeg gør det forkerte og træder ind på djævelens territorium, gør jeg det, fordi jeg har viljen og magten til det. Jeg kan ikke bebrejde nogen anden, og hvis jeg beslutter mig for at holde Guds befalinger og lever, som jeg bør leve og bliver på Herrens side af strengen, gør jeg det, fordi jeg bør gøre det, og jeg bliver velsignet for det. Det er ikke resultat af, hvad en anden eventuelt gør.¹⁵

Hvor bør vi være omhyggelige med som sidste dages hellige at leve således hver dag, så vi kan påvirkes af Herrens kraft og er i stand til at vende os væk fra det, der har en tilbøjelighed til at nedbryde vores magt til at gøre os fortjente til det celestiale rige.¹⁶

»Hvor bør vi være omhyggelige med som sidste dages hellige at leve hver dag, så vi kan påvirkes af Herrens kraft.«

Sørg for, at jeres fødder står godt fast på klippen. Sørg for, at I lærer Mesterens ønsker for jer, og når I kender disse ønsker, sørg da for, at I holder hans love og befalinger. Sørg for, at renheden i jeres liv gør jer berettiget til Helligåndens ledsagelse, for hvis I er rene, dydige og retsindige, har den onde ikke nogen magt til at ødelægge jer.¹⁷

Jeg beder til, at vi undersøger os selv og finder ud af, hvilken side af stregen vi er på, og hvis vi er på Herrens side, så bliv der, for det betyder evig lykke i følgeskab med de bedste mænd og kvinder, der har levet på jorden.

Hvis vi har fejlet på nogen måde, hvis vi har været skødesløse, hvis vi har lyttet til fristeren og krydset stregen for at tage del i det, verden synes er så ønskværdigt, og som Herren har sagt ikke er godt for os, lad os da hurtigt komme tilbage på den anden side. Bed Herren om tilgivelse for vores tåbelighed, og fortsæt dernæst med hans hjælp at leve det liv, der resulterer i evig lykke.¹⁸

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs »Fra George Albert Smiths liv« (s. 181) og Moro 7:10-19. Hvordan ved du, hvornår du er »på Herrens side af stregen«? Hvad kan vi gøre for at hjælpe hinanden til at blive på Herrens side af stregen?
2. I det første afsnit i lærdomme på s. 181 og 183 nævner præsident Smith adskillige befalinger, som vi bør adlyde for at blive på Herrens side af stregen. Hvilke andre standarder har Herren givet os som en hjælp til at blive på sin side af stregen?
3. Overvej, hvordan du kan anvende præsident Smiths lærdomme til at hjælpe nogen, der føler, at befalingerne er for restriktive, mens du læser det afsnit, der begynder på s 183.
4. Se efter Satans taktik, som præsident Smith beskriver, mens du gennemgår s. 185-188, og tænk på tidspunkter, hvor du har set bevis på denne taktik. Hvordan kan vi hjælpe unge med at genkende og overvinde dem? Hvordan kan det at »kende formålet med vores eksistens« (s. 188) være en hjælp til at modstå fristelse?
5. Tænk over, hvordan beretningen på s. 188 gælder for dig. På hvilke steder eller under hvilke forhold føler du intet ønske om at gøre ondt? Hvad kan vi gøre for at skabe en sådan atmosfære i vores hjem? På vores arbejdsplads? I vores samfund? I vores egen tilværelse?

Skriftstedshenvisninger: Matt 4:1-11 (inkl. uddrag fra Joseph Smiths oversættelse i Guide til Skrifterne); Jak 4:7; 1 Joh 5:3-4; Alma 13:27-28; Hel 5:12; L&P 82:8-10

Til underviseren: »Spørgsmål, der er skrevet på tavlen, inden klassen begynder, vil hjælpe eleverne med at tænke på ting, inden lektionen begynder« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 93).

Noter

1. »A Faith Founded upon Truth«, *Deseret News*, 17. juni 1944, kirketillæg, s. 9.
2. I Conference Report, okt. 1945, s. 118.
3. *Sharing the Gospel with Others*, udv. Preston Nibley, 1948, s. 198; tale holdt den 4. nov. 1945 i Washington D.C.
4. »Seek Ye First the Kingdom of God«, *Improvement Era*, okt. 1947, s. 690.
5. I Conference Report, apr. 1941, s. 25.
6. I Conference Report, okt. 1911, s. 43-44.
7. I Conference Report, apr. 1949, s. 87.
8. I Conference Report, apr. 1937, s. 36.
9. »A Faith Founded upon Truth«, s. 9.
10. I Conference Report, okt. 1945, s. 117.
11. I Conference Report, apr. 1948, s. 179.
12. I Conference Report, apr. 1918, s. 39-41.
13. I Conference Report, okt. 1926, s. 102.
14. I Conference Report, okt. 1929, s. 23.
15. I Conference Report, okt. 1932, s. 27.
16. I Conference Report, okt. 1926, s. 103.
17. I Conference Report, okt. 1906, s. 48.
18. »Seek Ye First the Kingdom of God«, s. 691.

Præsident Smith lærte os, at fordi Daniel overholdt Herrens sundhedslov på sin tid, var han værdig til »den Almægtiges inspiration«.

Timelige og åndelige velsignelser fra visdomsordet

Vor himmelske Fader gav os visdomsordet for at velsigne os med fysisk sundhed og forberede os til evigt liv.

Fra George Albert Smiths liv

Da George Albert Smith var barn, blev han ramt af tyfus. Lægen, der diagnosticerede ham, fortalte hans mor, at han skulle blive i sengen i tre uger, ikke spise fast føde og drikke noget kaffe. Præsident Smith fortalte mange år efter:

»Da han gik igen, sagde jeg til mor, at jeg ikke ville have noget kaffe. Jeg var blevet undervist i, at visdomsordet, der var givet af Herren til Joseph Smith, rådede os til ikke at drikke kaffe.

Mor havde bragt tre børn i verden, og to af dem var døde. Hun var særdeles bekymret for mig.«

Den unge George Albert Smith bad i stedet om en præstedømmevelsignelse, som han fik af sin hjemmelærer.

»Da lægen kom næste morgen, legede jeg udenfor med de andre børn. Han blev overrasket. Han undersøgte mig og fandt ud af, at min feber var væk, og at jeg så ud til at have det godt.

Jeg var Herren taknemlig for, at jeg var blevet rask. Jeg var sikker på, at han havde helbredt mig.«¹

Præsident Smith ønskede at få de hellige til at forstå, at lydighed mod visdomsordet ikke kun bringer fysisk sundhed, men også åndelige velsignelser. Under et præstedømmemøde ved en general-konference fortalte han historien om profeten Daniel i Det Gamle Testamente, som blev taget til fange i Babylon og skulle spise kongens kød og drikke kongens vin:

»Daniel var en Guds profet, og han var profet, fordi han holdt Guds befalinger. Jeg vil gerne bede jer ... tage dette budskab med jer. Daniel og hans venner overholdt Guds lærdomme med hensyn til den slags mad og drikke, de skulle have, og nægtede at acceptere den mad, der blev serveret fra kongens taffel« (se Dan 1:3-16).

Præsident Smith fortsatte med at forklare, at på grund af Daniels lydighed mod Herrens sundhedslov på sin tid, blev ikke blot hans liv skånet, men Daniel fik også en storslået, åndelig velsignelse. »Den Almægtiges inspiration«² (se forslag nr. 1 på s. 200).

George Albert Smiths lærdomme

Visdomsordet er et kærligt råd fra vor himmelske Fader, som ved alt.

Jeg vil læse en del af det, Herren sagde til Kirken den 27. februar 1833.

»Et visdomsord til gavn for højpræsternes råd, forsamlet i Kirtland, og kirken og også de hellige i Zion –

skal sendes som en hilsen, ikke som en befaling eller noget påtvunget, men som en åbenbaring og det visdomsord, der viser Guds orden og vilje angående den timelige frelse for alle hellige i de sidste dage.«

Prøv at tænke på det et øjeblik – »angående den timelige frelse for alle hellige i de sidste dage«.

»Givet som et princip med et løfte, og afpasset efter evnen hos de svage og de svageste blandt alle hellige, som er eller kan kaldes hellige« (se L&P 89:1-3).

Derpå fortsætter Herren med at fortælle os om det, der er godt for os, forklarer den slags mad, der er ønskværdig for os at anvende, og advarer os dernæst mod noget af det, der er mest ødelæggende og skadeligt (se L&P 89:5-17).

For mig ser det ud til, at vi som folk er blevet utroligt velsignet ... Herren har været nådig mod os, ved at advare os, råde os og gøre os opmærksom på mange ting.³

Jeg ser på visdomsordet som et slags råd fra vor Fader i himlen, som ønsker at se sine børn blive mere som ham ... Jeg tager det for at være et faderligt råd fra en, der velvidende om, hvad jeg havde brug for, sagde til mig: »Min søn, dette er ikke godt for dig, og hvis du vil undgå det, vil jeg give dig min hellige Ånds ledsagelse samt lykke, mens du lever i verden, og til sidst evigt liv.« Hvor ville det være tåbeligt af mig at indtage disse forbudne ting, eftersom jeg ved, at det er Herrens råd, at jeg bør afstå fra det. Jeg ville føle mig under fordømmelse, hvis jeg indtog dem, når han, der ved bedre end nogen anden, siger, at de er skadelige og har advaret mig mod dem ...

Han mente, det var af stor nok betydning til at give det til os og advare os, og hvis han, der ved alt, mener, det er nødvendigt at give råd og vejledning om disse timelige anliggender, hvor omhyggeligt bør vi, der ikke ved, hvad morgendagen har til os, da ikke overholde dette guddommelige råd. Jeg føler, at de sidste dages hellige i visdomsordet har en lov, der vil ophøje dem og løfte dem højere end dem, der ikke holder den.⁴

Jesu Kristi evangelium er til for at sikre sjæle, hvoraf legemet er boligen, evig lykke. Hvor ville vi være tåbelige, hvis vi giver efter for verdens vaner og skikke! ... vor himmelske Fader har i sin godhed og kærlighed advaret: »Som følge af de onde tanker og hensigter, som er og vil findes i hjertet på rænkefulde mennesker i de sidste dage, har jeg advaret jer, og ved at give jer dette visdomsord ved åbenbaring advarer jeg jer på forhånd« (L&P 89:4) ... Formålet med Jesu Kristi evangelium er at forberede os til at forstå livets skønhed, som Herren har tilkendegivet, det skulle leves, ved at fortælle os, hvordan vi kan undgå det, der ødelægger verden.⁵

Tror I på, at Herren gav os visdomsordet? Tror I virkelig, at han ved, hvad der er godt for os? Tror I, det ville behage ham, hvis vi ville holde den lov? Det siger han, det ville. Tror I, han mente det?⁶

Brødre og søstre, vi kan ikke ustraffet se med foragt på visdomsordet. Det blev givet som et råd og en vejledning, ikke som en befaling eller som tvang, men som et visdomsord fra vor Fader, til vores timelige frelse af vores legeme og til forberedelse af vores sjæl til evigt liv⁷ (se forslag nr. 2 på s. 200).

Herren lover mental og fysisk sundhed til dem, der adlyder visdomsordet.

Jeg er taknemlig for det vidunderlige visdomsord, i al dets enkelhed, og som Herren siger, »afpasset efter evnen hos de svage og de svageste blandt alle hellige, som er eller kan kaldes hellige«. Jeg stopper op for at spørge ... er vi værdige til at blive kaldt hellige? Alle, der håber på at kunne kaldes hellige, bør afgjort overholde visdomsordet. Og hvad medfører det for os? Det giver os livets sødme, det fjerner de giftige dampe fra os, som mange mennesker indånder som følge af tobaksrygning. Det får os til at undgå den kvalmende tilstand som følge af at tygge tobak. Det skåner os, hvis vi overholder det, for de skavanker der følger af, at vores system indtager stofferne i te og kaffe, og for alkohols katastrofale virkninger ...

Vor himmelske Fader fortæller os ikke blot, hvad vi bør undgå, men fortæller os, hvad vi kan bruge til vores gavn. Han har sagt til os, at al korn, alle sunde urter, vintræets frugt og så videre, er godt for mennesket. Kødet af dyr og luftens fugle, og disse ting henviser han til, at vi kan anvende med fornuft og taksigelse, og jeg ønsker at understrege med taksigelse.⁸

Vi ser, at overholdelse af sundhedslovene fører til mental og fysisk styrke, og vi opdager, at mental og fysisk nedbrydning er en følge af ulydighed mod dem. Det er vor Skaber, Faderen til vore ånder, der gav os mulighed for at bo på denne jord, som har sagt, at visse ting, der henvises til i den åbenbaring, ikke er gode for os. Han aflagde os værdifulde løfter, hvis vi vil adlyde denne lov – løfter om visdom, sundhed og styrke og at dødens engel skal gå forbi os og ikke skade os, ligesom han gjorde det med Israels børn (se L&P 89:18-21).⁹ (Se forslag nr. 3 på s. 200).

At adlyde visdomsordet styrker vores tro og åndelighed.

Jeg er fuldstændig overbevist om, at Herren i sin nåde, da han gav os visdomsordet, gav det til os, ikke kun for at vi kunne have et godt helbred, mens vi levede i verden, men også for at vores tro kunne styrkes, at vores vidnesbyrd om vor Herre og Mesters guddommelige mission kunne øges, så vi derved kunne blive bedre forberedt til at vende tilbage til hans nærhed, når vores arbejde her er fuldendt. Jeg

»Vor himmelske Fader fortæller os ikke blot, hvad vi bør undgå, men fortæller os, hvad vi kan bruge til vores gavn.«

frygter for, at vi som Zions sønner og døtre sommetider ikke rigtig indser vigtigheden af dette store budskab til verden.¹⁰

Jeg ønsker at sige til jer, at anvendelsen af tobak, der forekommer nogle mennesker som en ubetydelighed, efter min mening har været medvirkende til at spolere folks åndelige tilværelse, til at de mistede vor Faders Ånds ledsagelse og deres fællesskab med gode mænd og kvinder, og det har været årsag til, at deres børn har til-sidesat og bebrejdet dem, og alligevel siger djævelen til folk: »Åh, det er kun en biting!«¹¹

Vi lever på et tidspunkt, hvor Herren atter har talt til sit folk. Vi, der er medlemmer af Kirken, og som har efterkommet vor Fader i himlens krav, forstår fuldt ud, at Gud lever, og at han belønner dem, der flittigt tjener ham. Vi forstår, at han har givet visse regler og forskrifter til at lede os i vores tilværelse, og lydighed mod hans krav sikrer os hans velbehag, og de lovede velsignelser kommer som en følge af vores lydighed. Men hvis vi ikke adlyder hans

lærdomme, hvis vi ignorerer hans vise råd, da har vi intet løfte fra ham, og vi forspilder muligheder, som vi ikke får igen. Jeg føler vigtigheden af, at de sidste dages hellige overholder denne særlige lov (visdomsordet). Jeg tror, at ved at være lydige mod den, kan de sidste dages hellige nyde væsentlig større tro. Vi læser i Mormons lærdomme, at hvis der ikke blev udvirket mirakler blandt det folk, var det, fordi de ikke havde tro, og han fortalte dem derudover, at »forfærdelig er da menneskets tilstand« uden tro (se Moro 7:37-38). Hvis vi krænker Herrens vilje, er det naturligt, at vores tro svinder, for Ånden vil ikke altid kæmpe med os ...

Jeg tror fuldt og fast på, at troen har fået mindre plads i hjertet hos nogle blandt vores folk ved at forsømme dette enkle krav – at tro ved en generelt større overholdelse af visdomsordet vil øges blandt de sidste dages hellige, og større kundskab vil tilflyde os som følge heraf, for ved lydighed mod det kommer der en større tilbøjelighed til at adlyde vor Faders andre love, og det sikrer en velsignelse at efterkomme dem hver især.¹² (Se forslag nr. 3 og 4 på s. 200).

Ved at adlyde visdomsordet forbereder vi os på evigt liv.

Jeg spekulerer sommetider på, om sidste dages hellige er klar over, at vi har fået visdomsordet med henblik på vores ophøjelse; ikke kun som en timelig velsignelse for os, men for at forberede os til åndeligt liv ...

Vi får at vide, at Guds herlighed er intelligens (se L&P 93:36), og vi beundrer alle intelligente mænd og kvinder, derfor bør det være vores ønske at lægge grundvolden til øget mental styrke og ikke gøre noget, der svækker den. Det er indlysende hos nogle, at de frarøver sig selv den hjernekapacitet, de kunne nyde godt af, ved fortsat at bruge det, som vor himmelske Fader har sagt, ikke er godt. De bliver mindre intelligente som følge heraf og får ikke forberedt sig til evigt liv, som burde være deres ambition.¹³

Hvis vi tror, som vi påstår, at Jesus er Kristus, og at vi er vor himmelske Faders børn, hvor omhyggelige bør vi da ikke være med, hvordan vi opfører os, så vi kan være værdige til de templer, som vi befinder os i, som blev skabt i Guds billede. Hvor mange af os indser, at vi ved at indtage noget, som vor Fader har forbudt,

tilsmudser åndens tempel? Når vi giver efter for kødets svaghed, hvor mange af os stopper da op for at tænke over, at vi frarøver os selv de muligheder, der venter os i fremtiden og afskærer os selv fra de velsignelser, som Herren har i vente til de trofaste?¹⁴

Hvis denne lov, som er afpasset efter de svageste blandt os, adlydes, er den et fundament, hvorpå der kan tilføjes mange, storslåede velsignelser, som vor Fader med glæde vil udøse, og som vi ellers ikke ville være berettigede til og ikke kunne modtage. Hvordan kan nogen af os føle os retfærdiggjorte ved at ignorere en enkel lov fra Gud, som han med sin egen røst har sagt, enhver af os kan adlyde? Kan vi forvente at være i stand til at holde en højere lov, og være i stand til at opnå ophøjelse, hvis vi ikke formår at holde dette enkle krav?¹⁵ (Se forslag nr. 3 på s. 200).

Den bedste måde at undervise vores familie i at adlyde visdomsordet er ved selv at adlyde det.

Fædre og mødre kan, hvis de holder visdomsordet, lade dyder og styrke gå i arv til deres afkom, som de ellers ikke kunne give dem. Jeg tror, at fællesskabet med vor Faders Ånd findes i hjertet og hjemmet hos dem, der holder denne lov, og deres ønske om at være lydige går i arv til deres børn ... Det er almindeligt kendt, at tobaks virkning på børns hjerner er yderst skadelig, nedbryder hukommelsen og sløver de finere sanser. Derudover er virkningen af alkohol på den unge hjerne yderst ødelæggende: Det nedbryder ønsket om at være hæderlig og retsindig og fører til laster og forbrydelse ... Herren har givet os denne lov i godhed og kærlighed og lovet os visse velsignelser, hvis vi adlyder hans råd. Jeg føler, at jeg skal formane jer, mine brødre og søstre, om at undervise i dette i jeres hjem. Når jeres børn vokser op, så henled deres opmærksomhed på det samt på den belønning, der er baseret på dets overholdelse.

Lad mig sige til jer, at det bedste bevis på vores tro på den lov – som vi tror, kom fra Gud – er, at vi konsekvent overholder den. Vi kan prædike denne lov dagen lang, men hvis vi overtræder den i praksis, kan vores eksempel være katastrofalt for dem, vi elsker højere end livet, for de føler, at de trygt kan følge, hvorhen vi leder dem.¹⁶

Lad mig bønfalde jer, gransk visdomsordet bønsonst. I skal ikke blot læse det. Gransk det bønsonst. Find ud af, hvorfor vor himmelske Fader gav det. Han gav det til os med løfte om et længere liv og lykke, ikke hvis vi undlader at overholde det, men hvis vi overholder det. Læs visdomsordet op for jeres familie og vær et eksempel. Hvis vi gør det, fortsætter Zion med at vokse. Hvis vi gør det, fortsætter Guds Lams kirke med at være en kraft for det gode i verden¹⁷ (se forslag nr. 5 herunder).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. På s. 194 henviser præsident Smith til beretningen om Daniel, der afviser at nyde kongens kød og vin. Læs Daniel kapitel 1 og tænk over en oplevelse, du måske har haft, hvor der blev forventet af dig, at du indtog noget, som er forbudt ifølge visdomsordet. Hvordan kan man adlyde visdomsordet på en passende måde under sådanne omstændigheder og stadig behandle andre med respekt?
2. Gennemgå det første delafsnit i lærdomme (s. 194-195). Hvordan kan du anvende disse lærdomme til at hjælpe en, der har svært ved at adlyde visdomsordet?
3. Gennemgå kort s. 196-199, hvori præsident Smith taler om nogle af de velsignelser, der er lovet dem, der adlyder visdomsordet (se også L&P 89:18-21). Hvordan er disse løfter blevet opfyldt i dit liv? Hvilke andre velsignelser har du modtaget, når du har efterlevet denne lov?
4. På s. 198 lover præsident Smith, at det medfører en »tilbøjelighed til at adlyde«, når vi adlyder visdomsordet. Hvad betyder den sætning for dig?
5. Hvordan hjælper vi efter din opfattelse Kirken med at »være en kraft for det gode i verden«, når vi adlyder visdomsordet? (s. 200). Studér bønsonst afsnit 89 i Lære og Pagter, som præsident Smith foreslår, og grund over, hvad du kan gøre for bedre at adlyde visdomsordet.

Skriftstedshenvisninger: 1 Kor 6:19-20; Alma 34:36; L&P 29:34; 130:20-21

Til underviseren: »Du kan give udtryk for din kærlighed til dem, du underviser, ved at lytte opmærksomt til dem og være oprigtigt interesseret i deres tilværelse. Kristuslignende kærlighed har kraft til at blødgøre hjertet og hjælpe folk med at være modtagelige for Åndens hvisken« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 46).

Noter

1. »Boyhood Experiences«, *Instructor*, feb. 1943, s. 73.
2. I Conference Report, okt. 1943, s. 44.
3. »Saints Blessed«, *Deseret News*, 12. nov. 1932, kirketillæg, s. 5.
4. I Conference Report, apr. 1907, s. 19-21.
5. »Seek Ye First the Kingdom of God«, *Improvement Era*, okt. 1947, s. 688.
6. I Conference Report, okt. 1935, s. 121.
7. I Conference Report, apr. 1907, s. 21.
8. I Conference Report, okt. 1923, s. 72-73.
9. I Conference Report, apr. 1907, s. 19.
10. I Conference Report, apr. 1907, s. 19.
11. I Conference Report, apr. 1918, s. 40.
12. I Conference Report, okt. 1908, s. 83-84.
13. I Conference Report, apr. 1907, s. 19.
14. I Conference Report, apr. 1905, s. 62.
15. I Conference Report, okt. 1908, s. 84.
16. I Conference Report, apr. 1907, s. 21.
17. I Conference Report, apr. 1949, s. 191.

George Albert Smith besøger biskoppernes forrådshus sammen med andre kirkeledere. Eftersom Kirken havde opbevaret fødevarer, var den forberedt på at hjælpe de nødstedte i kølvandet på anden verdenskrig.

Vores egen og andres timelige frelse

*Hvis vi følger Herrens råd, er vi bedre i stand til
at opfylde vore egne timelige behov og hjælpe
dem omkring os, der har brug for det.*

Fra George Albert Smiths liv

George Albert Smith blev præsident for Kirken, da anden verdenskrig sluttede. I krigens kølvand fulgte mange ødelagte lande, og tusindvis af mennesker stod uden mad og andre fornødenheder. I en generalkonferencetale beskrev præsident Smith deres forfatning og tilskyndede de hellige til at lette deres lidelser: »De er alle Guds børn. De har brug for os. De har ikke kun brug for vores moralske støtte og evangeliske undervisning, men de har brug for fødevarer, tøj, tæpper og al slags hjælp, for i mange tilfælde har de intet tilbage. Hvis I kunne se nogle af de breve, der kommer til vores kontor fra nogle af de fattige mennesker derovre, ville det knuse jeres hjerte. Mennesker, der er blevet fjernet fra deres hjem med det i tanke, at de fik lov at bosætte sig et andet sted, og pludselig er blevet svigtet, og da de vendte tilbage til deres hjem, var det udplyndret og røvet for alt, hvad de havde – alt – og efterladt hjælpeløse, uden noget sted at tage hen.«¹

Eftersom Kirken i mange år har haft den praksis at oplagre fødevarer, var den forberedt på at hjælpe under disse forhold. Bestræbelser på at tilvejebringe en sådan hjælp begyndte lige i slutningen af 1945, da præsident Smith tog til Washington D.C. for at lave en aftale med USA's præsident, Harry S Truman, om at sende fødevarer og tøj til Europa. Under mødet sagde præsident Truman: »Vi vil med glæde hjælpe jer på enhver tænkelig måde ... Hvor lang tid til vil det tage jer at gøre det parat?«

Præsident Smith overraskede ham ved at svare: »Det er alt sammen klar ... Vi har bygget kornsiloer og fyldt dem med korn og forøget vore flokke og vore hjerde, og nu har vi brug for togvogne og skibe for at kunne sende betydelige mængder mad, tøj og tæpper til de nødlidende folk i Europa. Vi har en organisation i Kirken (Hjælpeforeningen), der har over 2.000 hjemmelavede tæpper parat.«

Præsident Smith fortalte de hellige, at som følge af disse ladninger »modtog mange mennesker straks varmt tøj, tæpper og fødevarer. Lige så hurtigt, som vi fik togvogne og skibe, havde vi det nødvendige at sende til Europa.«²

Næsten 15 år tidligere talte ældste Smith, der da var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, til Hjælpeforeningen under en anden desperat tid – den store depression. Han sagde, at hjælp til de nødlidende rækker ud over at tilvejebringe timelig bistand. Det kræver også sand godhed og næstekærlighed:

»Der har efter min mening aldrig været et bedre tidspunkt end nu, hvor der har været mere brug for godhed. Dette er en tid, hvor folks sjæle prøves, og hvor deres hjerte er knuget. Dette er en tid, hvor mange står over for sult og nød, selv blandt de sidste dages hellige ...

Jeg tror, at vor himmelske Fader giver os mulighed for udvikling ... Nu opdager vi, om den kærlighed, Frelseren sagde, bør være i vores hjerte, findes blandt os«³ (se forslag nr. 1 på s. 211).

George Albert Smiths lærdomme

Hvis vi handler klogt med vore midler, er vi beredte på hårde tider.

Det var de tidligere pionerers råd under præsident Brigham Young at have et års fødevarer på lager, så hvis nogen mistede sin høst, kunne han klare sig til næste høst ...

Vi kan have hårde tider, brødre og søstre, men vi kan være forberedte på dem, hvis vi tænker på de syv år med overflod og de syv år med hungersnød på Faraos tid og planlægger, som de gjorde (se 1 Mos 41). Sådanne forhold kan komme igen. Det ved vi ikke, men vi ved, at Kirkens præsidentskab og ledere i Kirkens første dage rådede folk til at opbevare tilstrækkeligt med fødevarer til at

imødekomme en nødsituation. Resultatet har været, at siden folk har bosat sig godt og grundigt her og gårdene er begyndt at producere og flokke og hjerne øges, har der ikke været nogen, der har behøvet at mangle mad.⁴

Vi lever i hårde tider. Skrifterne er ved at opfyldes, og det forekommer mig, at dette er tidspunktet, hvor selv de udvalgte om muligt ville blive bedraget. Det er bemærkelsesværdigt, hvor let det er for dem, der ønsker at fremme deres økonomiske interesser i verden, at finde en grund til at tilsidesætte Herrens tydelige lærdomme med hensyn til vores tilværelse. Og det forekommer mig sært, hvordan mange mennesker tilegner sig en vane med at lytte til dem, der siger noget, der er i strid med vor himmelske Faders åbenbarede vilje ...

Dette folk er blevet rådet til at bevare deres energi og deres midler. Vi er blevet undervist af dem, som Herren har oprejst til at instruere os om, at vi bør sætte tæring efter næring, at vi ikke bør følge verdens mode og forbruge lige så hurtigt og endda hurtigere, end vi kan tjene de penge, vi får i hænderne for at tage vare på os selv og vores familie.

Jeg frygter, at de sidste dages hellige i mange tilfælde forblindes af deres egen forfængelighed, af deres ønske om at være det, verden er, og vor himmelske Fader har meget tydeligt fortalt os, at vi ikke kan leve som verden og nyde godt af hans Ånd.⁵

Nogle personer ... bruger af deres opsparing og bruger penge på unødvendige ting, og hvis tiderne er hårde, er de måske pludselig ikke i stand til at opfylde deres forpligtelser.

Vi kan måske lære noget af myren. Den samler sine forsyninger, når de er til rådighed og gemmer dem til den dag, hvor det ikke er muligt at få fat i dem. Resultatet er, at dens spisekammer sædvanligvis er godt fyldt op. Græshoppen, et meget større insekt, handler ikke på den måde. Den lægger ikke noget til side til hårde tider, men overlader til forsynet at skaffe den det, den behøver, og resultatet er, at de fleste græshopper sulter ihjel.

Jeg frygter, at visse mennesker er ligesom græshoppen og ikke drager fordel af deres muligheder på fornuftig vis. Hvis de ville tage ved lære af myren, ville de lægge de fødevarer til side, som de har brug for, og altid have dem ved hånden⁶ (se forslag nr. 2 på s. 212).

»Vi kan have hårde tider, brødre og søstre, men vi kan være forberedte på dem.«

Herren har anvist os at arbejde for at kunne forsørge os selv.

Selve det faktum, at mange mennesker har fået så mange penge mellem hænderne, giver i visse tilfælde de unge det indtryk, at ærligt arbejde ikke er nødvendigt eller ønskværdigt, fordi pengene kommer så relativt let. Og dog er jeg overbevist om, at ethvert folk på jorden, der ikke tjente til livets ophold ved retskaffenhed og arbejdsomhed, er gået i forfald.

Hvis jeres børn vokser op i lediggang, ved vi, at det ikke er til Herrens behag.⁷

Så er vi meget bedre stillet, når vi er optaget af fornuftigt arbejde.⁸

Vor himmelske Fader har ... for meget længe siden sagt, at der var lediggængere i Zion ... og han sagde: »Den, der er doven, skal ikke spise arbejderens brød, ej heller bære hans klæder« (L&P 42:42). Jeg antager, at han ikke mente dem, der ikke kan finde

arbejde, og som på rette vis prøver at tage vare på sig selv. Jeg antager, at han henviste til den vane, nogle mennesker får med at støtte sig til deres næste ... Jeg føler, at intet menneske i denne verden er retfærdiggjort i at føle, at det kan forlade sig på en anden til at forsørge sig. Da jeg var barn, følte jeg ikke, at nogen skulle være tvunget til at sørge for mit underhold. Herren har givet mig intelligens. Han sagde, at jeg skulle arbejde, og jeg begyndte at arbejde, da jeg var 12 år gammel, og jeg fandt glæde ved det, og jeg har tjent til livets ophold og hjulpet andre i over 50 år.

Jeg takker Gud for arbejde, for den glæde, der kommer af at udføre ting i verden. Jeg giver ikke udtryk for nogen særlig form for arbejde udover, at det er hæderligt. Men Herren har givet udtryk for, at vi bør være arbejdsomme. I fordums tider sagde han, at vi bør tjene til livets ophold i vores ansigts sved (se 1 Mos 3:19).⁹ (Se forslag nr. 3 på s. 212).

Hverken rig eller fattig bør være stærkt opsat på rigdomme.

»Ve jer rige mennesker, som ikke vil give jeres gods til de fattige, for jeres rigdomme vil fordærve jeres sjæl; og på hjem søgelsens og dommens og harmens dag skal jeres klage være denne: Høsten er forbi, sommeren er endt, og min sjæl er ikke frelst!« (L&P 56:16).

Det er, hvad Herren siger om rige mennesker, der nægter at tildele af deres gods til de fattige. Men han siger noget lige så alvorligt til den fattige, som ikke gør sit bedste. Han siger:

»Ve jer fattige mennesker, hvis hjerte ikke er sønderknust, hvis ånd ikke er angerfuld, og hvis bug ikke er tilfreds, og hvis hænder ikke kan holde sig fra andre menneskers ejendele, hvis øjne er fulde af begærlighed, og som ikke vil arbejde med jeres egne hænder!« (L&P 56:17) ...

Derpå sagde han ydermere: »Men velsignede er de fattige, som er rene af hjertet.« Der er en ganske stor forskel dér: »... velsignede er de fattige, som er rene af hjertet, hvis hjerte er sønderknust, og hvis ånd er angerfuld; for de skal se Guds rige komme i magt og stor herlighed til deres udfrielse; for jordens fedme skal være deres« (L&P 56:18).

Det er dem, der ikke har verdens rigdom, men stadig har livet og tilværelsen og indsigt, og som er ivrige efter at gøre det, Herren gerne vil have dem til ...

Nuvel, mine brødre og søstre, vi har både rige og fattige i vore organisationer. Hvis vi er fattige, kan vi være værdige ligesom Herren angiver her. Vi kan være rene af hjertet og gøre vores bedste, og han tillader ikke dem, der gør deres bedste at lide for livets fornødenheder blandt det folk, der er i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ...

Jeg håber, vi ikke bliver bitre, fordi nogle mænd og kvinder er velstående. Hvis vi er velstående, håber jeg, vi ikke bliver selvcentrerede og uopmærksomme over for andre af vor Faders børns behov. Hvis vi er bedre stillede, end de er, bør vi være virkelige brødre og søstre, ikke blot foregive noget. Vore ønsker bør være at udvikle en sådan organisation i verden, at andre, der ser vore gode gerninger, ville se sig nødsaget til at herliggøre vor himmelske Faders navn ...

Vi må ikke tilegne os andre menneskers dårlige vaner. Vi må ikke tilegne os den tankegang, at vi tager det, en anden har. Se på de ti bud, og så vil I finde en kort sætning: »Du må ikke begære« (2 Mos 20:17) ...

Vi skal ikke tænke på den måde. Det gør andre måske, men hvis vi har Jesu Kristi evangeliums ånd i vores hjerte, bliver vi ikke bedraget i den henseende.

Vi har fået at vide, at vi ikke kan tjene Gud og en anden herre (se Matt 6:24). Vi må foretage et valg, og hvis vi ønsker at være Guds tjenere og vor himmelske Faders børn og fortjene hans velsignelser, må vi gøre det ved at ære ham og holde hans befalinger. Vore følelser og vores kærlighed, hvis jeg må bruge det udtryk, bør række ud til hele verden, hvis de vil tage imod det¹⁰ (se forslag nr. 4 på s. 212).

Gennem tiende og andre offerydelser bistår vi Kirkens værk og velsigner de trængende.

Herren har givet os det privilegium at kunne bidrage med en tiendedel af vores indkomst til sin kirke til fremme for hans værk i verden. De, der betaler deres tiende, bliver velsignet ... Vi kan ikke forvente at gøre os fortjente til velsignelser uden en oprigtig indsats.

Vi vil blive krævet at yde, hvad der for nogle synes at være ofre. Jeg formoder, at mennesker, når de betaler deres tiende, tænker, at de yder ofre, men det gør de ikke. De foretager en god investering, som giver et evigt afkast. Vor himmelske Fader giver os alt det, vi har. Han overdrager alt i vore hænder og bemyndiger os til at beholde ni tiendedele af det til eget brug, og derpå beder han om, at vi lægger hans tiendedel, hvor han anviser, hvor han ved, der opnås mest godt til fremme for hans kirke.

Da vi denne morgen hørte rapporterne om denne storslåede kirke (under et møde ved generalkonferencen), gjorde den økonomiske rapport et stort indtryk på mig – at vide, at en stor organisation som denne, med dens skarer af mennesker, der virker på så mange måder, midt i verdens virvar og lidelse er i en sådan tilstand, at én fra Kirkens præsidentskab kan stå her og oprigtigt sige til os, at denne kirke er gældfri. Med landene og de fleste mennesker i gæld er Kirken dog blevet styret således, at den er gældfri. Lad os tænke over det. Lad os støtte Kirken. Lad os følge Kirkens aktive ledelse. Lad os leve således, at Herren kan velsigne os på samme måde, som han velsigner Kirken.¹¹

Hvis I har betalt en ærlig tiende, kan jeg uden tøven sige, at de andre ni tiendedele har været en større velsignelse for dem, der har betalt, end de 100 procent har været for dem, der ikke har. Det er Herrens værk ... Mennesker kunne ikke have gjort dette. Med al jeres gavmildhed og alt, hvad I yder, al jeres missionering, med jeres omsorg for de fattige ... med alt det, I har givet som almindelige mennesker, vidner jeg om, at det I har tilbage, bibringer jer større lykke, større fred, større trøst og større forsikring om evigt liv end noget andet folk nyder i verden i dag.¹²

Jeg er sikker på, at Herren elsker disse ydmyge, trofaste sjæle, der er villige til at række ud og hjælpe de trængende, hvad enten det er med fødevarer, tøj, tæpper eller venlighed, fordi det er en del af Jesu Kristi evangelium¹³ (se forslag nr. 5 på s. 212).

Hvis vi er gavmilde med vore midler, er der ingen, der behøver at være i nød.

Ingen mand, kvinde eller barn i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige behøver at være i nød, for Kirken er organiseret til at hjælpe

»Herren har givet os det privilegium at kunne bidrage med en tiendedel af vores indkomst til sin kirke til fremme for hans værk i verden.«

dem, der mangler livets fornødenheder. Der er rigeligt til alle, og der er ekstra tilovers ... Gud har tilladt mennesker rigdom, og hvis de har opnået den på passende vis, er den deres, og han velsigner dem i deres anvendelse af den, hvis de anvender den på passende vis.¹⁴

Vi bliver så optaget af verden, at vi glemmer de mennesker, der lider, som vi i mange tilfælde kunne hjælpe.¹⁵

Tænk på de mænd, der har været arbejdsløse, og også kvinder ... Tænk på de mange af vor Faders børn, som han elsker lige så meget, som han elsker os, der er i nød. Tænk på, hvordan lidelsen vil være, hvis vi, der er heldigere stillet, ikke er gavmilde med det gods, Gud har anbragt i vore hænder – ikke kun godset, men hvis vi tilbageholder opmuntringsord og hjælpsomhed fra hans børn og ikke får besøgt dem i hjemmet, hvor der er så mange behov og

giver det, det er muligt for os hver især at give. Brødre og søstre, vi har fået alle disse muligheder for at berige os selv og udvikle vores karakter, og så vi kan samle os skatte i himlen, hvor møl og rust ikke fortærer, og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler (se Matt 6:20). Disse muligheder får vi tilbudt af en alvidende Fader, der kender enden fra begyndelsen, og som har sagt: »Her er vejen, den skal I følge!«

Lad os ... se os omkring i nabolaget – ikke overlade det til biskoppen og Hjælpeforeningen, men lad os hver især tjene dem i kærlighed og godhed, som har så meget brug for os. Og hvad end vi gør, så lad os ikke få dem, der anmoder om hjælp, til at føle sig forarmede. Lad os give det, vi giver, som om det tilhørte dem. Gud har lånt det ud til os. Sommetider handler vi, der har samlet midler, som om vi tror, det tilhører os. Alt, hvad vi har, vores mad, vores tøj, vores husly, vores hjem og vore muligheder har vi alt sammen fået som forvaltere i Kirken og vor himmelske Faders rige, og hvis vi ... giver af vores gods, skønt det måske kun svarer til enkens småmønter, får vi fra ham, der bor i det høje, de velsignelser, vi behøver i vores tid her på jorden, og når den tid kommer, hvor vi skal gå på den anden side, opdager vi, at velsignelser venter på os fra en kærlig himmelsk Fader, som har påskønnet den indsats, vi har lagt for dagen.¹⁶

Hvis vi ønsker at være en del vor Herres rige, det celestiale rige, er dette vores mulighed for at forberede os – med uskrømtet kærlighed, med flid, med sparsommelighed, med udholdenhed, med et ønske om at gøre alt, hvad der står i vores magt for at velsigne andre, at give – til ikke altid at føle, at vi skal modtage, men ønske at give, for jeg siger til jer: »Det er saligere at give end at få« (ApG 20:35). Jesu Kristi evangelium er et evangelium, hvor der gives, ikke kun af vores gods, men af os selv, og jeg takker min himmelske Fader for, at jeg tilhører en organisation, der har fået sådanne anvisninger¹⁷ (se forslag nr. 6 på s. 212).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. George Albert Smith fortalte de hellige under den store depression: »Jeg tror, at vor himmelske Fader giver os mulighed for

- udvikling« (s. 204). Hvad betyder det for dig? Hvordan »udvikler« vi os, når vi tjener de trængende?
2. Overvej, hvad du kan gøre for at begynde eller forbedre dit forråd af fødevarer og midler, mens du læser det første delafsnit i lærdomme (s. 204-205). Hvilke eksempler er der på nødsituationer eller omstændigheder, som du bør forberede dig på? Hvad kan præstedømmekvorummer og Hjælpeforeningen gøre for at hjælpe medlemmer til at forberede sig på disse nødsituationer?
  3. Gennemgå det delafsnit, der begynder på s. 206 og læs L&P 68:31. Hvorfor tror du, at Herren kræver af os, at vi arbejder for vores underhold? Hvordan kan man effektivt undervise børn om vigtigheden af arbejde?
  4. Læs præsident Smiths advarsel til de rige og de fattige på s. 207-208. Hvilke konsekvenser er der ved at være stærkt opsat på rigdomme? Hvad kan vi gøre for at undgå det?
  5. Læs det delafsnit, der begynder på s. 208, hvori præsident Smith taler om velsignelserne ved at betale tiende og andre offerydelse. Hvordan kan man effektivt undervise de unge eller nye medlemmer om disse velsignelser?
  6. Tænk på noget specifikt, du kan gøre for at hjælpe biskoppen og andre ledere i menigheden med at imødekomme behov hos mennesker i din menighed eller lokalsamfund, mens du læser det sidste delafsnit i lærdomme (s. 209-211). Hvad betyder det for dig at give »ikke kun af [dit] gods, men af [dig] selv«?

Skriftstedshenvisninger: Ef 4:28; Jak 1:27; 2 Ne 5:17; Jakob 2:17-19; Mosi 4:22-25; L&P 104:13-18

Til underviseren: »Selv når du underviser mange mennesker samtidig, kan du nå ind til den enkelte. Du når for eksempel den enkelte, når du byder hver person varmt velkommen ved klassens begyndelse ... Du kan også nå ind til folk, når du gør deltagelse i klassen indbydende og betryggende« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 35).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1948, s. 181.
2. I Conference Report, okt. 1947, s. 6.
3. »To the Relief Society«, *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 706.
4. I Conference Report, apr. 1947, s. 162, 165.
5. I Conference Report, apr. 1929, s. 30.
6. I *Improvement Era*, aug. 1946, s. 521.
7. »Some Warning Signs«, *Improvement Era*, juli 1948, s. 425.
8. I Conference Report, okt. 1949, s. 171.
9. I Conference Report, okt. 1934, s. 49-50.
10. I Conference Report, okt. 1949, s. 170-172.
11. I Conference Report, apr. 1941, s. 25, 28.
12. I Conference Report, apr. 1948, s. 16-17.
13. I Conference Report, apr. 1947, s. 162.
14. Conference Report, okt. 1949, s. 169, 171.
15. I Conference Report, apr. 1948, s. 181.
16. »Saints Blessed«, *Deseret News*, 12. nov. 1932, kirketillæg, s. 8.
17. I Conference Report, okt. 1934, s. 52.

»Stille lavede bedstefar noget saftvand og stillede nogle glas og kanden på en bakke, som han bar ud til de hårdtarbejdende mænd.«

Venlighedens kraft

Ved at være venlig og tålmodig kan vi blødgøre hjerter og opmuntre andre til at leve retskaffent.

Fra George Albert Smiths liv

George Albert Smith troede fast på venlighedens kraft til at blødgøre hjerter. Han lærte os, at vi bør »klare vore problemer i en kærlig og venlig ånd over for alle«. ¹ Hans barnebarn har fortalt om, hvordan hans venlighed og hensynsfuldhed over for andre bragte fred i en spændt situation:

»Engang på en varm sommerdag var der et problem under vejen nær bedstefars hjem i Salt Lake City, og nogle arbejdere fra byen var kommet for at ordne det. Det var varmt uden for, solen brændte, og arbejdet foregik med hakke og skovl, hvilket fik sveden til at hagle fra mændenes ansigt og ryg, mens de gravede i vejen. Arbejderne passede ikke på med deres sprog, eller måske havde deres mødre ikke lært dem andet, men de bandede og brugte et forfærdeligt sprog. Deres ord begyndte snart at støde mange af naboerne, hvis vinduer var åbne for at fange den mindste brise, der kunne svale dem lidt.

Nogle gik ud for at bede mændene stoppe deres grimme sprog og påpegede, at bror Smith boede lige der – kunne de dog ikke vise lidt respekt og venligst tie stille? Det fik mændene til at luften en ny strøm af grimme ord. Stille lavede bedstefar noget saftvand og stillede nogle glas og kanden på en bakke, som han bar ud til de hårdtarbejdende mænd med ordene: »Kære venner, I ser så varme og trætte ud. Hvorfor kommer I ikke og sidder under mine træer og får noget koldt at drikke?« Deres vrede forsvandt, mændene reagerede på denne venlighed med mildhed og påskønnelse. Efter deres behagelige, lille pause gik de tilbage til deres arbejde og gjorde arbejdet færdigt, omhyggeligt og stille. ² (se forslag nr. 1 på s. 221).

En af årsagerne til, at præsident Smith behandlede folk med sådan venlighed, var hans overbevisning om, at der findes en medfødt godhed i alle. Blot nogle få uger før præsident Smith gik bort, besøgte ældste Matthew Cowley, et medlem fra De Tolv Apostles Kvorum, ham på hospitalet. »Jeg gik hen ved siden af hans seng,« sagde han, »og han rakte ud og greb min hånd, tog fast om den og sagde: »Unge mand, husk alle dit livs dage, at du kan finde noget godt i alle, hvis blot du kigger efter det.«

Ældste Cowley sagde da om præsident Smith:

»Han elskede alle, fordi han kunne se det gode i dem. Han så ikke på synd med den mindste grad af billigelse, men han elskede synderen, fordi han vidste, at Gud er kærlighed (se 1 Joh 4:16), og at det er Guds kærlighed, der fornyr menneskets sjæl og ved den proces kan forvandle synderen til en hellig.

Måske er der syndere, der forvekslede hans kærlighed med respekt. Han respekterede ikke synderen, men han elskede ham. Jeg er sikker på, at kærlighed vandt genklang i hjertet og tilværelsen hos dem, han elskede.«³

George Albert Smiths lærdomme

Herrens Ånd er venlig, ikke hård eller kritisk.

Jeg bliver nogle gange ked af det, når jeg hører de uvenlige ting, der siges, ikke kun af mennesker i vores kirke, men af mennesker i verden. Uvenlige ting siges normalt ikke under Herrens inspiration. Herrens Ånd er venlig, den er tålmodig, næstekærlig, kærlig, overbærende og langmodig, og der er ingen af os, der ikke behøver alle disse dyder, som er følgen af at være i besiddelse af vor himmelske Faders Ånd.⁴

Der bør udøves enhver indflydelse for fred. Lucifer udøver ethvert middel for at ødelægge den menneskelige families sjæle. Han er mere aktiv end nogensinde før, og han virker på yderst lumsk vis. Jeg vil ikke bruge tid på at opregne de mange måder, han anvender, men der er en måde, hvorpå han virker og har virket siden verdens begyndelse, og det er at friste den enkelte til at ødelægge en andens rygte ved at sige uvenlige ting om vedkommende.⁵

Det er så let at kritisere en anden, så let at finde fejl, og sommetider taler vi hårdt om vore venner og bekendte. Se, det er, hvad vor himmelske Fader har givet os ... :

»Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes.

For den dom, I dømmes med, skal I selv dømmes med, og det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med.

Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje?

Eller hvordan kan du sige til din broder: Lad mig tage splinten ud af dit øje! og så er der en bjælke i dit eget øje?« (Matt 7:1-4).

Som folk bliver vi rådet til ikke at være kritiske, ikke at være uvenlige og ikke at tale dårligt om dem, vi omgås. Vi bør være de største eksempler i hele verden i den henseende. Overvej nutidens kritik. Tag jeres aviser og se de uvenlige ting, der siges af enkeltpersoner om andre, og trods det har den, der kritiserer, mange gange en bjælke i sit eget øje og ser slet ikke klart, men vedkommende tror, at hans bror har en splint i sit øje⁶ (se forslag nr. 2 på s. 222).

Er vi ikke temmelig tilbøjelige til at se vore medmenneskers begrænsninger og svagheder? Og dog er det i strid med Jesu Kristi evangeliums lærdomme. Der er en gruppe mennesker, der finder fejl og altid kritiserer på en nedbrydende måde. Der er forskel på kritik. Hvis vi kan kritisere konstruktivt under indflydelse af Herrens Ånd, kan vi med godt resultat og på passende vis ændre noget af det, der forekommer. Men hvis vi er i besiddelse af en ånd, der finder fejl og udpeger andres svagheder og skavanker på en ødelæggende måde, kommer det aldrig som følge af ledsagelse fra vor himmelske Faders Ånd og er altid skadelig.⁷

Vi bør se efter andres dyder og lovprise dem oprigtigt.

I aften står jeg her for at tale om en mand, der for adskillige år siden er gået til sit andet hjem ... Jeg tænker på Francis M. Lyman (fra De Tolv Apostles Kvorum), og jeg ønsker at sige til jer, at denne store mand var ligeså blid som et spædbarn, ligeså blid som et lille barn, og hans ønske om at hjælpe og opmuntre var rørende. Jeg har mange gange hørt ham rose sine brødre, når de havde gjort noget

prisværdigt – en havde givet en god tale, en anden havde båret et overbevisende vidnesbyrd, en tredje havde gjort noget andet prisværdigt. Jeg har set ham lægge sin arm rundt om dem og sige: »Jeg er stolt af dig og alt det gode, du har gjort.« Er det ikke en prisværdig måde at leve på? Det er måden at gøre os selv lykkelige på. Hvis vi i stedet for at være misundelige ser, påskønner og priser vore fællers dyder og evner, hvis vi ser den gode kraft i andre, hvor meget bedre ville det da ikke være.

Mange af os lever i en sådan stemning, at vi er næsten stumme, når det gælder om at prise en anden. Vi synes ude af stand til at sige de ting, vi kunne sige ... til andres velsignelse. Lad os se efter vores omgangskreds' dyder og sørge for, at de bliver glade ved at prise dem.⁸

Jeg bønfaller jer om, mine brødre og søstre, at vi er mere gavmilde over for hinanden. Lad os være lige så tålmodige med hinanden, som vi gerne vil have, andre er med os. Lad os se vore venner og bekendtes dyder og tale om disse dyder, ikke finde fejl eller kritisere. Hvis vi gør det, udstråler vi solskin, og de, der kender os bedst, vil elske os⁹ (se forslag nr. 3 på s. 222).

Venlighed har magt til at lede folk væk fra deres fejl.

Der findes dem, der begår fejltagelser. Der findes dem blandt os i dag, der er faret vild, men de er vor Herres børn, og han elsker dem. Han har givet dig og mig ret til at opsøge dem i venlighed og kærlighed, med tålmodighed og et ønske om at velsigne og søge at vinde dem væk fra de fejltagelser, de begår. Jeg har ikke ret til at dømme nogle af dem, der har begået og stadig begår fejltagelser, medmindre jeg kaldes dertil af en myndighed, der kunne overdrages mig. Men, hvis jeg ser dem gøre noget forkert, så har jeg ret til på en eller anden måde om muligt at få dem ind på den rette vej, der fører til evigt liv i det celestiale rige.¹⁰

Lad os ikke beklage os over vore venner og bekendte, fordi de ikke gør det, vi ønsker, de skal gøre. Lad os hellere elske dem til at gøre de ting, som vor himmelske Fader ønsker, de skal gøre. Det kan vi gøre, vi kan ikke vinde deres tillid eller kærlighed på nogen anden måde.¹¹

Hvilken glæde, hvilken trøst og hvilken tilfredsstillelse vore venner og bekendte kan nyde godt af takket være venlighed. Hvor ville

jeg gerne skrive dette ord med store bogstaver i luften og male det med strålende farver. Venlighed er den kraft, som Gud har givet os til at åbne hårde hjerter og underlægge os stædige sjæle og føre dem til en forståelse af hans formål¹² (se forslag nr. 4 på s. 222).

**Kærlighed og venlighed i vores hjem kan
få vore børn til at lytte til vores råd.**

Det er vores pligt – jeg bør sige, at det er vores privilegium såvel som vores pligt at tage os tilstrækkelig tid til at værne om vore børn og elske dem således og gøre os fortjente til deres kærlighed, at de med glæde lytter til vores råd og vejledning.¹³

Lev på en sådan måde, i kærlighed og venlighed, at fred, bøn og taksigelse altsammen vil findes i jeres hjem. Lad ikke jeres hjem blot være et sted, hvor man hænger sin hat om aftenen og får sine måltider for derpå at rende et andet sted hen, men lad jeres hjem være et sted, hvor Herrens Ånd dvæler.¹⁴

Jeg beder til, at vi må blive fyldt med den ånd, der kommer fra Herren, og det er en ånd af kærlighed, venlighed, hjælpsomhed, tålmodighed og overbærenhed. Hvis vi bevarer den ånd i vores hjem, da vil vore drenge og piger vokse op og blive det, vi ønsker, de skal blive.¹⁵

Jeg husker, jeg for nogle få år siden sad i et tog, der kørte nordpå. I en af togets kupéer så jeg en kvinde, som jeg havde kendt ... Hun genkendte mig, da jeg gik hen af gangen i togvognen. Hun talte til mig, og jeg spurgte: »Hvor skal du hen?« Hun sagde: »Jeg skal til Portland i Oregon.« Jeg vidste, at familien ikke var velstående. Jeg vidste, at denne kvinde var mor til en stor familie med drenge, så jeg sagde: »Hvad bringer dig til Portland?« Hun sagde: »Jeg har en søn, der ligger på hospitalet der.«

Jeg var ikke klar over, at nogen af hendes børn var flyttet væk, så jeg udspurgte hende lidt mere, og så åbnede hun sit hjerte. Hun sagde: For nogle få uger siden rejste min yngste søn hjemmefra og fortalte os ikke, hvor han tog hen. Vi hørte ikke fra ham, men han tænkte uden tvivl, at han ville tage ud i verden og selv opleve den, og den første tilkendegivelse, vi fik om hans opholdssted, var, da der kom et telegram fra Mercy-hospitalet i Portland, hvori der stod,

»Lev på en sådan måde, i kærlighed og venlighed, at fred, bøn og taksigelse... vil findes i jeres hjem.«

at vores dreng lå syg på hospitalet der.« Hun sagde: »Selvfølgelig blev vi meget chokerede over beskeden. Der var kun ét at gøre, og det var at skaffe nogle penge og straks tage af sted til drengen.«

... Hun var indstillet på at sidde op under hele den lange tur, dag og nat, uden at være fortørnet over sin drengs uvenlighed og tankeløshed, men tænkte kun på, at han var hendes, at han tilhørte hende, at Gud havde givet ham til hende, og at vor himmelske Fader forventede, at hun brugte ethvert muligt middel til at berige hans liv og forberede ham på de muligheder, der ventede ham forude. Så gennem den lange nat, mens toget rumlede hen over skinnerne, sad denne gode kvinde der og længtes efter sin dreng, hvor hver kilometer bragte hende blot lidt nærmere til det smertensbarn, der rykkede i hendes hjerte. Da hun endelig ankom, fandt hun hurtigst muligt hen til hospitalet. Det faldt således, at det sted, hvor jeg skulle være, ikke lå langt fra hospitalet, så jeg tog derover for at se, hvad der var sket.

Der sad denne søde mor ved sin drengs side, som var blevet ramt af en alvorlig lungebetændelse, og der lå han og havde smerter. Hun bebrejdede ham ikke for at være ubetænksom over for hende, hun var ikke fortørnet over hans tankeløshed og skødesløshed, hun var blot taknemlig for at være sammen med den dreng, som Gud havde givet hende. Hun prøvede nu at passe og pleje det barn, som hun var gået i partnerskab med sin himmelske Fader om at bringe til verden. Han var i øvrigt omkring 16 år, men stadig hendes lille barn. Hun prøvede at opmuntre ham ved at fortælle ham det, der gjorde ham glad og tilfreds, og fortalte ham de muligheder, han havde, når han blev rask. I stedet for den lidelse og smerte, der fyldte værelset, før hun trådte ind, var der en fuldkommen glans af lys og fred, og glæde spredtes i denne drengs ansigt, da han så op på hende, der havde givet sit liv for at han kunne være til, og som i dette tilfælde var kommet så langvejs fra for at sidde ved hans side og passe og pleje ham.

Jeg spekulerer nogle gange på, om disse mødre er klar over, hvor vidunderlige de er i deres børns øjne i sådanne tilfælde. Før denne drengs mor havde været der i ret mange minutter, havde han bestemt, at han aldrig mere ville være illoyal mod hende, aldrig mere ville han være ligegyldig med det, hun havde givet ham, men besluttet sig for, at det navn, som han var blevet hædret med, ville han aldrig vanære hele sit liv¹⁶ (se forslag nr. 5 på s. 222).

Jeg beder til, at kærlighed til Herrens evangelium vil brænde i vores sjæl og berige vores tilværelse, at den vil være årsag til, at ægtemænd er venligere mod deres hustru, og hustruer er venligere mod deres ægtemand, forældre mod børn og børn mod forældre takket være Jesu Kristi evangelium, som er et kærlighedens og venlighedens evangelium.¹⁷

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs beretningen om George Albert Smith, der laver saftevand til de trætte arbejdere (s. 215). Hvornår har du set en venlig gerning blødgøre en eller andens hjerte? Hvilke problemer tror du ville kunne løses med »en kærlig og venlig ånd over for alle«?

2. Præsident Smith lærte os, at »vi bør være de største eksempler i hele verden« med hensyn til at undgå hård kritik (s. 217). I hvilke situationer kan vi vise et sådant eksempel? Hvorfor er hård kritik og det at finde fejl så skadeligt i dine øjne?
3. På s. 217-218 fortæller præsident Smith om ældste Francis M. Lyman, der roser sine brødre. Hvordan er du blevet påvirket af, at én der oprigtigt har rost dig? Tænk et øjeblik over, hvem du kunne rose.
4. Præsident Smith lærte os, at »venlighed er den kraft, som Gud har givet os til at åbne hårde hjerter« (s. 219). Hvilke historier fra skrifterne kan du tænke på, der illustrerer dette princip? (Se fx Matt 9:10-13; Alma 20:1-27).
5. Gennemgå beretningen om moderen, der besøger sin søn på hospitalet (s. 219-221). Når et barn er på afveje, hvorfor er det da sommetider vanskeligt at reagere på den måde, som moderen i beretningen gjorde? Overvej bønsumt, hvordan en venlig og tålmodig ånd kan forbedre dit forhold til dine familiemedlemmer.

Skriftstedshenvisninger: Ordsp 15:1; Matt 18:15; Joh 8:2-11; Ef 4:29-32; 3 Ne 12:22-24; L&P 121:41-46

Til underviseren: Samtaler i mindre grupper »give[r] mange mennesker mulighed for at deltage i en lektion. Enkeltpersoner, der for det meste er tilbageholdende med at deltage, kan komme frem med ideer i små grupper, som de ikke ville give udtryk for foran hele klassen« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 181).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1941, s. 28.
2. Martha Stewart Hatch, i Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet*, 1990, 130-131.
3. Matthew Cowley, i Conference Report, apr. 1951, s. 166-167.
4. I Conference Report, apr. 1937, s. 34.
5. »To the Relief Society«, *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 704.
6. I Conference Report, okt. 1949, s. 168-169.
7. I Conference Report, okt. 1934, s. 50.
8. »To the Relief Society«, s. 707.
9. I Conference Report, okt. 1934, s. 50.
10. I Conference Report, apr. 1937, s. 34.
11. I Conference Report, okt. 1945, s. 174.
12. »To the Relief Society«, s. 709.
13. I Conference Report, apr. 1929, s. 33.
14. I Conference Report, apr. 1948, s. 183.
15. I Conference Report, okt. 1950, s. 9.
16. I *Deseret News*, 15. maj 1926, kirketillæg nr. 4, s. 6.
17. I Conference Report, okt. 1948, s. 167.

Opdrag børn i lys og sandhed

Herren har givet forældre ansvaret for at undervise deres børn i evangeliet gennem ord og ved eksemplet.

Fra George Albert Smiths liv

Tæt på afslutningen af præsident George Albert Smiths liv tænkte han tilbage på sine forældres opdragelse og lærdomme:

»Jeg blev født i et beskedent hjem ... Mine forældre boede under meget beskedne forhold, men jeg priser min Skaber og takker ham af hele mit hjerte for at have sendt mig ned i deres hjem.

Jeg voksede op i Salt Lake City. Da jeg var otte år gammel, blev jeg døbt i City Creek. Jeg blev bekræftet som medlem af Kirken ved et fastemøde i 17. menighed, og jeg lærte som dreng, at dette er Herrens værk. Jeg lærte, at der fandtes profeter, der levede på jorden. Jeg lærte, at den Almægtiges inspiration ville påvirke dem, der levede, så de kunne nyde godt af den ...

Jeg kender ikke til noget menneske i hele verden, der har større grund til at være taknemlig end jeg. Jeg er taknemlig for min fødselsret, taknemlig for forældre, der underviste mig i Jesu Kristi evangelium og var et eksempel i deres hjem. Hvis jeg har gjort noget, jeg ikke burde have gjort i mit liv, kan jeg ikke have lært det i min mors hjem. Med en børnerig familie krævede det en vis portion tålmodighed af min mor, men hun var altid tålmodig med os. Der fandtes altid mildhed, venlighed og kærlighed.«¹

I sit eget hjem prøvede George Albert Smith at følge sine forældres eksempel ved at undervise med tålmodighed og kærlighed. Hans datter Edith mindedes en oplevelse fra sin ungdom:

Han rådede os konstant om vores opførsel og fremhævede ærlighed og retfærdighed. Jeg husker en dag, hvor billetkontrolløren på vej hjem fra min klavertime ikke fik taget pengene til min billet ...

George Albert Smiths hustru, Lucy, og deres døtre, Edith (til venstre) og Emily (til højre).

På en eller anden måde overså han mig, og jeg nåede mit bestemmelsessted med min mønt i hånden og var helt ærligt ret opstemt over, at jeg havde kørt gratis.

Jeg løb glad hen til far for at fortælle ham om mit held. Han lyttede tålmodigt til min historie. Jeg var begyndt at tro, at jeg havde gjort det godt ... Jeg var sikker på, at kontrolløren ikke vidste, at jeg ikke havde betalt for turen, og derfor var alt vel.

Da jeg var færdig med min historie, sagde far: »Men søde skat, selv om kontrolløren ikke ved det, ved du og jeg og vor himmelske Fader det. Så vi er stadig tre, der skal forvisses om, at du betaler fuld pris for den modtagne ydelse.«

Edith gik tilbage til gadehjørnet og betalte sin billet, da sporgovnen vendte tilbage. Hun udtrykte senere taknemlighed for den måde, hendes far havde håndteret situationen på: »Jeg er virkelig taknemlig for en far, der var klog nok til venligt at påpege fejlen for mig, for var det ikke blevet bemærket, kunne jeg have tænkt, at det var i orden, og jeg havde måske forsøgt mig med noget lignende en anden gang.«² (se forslag nr. 1 på s. 233).

George Albert Smiths lærdomme

Forældre har hovedansvaret for at undervise deres børn i evangeliet.

En af de største og rigeste af alle jeres velsignelser vil være den, der kommer, hvis I underviser og opdrager disse udvalgte ånder, som vor himmelske Fader sender ned på jorden i disse sidste dage, som I bør ... Overlad ikke opdragelsen af jeres børn til de offentlige skoler. Overlad ikke deres opdragelse til Primary, til Søndagsskolen eller til Kirkens ungdomsorganisationer. De hjælper jer og udgør et godt bidrag, men husk, at Gud selv har sagt, at hvis forældre ikke underviser deres børn i tro på Gud, omvendelse, dåb og håndspå-læggelse, når de er otte år gamle, pålægges synden deres hoved (se L&P 68:25-28). Det er ikke en trussel, mine brødre og søstre, det er den slags venlige og kærlige råd fra vor himmelske Fader, som ved alt og forstår og er klar over, hvad det betyder, når børn får lov at vokse op uden den opdragelse.³

Det, jeg skal til at sige, er jeg overordentlig ivrig efter skal fæstne sig i hver forælder i Zion, og det er, at selv om Herren har sørget for alle disse vidunderlige uddannelsesinstitutioner, selv om videnskaben har bidraget så meget til vores komfort og været en velsignelse for os, selv om Kirken har beredt steder, hvortil vi kan sende vore børn for at blive undervist i Kristi evangelium, letter det hverken jer eller mig for det ansvar eller den forpligtelse, der ligger på os fra vor himmelske Fader om at undervise vore egne børn ... Det er ikke tilstrækkeligt, at mine børn undervises i tro, omvendelse, dåb og håndspålæggelse for Helligåndsgaven i organisationerne. Min Fader i himlen har befalet, at jeg selv skal gøre det.⁴

Ingen anden kan udføre den del, som Gud har givet os som forældre. Vi har påtaget os en forpligtelse, når vi har været med til at bringe børn ind i verden. Vi kan ikke placere det ansvar på nogen organisation. Det er vores ... Først og fremmest påhviler forpligtelsen jer og mig ved ikke blot at råde og vejlede, men ved at oplære, være et eksempel, tilbringe tilstrækkeligt med tid sammen vore kære, disse drenge og piger, så de ikke ledes ud på ... forbudne stier.⁵

Kald jeres familie sammen omkring jer, og hvis I førhen har fejlet med at give dem en forståelse for livets formål og en kundskab om vor Herres evangelium, så gør det nu, for jeg siger jer som Herrens tjener, at de har brug for det nu, og de får brug for det fremover⁶ (se forslag nr. 2 på s. 233).

**Andre interesser må ikke gøre, at vi taber vores
pligt om undervisning af vore børn af syne.**

Vi får i Lukas at vide, at der kommer en tid, hvor mennesker kvæles af livets bekymringer og rigdomme og nydelser (se Luk 8:14). Jeg tænker ... selv nu på mænd og kvinder, som jeg elsker, hvor selve deres åndelighed kvæles af netop disse ting, og modstanderen fører dem langs denne lette vej med fornøjelse, og de forsømmer deres pligt som forældre og som medlemmer af Jesu Kristi Kirke.

... Lad os nu ikke midt i forvirringen, spændingen og alle livets fornøjeligheder ... tabe den pligt af syne, som vi skylder disse drenge og piger, som er skabt i Guds billede. Han er Fader til deres

ånd, og han vil holde os ansvarlige for den undervisning, de modtager. Jeg håber og beder til, at vi vil undervise dem således, at vi fra ham får denne velsignelse, når enden kommer: »Godt, du gode og tro tjener ... gå ind til din herres glæde!«, og således at vi kan have vore kære hos os for evigt.⁷

Jeg kunne godt tænke mig at fortælle jer en historie. For en del år siden boede der i Indiana to drenge, nogle unge fyre, som arbejdede på hver deres gård – gårde, der lå 8-10 kilometer fra hinanden. De arbejdede hårdt hver dag og udførte deres pligter, malkning af køer og så videre. Den ene dreng gik en dag hen til sin far, da han var 13-14 år gammel, og sagde: »Far, jeg vil gerne ind til byen. Jeg vil gerne se de klare lys. Jeg tænkte på, om jeg ikke kunne tage tidligt derind en aften, hvis jeg arbejdede hårdt og fik mit arbejde gjort?« Faderen sagde: »Det kan du ikke, for du kan ikke nå at gøre dit arbejde.« »Hvis jeg er villig til at stå op ved daggry og arbejde hele dagen, kan jeg så ikke få lov at tage ind til byen? Det er ikke så langt at gå, og jeg kunne være der i en time eller to og så komme tidligt hjem.« Faderen sagde: »Jo, selvfølgelig, hvis du udfører alle dine pligter, så kan du tage af sted.« Fædre, forstå dette. Resultatet var, at han tog derind. Han kom ind til byen, da det næsten var mørkt. Forretninger og banker var lukket. En masse billard- og spillesteder var åbne. Alle ordentlige mennesker var indenfor, de fleste af dem i eget hjem. Al rakket var på gaderne eller inde på disse steder. De så denne unge dreng komme, og de samlede ham op. Der gik ikke lang tid, før de havde vist ham noget af det, ingen dreng burde se. Det blev hans oplevelse. Det gav ham smag for noget, der ikke var godt for ham.

Den anden dreng gik ligeledes hen til sin far. Han sagde: »Far, jeg vil gerne ind til byen på et eller andet tidspunkt. Kunne jeg ikke få lov at tage ind og se noget af det, jeg aldrig har set? Jeg er nødt til at tage af sted før mørkets frembrud for at kunne se noget.« »Min dreng,« svarede faderen, »jeg synes, du er i din ret til at komme ind til byen, og jeg synes, du har ret til, at din far tager med dig. Du vælger en dag, og jeg hjælper dig med dine pligter, så vi kan tage tidligt nok af sted til, at du kan møde nogle af mine bekendte.«

Jeg taler om samme område – de to gårde lå ikke langt fra hinanden. I løbet af en uge havde han valgt en dag. De udførte deres

pligter og tog ind til byen. De ankom lidt før kl. 16. De kom, før bankerne var lukket. Drengen havde sit pæne tøj på. Faderen tog ham med ind i banken og præsenterede ham for bankens leder, som gav ham hånden og sagde: »Når du kommer til byen, så kig ind og hils på os.«

Faderen tog ham med til forretninger, hvor han havde ærinder, og hvor folk hilste venligt på ham. Da de kom hjem sammen, efter de havde set en forestilling, havde denne dreng stiftet bekendtskab med nogle af lokalsamfundets fineste mænd. Resultatet var, at da han blev ældre og tog ind til byen, færdedes han blandt fremragende mennesker⁸ (se forslag nr. 3 på s. 234).

Jeg vil gerne sige ... at I ikke kan tilbringe jeres tid bedre, at I ikke kan anvende jeres tid på nogen mere fordelagtig måde end at opdrage jeres drenge og piger til at være værdige til vor himmelske Faders velsignelser.⁹

En forælders eksempel kan lede et barn til sikkerhed, retskaffenhed og lykke.

Lad os være et eksempel på retskaffenhed over for vore børn, bede familiebøn og velsigne maden. Lad vore børn se, at vi som mand og hustru er kærlige over for hinanden. Benyt jer af lejligheden som mand og hustru, mens tid er, til at velsigne hinanden med jeres kærlighed, med jeres venlighed og jeres hjælpsomhed på enhver måde. Benyt jer af lejligheden, mens tid er, til at undervise jeres sønner og døtre om, hvordan de skal leve lykkeligt ... Lad vores hjem være et tilflugtssted med fred, håb og kærlighed.¹⁰

For blot et par dage siden så jeg et brev fra en mand, der sandsynligvis havde levet halvdelen af sit liv. Han skrev til sin far: »Din hensynsfuldhed over for dine kære, din undervisning af mig, det eksempel, du har været for mig, har været en inspiration for mig til at gøre det, Herren har ønsket af mig. Jeg har følt, at ved at følge i dine fodspor, kunne jeg være tryk.« Det var en vis far, det var en velsignet far, som i sin søns sind kunne indpode en sådan tillid ... Takket være sin fars opførsel – han gav i hvert fald i brevet sin far æren for det – takket være hans eksempel i hjemmet, er sønnen i dag en af denne kirkes faste støtter. Han kan leve i denne verden og

»I kan ikke tilbringe jeres tid bedre, I kan ikke anvende jeres tid på nogen mere fordelagtig måde end at opdrage jeres drenge og piger til at være værdige til vor himmelske Faders velsignelser.«

holde Herrens befalinger. Hans iver efter at gøre godt var inspireret af det hjem, han boede i. Han oplevede ikke selviskhed i hjemmet, kun uselviskhed. Forældrene var ikke ivrige efter at få alt, hvad de kunne, og på selvisk vis beholde det, men de gik omkring og så efter dem, der havde brug for dem, og opmuntrede og velsignede dem. Al verdens tale kunne ikke have lagt dét i denne mands hjerte, som han har i dag, kun det eksempel som hans forældre var, dem som boede i det hjem, hvor han boede.

Jeg tvivler ikke på, at der findes hundredvis af mænd og kvinder, måske tusindvis af dem, i de samfund vi lever i og i denne verden, som siger det samme om deres fædres og mødres lærdomme. Men jeg frygter for, at der er nogle af os, som påvirkes af verdens skikke og er besatte af tanken om, at vi skal følge mængden, uanset hvad de tror eller gør. I det tilfælde er vores eksempel ikke en velsignelse men kan ødelægge vore børns lykke.¹¹

Lad os bære vidnesbyrd gennem vore daglige handlinger så vel som i vores omgangsform, at vi tror, at dette er vor Faders værk, og uudsigelig glæde vil fylde os, og de børn, der vokser op i vores hjem, får større tro og ydmyghed. De lærer mere og mere og får magt til at afværge modstanderens pile, som rettes mod dem, og i stedet for den lidelse, som har ramt menneskenes børn på grund af syndighed, er der trøst, fred og lykke, og ... mænd og kvinder, der kommer til at bebo denne jord, får karakterstyrke til at modstå det onde i livet¹² (se forslag nr. 4 på s. 234).

**Ved at elske og undervise vore unge
kan vi beskytte dem mod ondt.**

Sidste dages hellige, lær jeres børn at overholde de moralske regler. Omgiv dem med kærlighedens arme, så de overhovedet ikke har noget som helst ønske om at tage del i de fristelser til at gøre ondt, der omgiver dem på alle sider ...

Hvilket privilegium er det ikke for forældre at kunne sætte sig ned i deres hjem, omgivet af en familie med rene drenge og piger, som de har fået af vor himmelske Fader, som er ophav til deres ånd! Hvilken glæde det er at kunne omgås dem og sammen nyde vor himmelske Faders velsignelser og glæde sig over Åndens ledsagelse og at have opdraget dem på en sådan måde i deres tidlige år, at de har bevaret renheden i deres tilværelse, mens de udviklede sig til voksne!

Mine brødre og søstre, jeg bønfaller jer om, at I med større alvor, med større omtanke, større tålmodighed end nogensinde før, beskytter den opvoksende generation fra de faldgruber, som modstanderen har lagt foran dem. Mange af vore film, radioprogrammer, blade, bøger og så videre er upassende ... og medmindre vi modvirker disse tings påvirkning med sund lære og miljø og bibringer de unge de fordele, der kommer af at kende gode mænd og kvinders tilværelse og underviser dem i profeternes dyder og betydningen af Jesu Kristi evangelium, kan nogle af dem, vi elsker, glide fra os ...

Lad os lære vore børn at være rene i deres tilværelse, at være retsindige. Undervis jeres drenge i at beskytte deres søstres og deres pige-bekendtskabers dyd. Undervis jeres døtre i at beskytte de drenges dyd,

som de omgås med ... Lad os fokusere på at opdrage vore drenge og piger under Guds Ånds indflydelse, så modstanderen ikke får nogen magt til at lede dem på afveje¹³ (se forslag nr. 5 og 6 på s. 234).

Studium af evangeliet som familie hjælper os til at holde vore børn tæt til os.

I vores hjem, brødre og søstre, er det vores privilegium, er det vores pligt at kalde vores familie sammen for at glæde os, styrke og støtte hinanden og blive undervist i de hellige skrifers sandheder. I ethvert hjem bør børn opmuntres til at læse Herrens ord, som det er blevet åbenbaret os i alle uddelinger. Vi bør læse Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle; ikke kun læse dem i vores hjem, men også forklare dem for vore børn, så de kan forstå ... Guds handlemåde med jordens folkeslag.

Lad os se, om ikke vi kan gøre dette mere i fremtiden, end vi førhen har gjort. Lad os forpligte os selv til det princip og den praksis med at samle vores familie omkring os i vores eget hjem. Lad os hver især spørge os selv: »Har jeg gjort min pligt i hjemmet med hensyn til at undervise i evangeliet, sådan som det er blevet åbenbaret gennem Herrens profeter? Har jeg holdt mine børn tæt til mig og gjort hjemmet til et rart sted og et ærbødigt, kærligt og forstående sted med hengivenhed?«

Hvis vi ikke har det, lad os da omvende os fra vores forsømmelse og trække vores familie hen omkring os og undervise dem i sandheden ...

»Har jeg sat mit hus i orden?« Det bør være spørgsmålet i enhver hjerte. Ikke: Har min nabo gjort det? Men: Har *jeg* gjort, hvad Herren har forlangt af mig?¹⁴

Vore børn er den mest dyrebare gave, som vor Fader skænker os. Hvis vi kan føre deres fødder ind på frelsens sti, er der evig glæde i vente for os og for dem ...

En måde, hvorpå vi kan holde dem tættere til os, er, at vi samles oftere i vores hjem. Kirken har bedt om, at der reserveres mindst en aften hjemme hver uge, hvor alle i familien kan samles og nyde hinandens selskab, nyde familiehyggens enkle glæder og tale med hinanden om det, der er af stor og varig værdi.

... I 1915 skrev Det Første Præsidentskab om dette til »stavspræsidenter, biskopper og forældre i Zion«, og jeg citerer fra det, de sagde dengang:

»Vi råder og opfordrer til, at man indfører »Familieaften« i hele Kirken. Det er en tid, hvor fædre og mødre kan samle deres drenge og piger omkring sig og lære dem Herrens ord ... Denne »Familieaften« bør være viet til bøn, salmesang, sange, musik, skriftlæsning, familieemner og særlig undervisning i evangeliets principper og livets etiske problemer, såvel som børns forpligtelser og ansvar over for deres forældre, hjemmet, Kirken, samfundet og nationen.«

Og det var den lovede velsignelse til dem, der ville gøre det, der blev bedt om:

»Hvis de hellige vil adlyde dette råd, lover vi, at de vil få store velsignelser. Kærligheden i hjemmet og lydigheden mod forældrene øges. Troen fremmes i hjertet hos Israels ungdom, og de opnår kraft til at bekæmpe de onde påvirkninger og fristelser, som omgiver dem.«

Disse principper og løfter gælder stadig for os.¹⁵

Hvis familieaften blot kunne findes blandt de sidste dages hellige, hvis vi en aften om ugen kunne være sammen med vore egne under Herrens Ånds indflydelse, ved vores egen arne omgivet af dem, Herren har givet os og i særdeleshed fortalt os, at vi bør instruere, hvor mange lykkelige hjem, ville der ikke være, hvor der i dag findes sorg, splid og lidelse ...

Når vi lukker verden og ting udefra ude, og vi i bønnens og taksigelsens kraft giver vore sønner og døtre disse righoldige sandheder, som Herren har betroet os af hensyn til vores og deres velfærd, følger en oprigtig udvikling af tro. Jeg håber, at det vil være muligt for os at vende tilbage, hvis vi er afvejet fra dette råd. Lad os samle vore børn omkring os, og lad vores hjem være et sted, hvor Herrens Ånd dvæler. Hvis vi gør vores del, kan vi med sikkerhed vide, at vor himmelske Fader gør sin¹⁶ (se forslag nr. 7 på s. 234).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

»Hvis familieaften blot kunne findes blandt de sidste dages hellige ... hvor mange lykkelige hjem, ville der ikke være?«

1. Tænk over beretningen på s. 223-225. Hvorfor tror du, det lykkedes så godt for George Albert Smith at undervise sin datter Edith? Tænk over en gang, hvor du som ung blev undervist af en forælder i noget, som har påvirket dit liv. Hvorfor var den lektie så effektiv?
2. Studér det første delafsnit i lærdomme (s. 225-226) og L&P 93:37-40. Hvorfor tror du, at Herren har givet forældre ansvaret for at undervise deres børn i evangeliet frem for andre organisationer? Hvordan kan Kirkens organisationer hjælpe forældre i dette ansvar? Hvordan kan en større kreds af slægtninge være en hjælp? Hvis du ikke selv har børn, kan du overveje, hvordan du kan udøve en retskaffen indflydelse på Kirkens unge, som kan støtte forældrene.

3. Gennemgå beretningen på s. 227-228. Hvilken gavn har børn af, at deres forældre tilbringer tid med dem? Hvilke af »livets bekymringer og ... nydelser« (s. 226) kan få os til at forsømme vores ansvar overfor vores familie? Hvad kan vi gøre for at overvinde disse forstyrrelser?
4. Læs det delafsnit, der begynder på s. 228. Tænk over din holdning til »verdens skikke« og hvordan denne holdning kan påvirke dine børn. Hvilke »daglige gerninger« bærer et særligt stærkt vidnesbyrd om vores tro over for vore børn?
5. Hvilke fristelser står børn og unge overfor i jeres lokalsamfund? Studér det delafsnit, der begynder på s. 230, og se efter ting forældre, bedsteforældre og andre kan benytte sig af for at hjælpe de unge til at modstå fristelse.
6. Præsident Smith rådede til, at vi bør »fokusere på« eller specialisere os i at opdrage vore børn under Åndens indflydelse (se s. 231). Hvad betyder det for dig? Hvad kan forældre gøre for at specialisere sig i at opdrage deres børn i retskaffenhed?
7. På s. 231-232 gennemgår præsident Smith nogle af de løfter, der gives familier, der regelmæssigt afholder familieaften. Hvordan er disse løfter blevet opfyldt i jeres familie? Hvilket råd ville du give en familie, der aldrig har afholdt familieaften før, men gerne vil begynde?

Skrifstedshenvisninger: Ordsp 22:6; Es 54:13; En 1:1-3; Mosi 4:14-15; Alma 56:45-48; L&P 68:25-31; se også »Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101.

Til underviseren: »Vær forsigtig med ikke at afslutte gode samtaler for hurtigt for at forsøge at nå alt det, som du har forberedt. Selv om det er vigtigt at gennemgå alt materialet, er det vigtigere at hjælpe eleverne med at mærke Åndens påvirkning, afklare deres spørgsmål, øge deres forståelse for evangeliet og styrke deres beslutning om at holde befalingerne« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 64).

Noter

1. »After Eighty Years«, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 263.
2. Edith Smith Elliott, »No Wonder We Love Him«, *Relief Society Magazine*, juni 1953, s. 367.
3. »To the Relief Society«, *Relief Society Magazine*, dec. 1932, s. 708-709.
4. I Conference Report, apr. 1926, s. 145.
5. I Conference Report, apr. 1933, s. 72.
6. I Conference Report, apr. 1937, s. 36.
7. I Conference Report, apr. 1926, s. 146-147.
8. »President Smith Gives Scouting Address«, *Deseret News*, 22. feb. 1947, kirketillæg, s. 8.
9. I Conference Report, okt. 1948, s. 181.
10. I Conference Report, okt. 1941, s. 101.
11. I Conference Report, apr. 1937, s. 35.
12. I Conference Report, apr. 1913, s. 29.
13. I Conference Report, okt. 1932, s. 24-25.
14. »The Family Hour«, *Improvement Era*, apr. 1948, s. 248.
15. »The Family Hour«, s. 201.
16. I Conference Report, apr. 1926, s. 145-146.

»Husk på den guddommelige Mesters eksempel, som, da han hang på det grufulde stykke træ, sagde: «Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.»«

»Af jer kræves det, at I tilgiver«

Ved at tilgive andre befrier vi os selv for en byrde af had og forbereder os på evigt liv.

Fra George Albert Smiths liv

I 1897, da George Albert Smith stadig var en ung mand, meldte han sig til hjemmeværnet. På opfordring fra nogle af sine venner stillede han op til et embede i hjemmeværnet, men i ugerne op til valget begyndte en konkurrerende hjemmeværnsmand at sprede falske rygter og beskyldte George Albert Smith for at benytte sig af uetiske metoder. Som følge heraf tabte sergent Smith et valg, som han følte, han burde have vundet. Det, der yderligere tilspidsede situationen var, at den mand, der spredte de falske rygter, engang havde været hans ven.

Skønt han prøvede at ryste det af sig, fyldte det George Albert Smiths hjerte med bitterhed. Han tog i kirke søndagen efter, men han følte ikke godt ved at tage nadveren. Han bad om hjælp og indså, at han havde brug for at omvende sig fra den vrede, han følte. Han besluttede at opsøge sin ven og blive forsonet med ham.

George Albert Smith gik direkte til mandens kontor og sagde med en mild røst: »Min bror, jeg beder dig tilgive mig for at have hadet dig på den måde, som jeg har gjort i de sidste par uger.«

Straks mildnedes hans vens hjerte sig. »Bror Smith, du har ikke brug for tilgivelse,« sagde han. »Det er mig, der har brug for din tilgivelse.« De gav hinanden hånden, og derefter forblev de gode venner¹ (se forslag nr. 1 på s. 243).

Nogle få år senere gjorde George Albert Smith det til et af sine livsvarige mål at tilgive andre, da han i sin personlige trosbenedelse skrev: »Jeg vil ikke bevidst såre andres følelser, ikke engang nogen, der har gjort mig uret, men søge at gøre noget godt for dem og gøre dem til mine venner.«²

En nær ven til præsident Smith lagde mærke til, at evnen til at tilgive virkelig var kendetegnende for ham: »Han tilgav oprigtigt alle mennesker. Han var hele sit liv opmærksom på Guds befaling: Gud tilgiver, hvem han vil tilgive. Hvad angår os, må vi tilgive alle mennesker. Det gjorde han og overgav derefter sagen til Gud. Når han tilgav, er jeg sikker på, han glemte. Når én, der tilgiver, kan glemme, da er det menneske i sandhed et usædvanligt menneske, ja, en Guds mand!«³

George Albert Smiths lærdomme

Hvis vi forstår Jesu Kristi evangelium, er vi mere tilbøjelige til at tilgive andre.

Der er én ting, som vi meget vel kunne stræbe efter at dyrke, og det er tilbøjeligheden til at tilgive hinandens overtrædelser. Tilgivelsens ånd er en dyd, uden hvilken vi aldrig fuldt ud kan virkeliggøre de velsignelser, vi håber at modtage.⁴

Verdens mennesker forstår ikke ... hvordan Frelseren havde det, da han i sin sjæls dødsangst bad sin himmelske Fader om ikke at fordømme eller tilintetgøre dem, der tog hans jordiske liv, men sagde:

»... Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34).

Det bør være holdningen hos alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det bør være holdningen hos alle Guds sønner og døtre og ville være det, forekommer det mig, hvis de til fulde forstod frelsesplanen ... Vrede og had i vores hjerte bringer os ikke fred og lykke.⁵

Herren har givet os storslået lærdom, har åbenbaret os sit sind og sin vilje, har undervist os i ting, som verden ikke kender til, og i overensstemmelse med den lærdom, vi har modtaget, holder han os ansvarlige og forventer, at vi lever på et højere plan, et mere ideelt liv end dem, der ikke i lige så høj grad forstår evangeliet, som vi gør. Tilgivelsens ånd er noget, de sidste dages hellige med fordel kunne udøve mere udpræget blandt hinanden ... Vi må komme i en tilstand, hvor vi kan tilgive vore brødre⁶ (se forslag nr. 2 på s. 243).

Når vi tilgiver andre, viser vi påskønnelse for den tilgivelse, som vor himmelske Fader viser os.

I forbindelse med det emne (med at tilgive andre) vil jeg læse nogle få vers fra det 18. kapitel i Matthæus begyndende med det 21. vers. Det lader til, at apostlene var sammen med Mesteren ved denne lejlighed, og Peter kom til ham og sagde:

»Herre, hvor mange gange skal jeg tilgive min broder, når han forsynder sig imod mig? Op til syv gange?

Jesus svarede ham: »Jeg siger dig, ikke op til syv gange, men op til syvoghalvfjerds gange« (Matt 18:21-22).

Derpå kom Frelseren med en lignelse ... om to mænd. Den ene skyldte sin herre et stort beløb, og han kom til ham og fortalte ham, at han ikke kunne betale det, han skyldte, og bad om at måtte få eftergivet sin gæld. Tjenerens herre fik medynk med ham og eftergav ham gælden. Straks derefter gik denne mand, der havde fået eftergivet sin gæld, ud og fandt en medtjener, der skyldte ham et lille beløb og forlangte sine penge. Den stakkels mand var ude af stand til at indfri sin forpligtelse, og han bad derpå om at måtte få eftergivet gælden. Men han fik den ikke eftergivet, tværtimod blev han pågrebet og ført i fængsel af den, der allerede havde fået eftergivet gæld af sin herre. Da de andre medtjenere så, hvad der skete, gik de hen til denne mands herre og fortalte ham det, og han blev vred og overdrog ham, som han havde eftergivet gælden, til bødlerne, indtil han havde betalt alt, hvad han skyldte. Hans sjæl var ikke stor nok til at påskønne den barmhjertighed, han fik vist, og på grund af den mangel på næstekærlighed, mistede han alt (se Matt 18:23-35).

Til tider opstår der små vanskeligheder blandt os, og vi glemmer den tålmodighed, vor Fader i himlen viser mod os, og i vores hjerte forstørrer vi noget ubetydeligt, som vores bror eller søster har gjort mod os eller sagt om os. Vi efterlever ikke altid den lov, som Herren ønsker, vi overholder i disse anliggender. Vi glemmer den befaling, han gav apostlene i ordene til den bøn, hvori de blev fortalt, at de skulle bede om at få forladelse for deres skyld, som også de forlader deres skyldnere (se Matt 6:12). Jeg føler, at vi er nødt til at lære en hel del i den henseende. Vi har ikke efterkommet vor himmelske Faders krav så fuldstændigt, som vi burde⁷ (se forslag nr. 3 på s. 243).

**Ved at vælge ikke at blive fornærmet kan vi
rense vores hjerte for alle uvenlige følelser.**

Vi har lært, at vi skal elske vore fjender og bede for dem, der foragteligt udnytter os og forfølger os (se 3 Ne 12:44) ... Når I bliver hånet, så hån ikke igen. Når andre forfølger jer, så hav medynk med dem, og bed for dem. Husk på den guddommelige Mesters eksempel, som, da han hang på det grufulde stykke træ, sagde: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«⁸

Sommetider har en ledende bror på en eller anden måde såret et kirkemedlem, sandsynligvis uden selv at vide det, og dette barn af vor Fader føler stadig smerte i det stille i stedet for at gøre, som Herren har befalet, at gå hen til den, der har såret, og i venlighed fortælle ham sit hjertes følelser og give denne bror en mulighed for at sige: »Jeg er ked af, jeg har såret dig, og jeg ønsker, du tilgiver mig.« Følgen er, at vi i visse tilfælde konstaterer, at vi føler os fornærmede, hvilket Satan har ansporet os til⁹ (se forslag nr. 4 på s. 243).

Vi har ingen krænkede følelser mod nogen af vore medmenesker; det har vi ingen anledning til. Hvis de misforstår os, citerer os forkert og forfølger os, bør vi huske, at de er i Herrens hænder ... Så når vi nyder Herrens nadver ... lad os da rense vores hjerte for alle uvenlige følelser mod hinanden og mod vore brødre og søstre, der ikke er af vores tro.¹⁰

Ved at tilgive andre forbereder vi os på det celestiale rige.

Lad os hver især leve på en sådan måde, at modstanderen ikke har nogen magt over os. Hvis I har nogen mellemværender med hinanden, hvis der har været nogen uenigheder mellem jer og andre, så bring dem i orden så hurtigt, som I overhovedet kan, under Herrens Ånds indflydelse, så både I, når den tid kommer, og jeres efterkommere, som måtte følge efter jer, må være forberedte på at modtage en arv i det celestiale rige.¹¹

I bogen Lære og Pagter finder vi en henvisning til dette emne om tilgivelse, hvori Herren giver en befaling. Den står i det 64. afsnit og gælder for os på denne tid. Der står følgende:

»Hvis der har været nogle uenigheder mellem jer og andre, så bring dem i orden så hurtigt, som I overhovedet kan, under Herrens Ånds indflydelse.«

»... Sandelig siger jeg jer: Dem, som bekender deres synder for mig og beder om tilgivelse, og som ikke har syndet til døden, dem tilgiver jeg, Herren, deres synder.

Mine disciple i fordums dage søgte anledning til at finde fejl hos hinanden og tilgav ikke hinanden af hjertet; og på grund af dette onde blev de plaget og revset hårdt.

Derfor siger jeg jer, at I bør tilgive hinanden; for den, som ikke tilgiver sin broder hans overtrædelser, står fordømt over for Herren; for i ham forbliver en større synd.«

De sidste vers, er dem, jeg vil fremhæve.

»Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil tilgive, men af jer kræves det, at I tilgiver alle mennesker.

Og I bør sige i jeres hjerte: Lad Gud dømme mellem mig og dig og belønne dig efter dine gerninger« (L&P 64:7-11).

Hvis vores liv er sådan, at hvis vi i stedet for at indsætte os selv som dommere overfor hinanden, når vi er uenige med andre, ærligt og samvittighedsfuldt kunne bønfalde vor Fader i himlen og sige: »Herre, døm mellem mig og min bror; du kender mit hjerte, du ved, jeg ikke har nogen vrede følelser over for ham, hjælp os til at se det på samme måde, og giv os visdom, så vi kan ordne det retfærdigt mellem os,« hvor ville der da være få forskelle, og sikken glæde og velsignelser, der ville komme til os! Men – små vanskeligheder opstår fra tid til anden, som forstyrrer ligevægten i vores dagligdag, og vi er fortsat ulykkelige, fordi vi værner om en upassende indflydelse og ikke har næstekærlighed ...

»Se, jeg taler til jer angående jeres familier – hvis mennesker slår jer eller jeres familier én gang, og I udholder det tålmodigt og ikke bruger skældsord imod dem eller søger hævn, skal I blive belønnet;

men hvis I ikke udholder det tålmodigt, skal det blive tilregnet jer som værende tilmålt jer som et retfærdigt mål« (L&P 98:23-24).

Det er også Mesterens ord til os. Hvis vi lever ifølge denne lov, vokser vi i nåde og styrke dag for dag og i gunst hos vor himmelske Fader. Tro øges i vore børns hjerte. De vil elske os for den retsindighed og retskaffenhed, vi udøver i vores tilværelse, og de vil fryde sig over, at de er blevet født af sådanne forældre. Jeg siger jer, at denne befaling ikke er givet uden grund, for Herren har sagt, at han ikke giver nogen lov af ligegyldighed, men hver en lov er givet, så vi kan overholde og leve op til den.

Vi er kun i denne verden kort tid. De yngste og stærkeste af os forbereder sig ganske enkelt til det næste liv, og før vi kommer ind til vor Faders herlighed og nyder de velsignelser, som vi håber på at modtage ved trofasthed, er vi nødt til at efterleve lovene om tålmodighed og praktisere tilgivelse mod dem, der har forset sig mod os og fjerne alle følelser af had i vores hjerte mod dem.

»Og videre, hvis jeres fjende slår jer for anden gang, og I ikke bruger skældsord imod ham, men udholder det tålmodigt, skal jeres belønning blive hundrede fold.

Og videre, hvis han slår jer for tredje gang, og I udholder det tålmodigt, skal jeres belønning blive fordoblet fire gange« (L&P 98:25-26) ...

Må vi have Herrens Ånd til at dvæle i os, så vi kan tilgive alle mennesker, sådan som han har befaleet, og ikke kun med vore læber, men fra selve hjertets dyb tilgive enhver forseelse, der er blevet begået mod os. Hvis vi gør det livet igennem, vil Herrens velsignelser dvæle i vores hjerte og vores hjem¹² (se forslag nr. 5 nedenfor).

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Tænk over beretningen på s. 237 og læs 3 Ne 12:22-24. Hvorfor tror du, at Herren kræver, at vi forliger os med vore brødre og søstre, før vi kan komme til ham?
2. På s. 238 forklarer præsident Smith, at vores kundskab om frelsesplanen bør hjælpe os til at blive mere tilgivende. Hvorfor tror du, det forholder sig sådan? Hvordan »komme[r vi] i en tilstand« (s. 238), hvor vi kan tilgive andre?
3. Tænk på engang, hvor din himmelske Fader tilgav dig, mens du studerer det delafsnit, der begynder på s. 239. Hvorfor tror du, at det gør os uværdige til at få den tilgivelse, vi søger, når vi ikke formår at tilgive andre?
4. Læs det andet afsnit på s. 240. Hvad hindrer os i at blive forsonet med en kirkeleder eller en anden, som bevidst eller ubevidst har krænket os? Hvad kan vi gøre for at overvinde disse vanskeligheder?
5. Gennemgå det sidste delafsnit i lærdomme (s. 240-243). Hvordan forbereder vores villighed til at tilgive os til det celestiale rige? Hvordan bliver vores familie velsignet, når vi tilgiver andre?

Skriftstedshenvisninger: Matt 5:23-24, 38-48; 6:12, 14-15; 7:1-5; 18:15; 1 Ne 7:16-21; L&P 42:88

Til underviseren: »Når en person stiller et spørgsmål, så overvej at bede andre om at besvare det i stedet for at besvare det selv. Du kan for eksempel sige: »Det er et interessant spørgsmål. Hvad mener resten af jer?« eller »Er der nogen, der kan hjælpe med dette spørgsmål?« (*Undervisning, den største kaldelse* s. 64).

Noter

1. Se Merlo J. Pusey, »The Inner Strength of a Leader«, *Instructor*, juni 1965, s. 232.
2. »President George Albert Smith's Creed«, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 262.
3. Matthew Cowley, i Conference Report, apr. 1951, s. 167.
4. »The Spirit of Forgiveness«, *Improvement Era*, aug. 1945, s. 443.
5. I Conference Report, okt. 1945, s. 169.
6. I Conference Report, okt. 1905, s. 27.
7. I Conference Report, okt. 1905, s. 27.
8. I Conference Report, okt. 1904, s. 65-66.
9. I Conference Report, okt. 1905, s. 27.
10. I Conference Report, okt. 1906, s. 50.
11. Tale afholdt ved en mexicansk missionskonference, 26. maj 1946, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, kasse 121, s. 288.
12. I Conference Report, okt. 1905, s. 27-28, 30.

Retskaffen levevis i hårde tider

*Gennem vores trofasthed over for evangeliet
kan vi finde sikkerhed for vor tids farer og
være en positiv indflydelse i verden.*

Fra George Albert Smiths liv

George Albert Smiths tjeneste som generalautoritet spændte over det meste af første halvdel af 1900-tallet. I løbet af denne periode så verden stor uro og ødelæggende begivenheder, herunder den store depression og to verdenskrige. Disse ulykker sammen med det, præsident Smith betragtede som en almen, moralsk nedtur i samfundet, ledte ham til mere end en gang at sige: »Denne verden befinder sig i en kritisk tilstand.«¹ Han så i verdensbegivenhederne opfyldelsen af profetier om de sidste dage, og han var overbevist om, at det eneste håb for fred i verden var lydighed mod Guds love. Da første verdenskrig var på sit højeste, advarede han: »Krig ophører ikke og strid slutter ikke, før menneskenes børn omvender sig fra deres synder og vender sig mod Gud og tjener ham og holder hans befalinger.«²

Midt i disse vanskelige tider erfarede præsident Smith, at mange mennesker var blevet modløse. Han fortalte: »Det har været mit privilegium at komme til forskellige steder i USA, og det er sjældent, at man finder dem, der ikke er yderst pessimistiske på grund af forhold, vi ikke er herre over.«³ Skønt han anerkendte, at krig, naturkatastrofer og åndelig fare er en del af livet i de sidste dage, lærte præsident Smith de hellige, at de kan undgå meget af nøden i disse hårde tider ved at efterleve evangeliet og modstå fristelse.

Han fandt også optimisme i sin overbevisning om, at sidste dages hellige kunne have en stærk indflydelse på verden omkring dem. Han sagde, at de hellige ikke blot burde acceptere verdens tilstand, men burde forblive aktive i deres samfund og stræbe efter at gøre deres indflydelse gældende, uanset hvilken modstand de måtte

»Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

møde. »Vi er alle forpligtede til at gøre denne verden til et bedre sted ved at have levet i den,« sagde han.⁴

Søster Belle S. Spafford, Hjælpeforeningens hovedpræsident, fortalte om en oplevelse, hvori præsident Smith lærte hende dette princip. Kort efter søster Spafford var blevet kaldet til sin stilling, blev hun underrettet om et møde, der skulle afholdes i New York City med National Council of Women (det nationale kvinderråd). Hjælpeforeningen havde været medlem af dette råd i mange år, men på det seneste havde adskillige andre medlemmer af rådet været modstandere af Kirken og havde gjort sidste dages hellige-delegerede forelegne under møderne. På grund af det følte søster Spafford og hendes rådgivere, at Hjælpeforeningen skulle ophøre med deres medlemskab i rådet, og de lavede et udkast til en anbefaling, der udtrykte deres synspunkter. Søster Spafford fortalte senere:

»Efter aftale gik jeg en morgen alene hen til præsident George Albert Smith og tog anbefalingen med mig sammen med en liste over grundene til, at den var blevet lavet. Præsidenten læste omhyggeligt det skrevne materiale. Så forhørte han sig: »Er det ikke den organisation, som søstrene tilsluttede sig før århundredeskiftet?»

Jeg svarede: »Jo.«

Han sagde: »Skal jeg forstå det således, at I nu ønsker at afslutte det medlemskab?»

Jeg svarede: »Ja.« Så tilføjede jeg: »Ser De, præsident Smith, vi får ikke noget ud af at være i det råd.«

Præsidenten så overrasket på mig. Han sagde: »Søster, Spafford, tænker De altid kun på, hvad De får ud af det? Tror De ikke, det ville være godt til tider at tænke på, hvad De har at give? Jeg tror,« fortsatte han, »at mormonkvinder har noget at give til kvinder i verden, og at de også kan lære af dem. Frem for at De ophører med Deres medlemskab, foreslår jeg, at De tager flere af Deres dygtige bestyrelsesmedlemmer med og tager tilbage til det møde.«

Derpå sagde han med eftertryk: »Gør Deres indflydelse gældende.«⁵

Søster Spafford fulgte dette råd og blev senere udpeget til lederpositioner i det nationale kvinderråd, og blev til sidst valgt som dets præsident (se forslag nr. 1 på s. 253).

George Albert Smiths lærdomme

Der er blevet forudsagt alvorlige vanskeligheder om de sidste dage.

Vi har fået at vide, at der i de sidste dage vil opstå alvorlige vanskeligheder ... Vi er ikke blot blevet advaret af skrifterne, der blev givet på Frelserens tid og før hans tid, samt dem, der blev givet efter ham, men i vor egen tid har Herren talt, og vor himmelske Faders åbenbaringer findes i Lære og Pagter. Hvis vi læser disse åbenbaringer, lærer vi, at de begivenheder, som vi går igennem, er blevet forudsagt ...

Dagspressen bringer os beretninger om ulykker, der findes overalt – havet der bliver oprørt og tab af menneskeliv på det, jordskælv, store tornadoer, sådan som vi har fået at vide ville ske i de sidste dage – og det forekommer mig, brødre og søstre, at hvis mennesker tænker alvorligt, hvis de læser skrifterne, så må de vide, at de begivenheder, som Herren har sagt ville ske i de sidste dage, nu sker. Figentræet springer virkelig ud (se JS-M 1:38-39), og de, der er tankefulde, må vide, at sommeren er nær, og at det, som Herren har forudsagt skal gå forud for hans andet komme, nu er ved at ske.⁶

Vi er ikke ude af risikozonen. Denne verden står overfor en hovedrengøring, medmindre vor himmelske Faders sønner og døtre omvender sig fra deres synder og vender sig til ham. Og det vil sige de sidste dages hellige, eller medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, sammen med resten, men vi bør først og fremmest vise eksemplet⁷ (se forslag nr. 2 på s. 253).

Den eneste vej til fred er Jesu Kristi evangelium.

Der er kun ét middel mod den universelle nød – et universal-middel til verdens sygdom. Det er Jesu Kristi evangelium, den fuldkomne lov for liv og frihed, som atter er blevet gengivet som opfyldelse af skrifterne.⁸

»Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

Det er beroligende ord fra Fredsfyrsten til sine trofaste tilhængere. Der er bestemt intet, mennesker mangler mere end velsignelserne ved fred og lykke og hjerter uden frygt. Og disse tilbydes os alle, hvis vi blot vil tage del i dem.

Da evangeliet blev gengivet til jorden i denne uddeling, gentog Herren det, han har sagt så mange gange i Det Gamle og Det Nye Testamente, at prisen for fred og lykke er retskaffenhed. På trods af denne kundskab, er der mange, der lader til at tro, at vi kan opnå lykke på en anden måde, men vi bør alle på dette stadium vide, at der ikke findes nogen anden måde. Og alligevel har Satan med sit listige bedrageri overtalt størstedelen af menneskeheden til ikke at gå ad den vej, der sikrer lykke, og han har stadig travlt. Modstanderen af retfærdighed sover aldrig.

Men ved at følge Herrens lærdomme, ved at vende sig til ham og omvende sig fra synd, ved at gå omkring og gøre godt, kan vi få fred, lykke og fremgang. Hvis menneskeheden vil elske hinanden, ville det had og den uvenlighed, der har eksisteret så meget af i verden, forsvinde.⁹

I disse usikre tider, hvor mennesker løber hid og did i deres søgen efter en eller anden ny plan, hvorved fred kan blive bragt ind i verden, vid da dette: At den eneste vej til fred for denne verden er vor Herre Jesu Kristi evangeliums vej. Der findes ingen anden ... At være i besiddelse af kundskab om sandheden er al verdens rigdom værd, at vide at vi er på den sikre hovedvej, når vi er på pligtens vej, som den er fastlagt af vor himmelske Fader, og at vide at vi kan fortsætte der, hvis vi vil, uden hensyn til den indflydelse og de overtalelsesmidler, som tilbydes af dem, der ikke er udpeget til at være vore ledere, er en uvurderlig velsignelse.¹⁰

Vi lever i en tid, hvor skrifterne går i opfyldelse i de lande, hvori Herren gennem en af sine profeter har sagt, at i de sidste dage skal »... de vises visdom ... ødelægges, de kloges klogskab tilintetgøres« (Es 29:14). Med al verdens visdom har ingen gruppe hidtil med sikkerhed været i stand til at vise vejen til fred. Vi ... er heldige at vide, at der kun er én vej til fred, som medfører resultater, og den vej er at holde Guds befalinger, som de er blevet åbenbaret til menneskenes børn i fordums tid og i vor tid. Hvis den vej følges, kunne

alle de alvorlige problemer i verden blive løst, og fred ville komme til denne ulykkelige jord.¹¹

Selv om verden kan være fyldt med nød og himlene bliver sorte, lynene glimter og jorden skælver fra sit indre til overfladen, hvis vi ved, at Gud lever, og vi lever retskaffent, så er vi lykkelige, og der vil findes uudsigelig fred, fordi vi ved, vor himmelske Fader bifalder vores levevis¹² (se forslag nr. 3 på s. 253).

**Vi behøver ikke frygte, hvis vi gør
det, Herren har bedt os gøre.**

Vi behøver ikke frygte, hvis vi gør det, Herren har bedt os gøre. Dette er hans verden. Alle mænd og kvinder er underlagt ham. Alle onde magter skal kontrolleres for hans folks skyld, hvis de ærer ham og holder hans befalinger.¹³

Hvis vi har tillid til vor himmelske Fader, hvis vi har hans kærlighed, hvis vi er værdige til hans velsignelser, kan alle verdens hære ikke ødelægge os, ikke nedbryde vores tro og ikke overvinde Kirken, som har navn efter Guds Søn.

Læs i det nittende kapitel i 2 Kongebog, hvordan Sankerib, den assyriske konge søgte at indtage Jerusalem. Hizkija, den konge der repræsenterede Israel, bønfuldt Herren om udfrielse, mens Sankerib hånede ham og sagde: »Tro ikke, at dine bønner til din Gud kan hjælpe dig. Hvert sted, jeg har været og allerede indtaget, har de bedt. I er hjælpeløse,« og næste morgen lå en stor del af den assyriske hær død på jorden, og Jerusalem var blevet bevaret af Herren (se 2 Kong 19:10-20, 35). Han er vores styrke ... jeres og min Fader, alles Fader. Hvis vi blot vil være værdige, beskytter han os, ligesom han gjorde med Helamans sønner (se Alma 57:24-27), og ligesom han beskyttede Daniel mod løverne (se Dan 6), og de tre hebraiske unge fra den brændende ovn (se Dan 3), og 600.000 af Abrahams efterkommere, da han førte dem ud af Egypten under Moses' ledelse og druknede Faraos hær i Det Røde Hav (se 2 Mos 14:21-30). Han er universets Gud. Han er Fader til os alle. Han er almægtig, og han lover os beskyttelse, hvis vi lever værdigt til det.¹⁴

Lige meget om skyerne trækker sig sammen, lige meget hvordan krigstrommerne lyder, uanset hvilke tilstande der opstår i verden,

er der her i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvor vi ærer og holder Guds befalinger, beskyttelse mod det ondes magter, og mænd og kvinder bliver tilladt at leve på jorden, indtil deres liv er slut i hæder og ære, hvis de holder vor himmelske Faders befalinger¹⁵ (se forslag nr. 4 på s. 254).

**Vores hjem kan være et fredfyldt, helligt
sted selv midt blandt ulykker.**

Jeg tror, med den nød overalt, med den forudsigelse som Herren kom med i første afsnit i Lære og Pagter, at »fred skal borttages fra jorden« (L&P 1:35), da må vi fornemme, at tiden er kommet. Naturligvis bør vi gøre status over os selv, og vores hjem bør være arnested for bøn, taknemlighed og taksigelse. Ægtemænd bør være venlige mod deres hustru, hustruer hensynsfulde over for deres ægtemand. Forældre bør bevare deres børns kærlighed gennem deres retskafne levevis. Vores hjem vil da ikke kun være arnestedet for bøn og taksigelse, men det vil være et sted, hvor vor Fader kan udøse sine udsøgte velsignelser takket være vores værdighed.¹⁶

Jeg beder til, at vores hjem må blive helliggjort af vores retskafenhed, at modstanderen ikke må have nogen magt til at komme her og ødelægge børnene i vores hjem eller dem, der bor under vores tag. Hvis vi ærer Gud og holder hans befalinger, bliver vores hjem helligt, modstanderen får ingen indflydelse, og vi vil leve i lykke og fred, indtil jordelivets scenetæppe går ned, og vi går for at modtage vores belønning i udødelighed.¹⁷

Tilpas jeres liv til lærdommene i Jesu Kristi evangelium, og når ulykkerne truer, vil I føle hele hans mægtige arms styrke. Gør jeres hjem til et arnested for Herrens Ånd, lad det være et helligt sted, hvor modstanderen ikke kan komme. Lyt til den stille, sagte røst, der tilskynder jer til retskafne gerninger. Det er min bøn for alle og enhver, at I ikke afviger fra den sti, der fører til kundskab og magt fra Gud, den trofastes arv, ja, evigtvarende liv.¹⁸

Jeg beder til, at der i vores hjerte og i vores hjem må dvæle den kærlige, tålmodige, venlige næstekærlige og hjælpsomme ånd, der beriger vores liv, og som gør verden lysere og bedre på grund af det¹⁹ (se forslag nr. 5 på s. 254).

»Gør jeres hjem til et arnested for Herrens Ånd, lad det være et helligt sted.«

Vi kan være en positiv indflydelse i verden.

Jeg ønsker at bønfalde jer om ... at være som et anker i det samfund, I lever i, så andre drages mod jer og føler sig trygge. Lad jeres lys skinne således, at andre ved at se jeres gode gerninger får et ønske i deres hjerte om at være ligesom jer.²⁰

Det er vores pligt at vise et eksempel. Det er vores pligt at holde sandhedens banner højt. Det er vores pligt at opmuntre vor Faders andre børn til at lytte til hans råd og vejledning og tilpasse det således, at uanset hvor vi befinder os, kan vi konstatere, at Guds Ånd brænder i vores sjæl, og vores indflydelse vil være af det gode.²¹

Herren har ikke krævet det umulige. Tværtimod har han givet os befalinger, råd og vejledning, så det er muligt for os alle at kunne følge det i dag og i den tid, vi lever ...

Brødre og søstre, vi bør være trofaste. Det land, vi lever i, bør blive helliggjort ved vores retskafne livsførelse ... Alt, hvad vi

behøver, er at omvende os fra vore synder, vende os væk fra vores fejlslagne veje, rense vores liv for urenheder og derpå gå omkring og gøre godt. Det kræver ikke, at vi bliver indsat til det formål. Hver mand, kvinde og barn i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kan gå omkring og gøre godt og modtage de velsignelser, som kommer deraf (se forslag nr. 6 på s. 254).

... Lad os lægge kræfter i det værk, som han har betroet i vores varetægt, lad os velsigne vor Faders børn, uanset hvor de findes, og vores tilværelse skal beriges, og denne verden bliver et lykkeligere sted. Det er den mission, der er blevet lagt på vore skuldre. Vor himmelske Fader vil holde os ansvarlige for den måde, hvorpå vi opfylder den. Gud tillader, at vi i vor sjæls ydmyghed går omkring med et ønske i vores hjerte om at gøre godt mod alle mennesker, uanset hvor de findes, og give dem den glæde, som kun kan komme ved at overholde hans love og følge hans befalinger. At den fred kan dvæle i vores hjerte og hjem, så vi kan udstråle solskin og glæde, uanset hvor vi færdes, så vi over for verden, gennem det liv vi fører, kan bevise, at vi ved, at Gud lever, og modtage velsignelserne derfor, beder jeg ydmygt om.²²

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs beretningen om Belle S. Spafford, der får vejledning af præsident Smith (s. 247). Hvordan kan du »gør[e din] indflydelse gældende«?
2. I det første delafsnit i lærdomme (s. 248) fortæller præsident Smith om de vanskeligheder, der er blevet forudsagt skal gå forud for det andet komme (se også 2 Tim 3:1-7; L&P 45:26-35). Hvorfor tror du det er vigtigt at vide, at disse vanskeligheder blev forudsagt i skrifterne?
3. Gennemgå det delafsnit, der begynder nederst på s. 248. Hvilke problemer i verden kunne løses ved lydighed mod Jesu Kristi gengivne evangelium? Hvordan har evangeliet bragt fred hos dig personligt? Hos din familie? I dit forhold til andre?

4. På s. 250-251 kommer præsident Smith med eksempler fra skriften om Herren, der beskytter sit folk. Hvordan har Herren beskyttet dig og din familie? Hvordan hjælper lydighed os med at gøre overvinde frygt?
5. Hvilke farer truer den åndelige sikkerhed i vores hjem i vore dage? Hvad kan vi gøre for at få vores hjem til at være »et heligt sted, hvor modstanderen ikke kan komme«? (Se forslag i det delafsnit, der begynder på s. 251).
6. Læs det første og fjerde afsnit på s. 252. Hvordan er trofaste sidste dages hellige ligesom »et anker« i deres lokalsamfund? Hvorfor gør det at »rense vores liv for urenheder« os bedre i stand til at »gå omkring og gøre godt«? Overvej bønsont, hvad du bør gøre for at rense dit eget liv for urenheder.

Skriftstedshenvisninger: Es 54:13-17; Matt 5:13-16; Joh 16:33; 2 Ne 14:5-6; L&P 87:6-8; 97:24-25; JS-M 1:22-23, 29-30

Til underviseren: Overvej at opfordre klassedeltagerne til at læse overskrifterne i »George Albert Smiths lærdomme«, og vælg et delafsnit, der har betydning for dem eller deres familie. Indbyd dem til at studere præsident Smiths lærdomme i det delafsnit, herunder ethvert tilhørende spørgsmål i slutningen af kapitlet. Bed dernæst klassedeltagerne om at fortælle, hvad de har lært.

Noter

1. I Conference Report, apr. 1948, s. 162.
2. I Conference Report, apr. 1918, s. 41.
3. I Conference Report, apr. 1932, s. 41.
4. »Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace«, *Improvement Era*, sep. 1945, s. 501.
5. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach*, 1974, s. 96-97.
6. I Conference Report, apr. 1932, s. 42-44.
7. I Conference Report, okt. 1946, s. 153.
8. »New Year's Greetings«, *Millennial Star*, 1. jan. 1920, s. 2.
9. »At This Seasons«, *Improvement Era*, dec. 1949, s. 801.
10. I Conference Report, okt. 1937, s. 53.
11. I Conference Report, apr. 1946, s. 4.
12. I Conference Report, okt. 1915, s. 28.
13. I Conference Report, apr. 1942, s. 15.
14. I Conference Report, apr. 1943, s. 92.
15. I Conference Report, apr. 1942, s. 15.
16. I Conference Report, apr. 1941, s. 27.
17. I Conference Report, okt. 1946, s. 8.
18. »New Year's Greetings«, *Millennial Star*, 6. jan. 1921, s. 3.
19. I Conference Report, okt. 1946, s. 7.
20. I Conference Report, okt. 1945, s. 117-118.
21. I Conference Report, okt. 1947, s. 166.
22. I Conference Report, apr. 1932, s. 43-45.

Billedfortegnelse

- Omslag: *George Albert Smith*, af Lee Greene Richards, © IRI.
- Side 4: *Bjergprædikenen*, af Carl Bloch, gengivet med tilladelse fra Nationalhistorisk Museum på Frederiksborg Slot i Hillerød.
- Side 10: *Kristus helbreder en blind*, af Del Parson, © 1983 IRI.
- Side 20: *Kristi billede*, af Heinrich Hofmann, gengivet med tilladelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Side 24: *Jesus viser sine sår*, af Harry Anderson, © IRI.
- Side 26: *Se jeres små*, af Robert T. Barrett, © 1996 IRI.
- Side 36: *Joseph Smiths første syn*, © 1988 Greg K. Olsen, kopiering ikke tilladt.
- Side 39: *Joseph Smith*, gengivet med tilladelse fra Community of Christ Archives, Independence, Missouri.
- Side 47: *Gengivelsen af Det Melkisedekiske Præstedømme*, af Walter Rane, © 2010 IRI.
- Side 54: Foto med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek og arkiver.
- Side 59: *Vær ét i Guds øjne*, af Joseph Brickey, © 2010 IRI.
- Side 62: Foto © 2000 Steve Bunderson.
- Side 64: Foto © 2006 Robert Casey.
- Side 72: *Jesus sagde til hende: »Maria!«*, af William Whitaker, © 1999 IRI.
- Side 121: *Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple*, af Harry Anderson, © IRI.
- Side 147: Foto © 2000 Steve Bunderson.
- Side 170: *Profeten Elias kappes med Ba'als præster*, af Jerry Harston, © 1978 IRI.
- Side 174: *Moses deler Det Røde Hav*, af Robert Barrett. © 1983 IRI.
- Side 176: *Brigham Youngs ankomst*, © 1986 VaLoy Eaton, gengivet med tilladelse fra Zions Bank, kopiering ikke tilladt.
- Side 182: *Kristus og den rige, unge mand*, af Heinrich Hofmann, gengivet med tilladelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Side 192: *Daniel afviser kongens mad og vin*, af Del Parson, © 1983 IRI.
- Side 214: *Saftevand på en varm dag*, af Michael Malm, © 2010 IRI.
- Side 236: *Korsfæstelsen*, af Harry Anderson, © IRI.
- Side 246: *Fred efterlader jeg jer*, © 2004 Walter Rane, gengivet med tilladelse af Kirkens historiske museum.

Indeks

A

Arbejde, 206-207

Aronske Præstedømme. *Se* Præstedømmet

B

Befalinger

Gud giver, fordi han elsker os, 183-185

holder os på Herrens side af strengen, 181-183

sikkerhed opnås ved at adlyde, 250-251

Begærlighed

advarsel mod, 207

Bibelen

vidnesbyrd om Jesus Kristus, 23
Se også Skrifterne

Bøn

bed for regeringsledere, 94-95

dreng beder læger om at bede for sig, 91-92

familiebøn, 94-96

kraften i, 94-95

vi kan inspireres til at vide, hvad vi skal bede om, 92-94

C

Cumorahøjen, xxviii

D

Daniel

adlød Herrens sundhedslov på sin tid, 192-194

hans tro, 173

Den førjordiske tilværelse, 66-67, 67-68

Dette er stedet, monument, xxxiv-xxxv

Djævelen. *Se* Modstanderen

Døden

evangeliet hjælper os til at forstå, 65-67, 71-74

Dåb

Jesu Kristi, 23

E

Eksempel

forældres, 199-200, 228-230
gennem vores, kan vi være en positiv indflydelse, 252-253
ved at fortælle om evangeliet, 132-135

Elias, profeten

gengav nøglerne til arbejdet for de døde, 77, 78

hans tro, 174

Evigt liv

jordelivets formål er forberedelse til, 67-68

F

Familieaften, 232

Familien

bøn bringer enighed i, 95-96
mere værdifuld end verdslige ting, 69

skriftstudium, 103-104, 231

venlighed i, 219-221

Se også Forældre

Farr, Lorin (morfar), xii

Forberedelse

til evigt liv, 5-7, 67-68, 102, 240-243

- til missionstjeneste, 134-135,
136-138
til nødsituationer, 204-205
- Forråd af fødevarer
giver os mulighed for at være forberedte til hårde tider, 204-205
gør Kirken i stand til at hjælpe mennesker i nød, 203-204
- Forsoningen. *Se* Jesus Kristus;
Opstandelsen
- Fortælle andre om evangeliet
begejstring og oprigtighed ved at, 120-123, 144-145
behov for at, 118-120
belønning for at, 124-126
betydning af eksemplet ved at, 132-134
med kærlighed og venlighed, 142-143
måder at deltage på, når man vil, 134-138
vigtigheden af Helligånden, når man vil, 146-148
vores ansvar for at, 27-28, 122, 123-124, 130-132
øger andres lykke og godhed, 141-142, 145-146
- Forældre
bør være kærlige og venlige over for børn, 219-221, 230-231
eksempel, 199-200, 228-230
har ansvar for at undervise børn i evangeliet, 225-228
Se også Familien
- Frafaldet
i tidens midte, 45
præstedømmets myndighed gik tabt under, 46
vor himmelske Fader gengav evangeliet som svar på, 38
- Fred
gennem Jesu Kristi evangelium, 248-250
- Fædre
bør forberede deres sønner til at modtage præstedømmet, 43
Se også Forældre
- Første syn, Det
et yderligere vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, 25-26
lagde et fundament af tro, 35
viste, at himlene ikke er lukkede, 33-35
viste Joseph Smiths tro, 34, 35, 175
- G**
-
- Gengivelse
af evangeliet, 37-38
af præstedømmet, 45-48
- Gud Faderen
alle mænd og kvinder er børn af, 12-13
giver befalinger, fordi han elsker os, 183-185
har et legeme, 37-38
taler til mennesket, 109-110
vi kan blive ligesom, 67-68
- H**
-
- Helligånden
kilde til vidnesbyrd, 26-27, 111-113, 147-148
leder os til tryghed og ophøjelse, 113-114
nødvendig, når der fortælles om evangeliet, 146-148
- Himmelske Fader, vor. *Se* Gud Faderen
- Hjem
kan være et trygt sted, 251
Se også Familien
- Hjemmelærere
George Albert Smiths erindring om, 43-45

J

- Jesu Kristi evangelium
 bringer lykke, 28, 37-38, 71-74
 bør gøre os til et bedre folk, 7-8
 eneste vej til fred, 248-250
 har verden brug for, 118-119
 lærer os at elske hinanden, 13-14
- Jesu Kristi kirke
 besidder guddommelig myndighed, 48
 fremgang i, 41, 150-152, 154-158
 under ledelse af Jesus Kristus, 56, 110-111
- Jesus Kristus
 dåb, 23
 gav præstedømmet til sine apostle, 45
 Guds Søn, 21-23
 lever i dag, 21-23
 opstandelse, 23
 tilgav sine korsfæstere, 238
 vidnesbyrd vedrørende, i Bibelen, 23
 vidnesbyrd vedrørende, i Mormons Bog, 24-25
 viser sig for Joseph Smith, 25-26
 viser sig for nefitterne, 24-25
 vores vidnesbyrd om, 19-29

K

- Kaldelser
 medlemmers ansvar at varetage, 152-154
- Kirkeledere
 Herren vejleder sit folk gennem, 56-57, 110-111
 sikkerhed i at følge, 57
 udvælges af Herren, 55-56
 vi bør ikke kritisere, 59-60
Se også Kirkens præsident
- Kirkens præsident
 Herren vejleder sit folk gennem, 110-111

modtager styrke og visdom fra Gud, 58

styrkes ved medlemmers oprettholdelse, 60-61
Se også Kirkeledere

Kritik

af kirkeledere, 59-60
 i strid med Jesu Kristi evangelium, 217
 se efter dyder i andre i stedet for at kritisere, 217-218

Kærlighed

befaling, 13-14
 bringer sand lykke, 15-17
 kan inspirere mennesker til at gøre det rigtige, 15, 143, 218-219
 muligheder for at udtrykke, 14-15
 når der fortælles om evangeliet, 142-143
 udøv, ved at række ud til andre, 14-15
Se også Venlighed

L

Lignelsen om bryllupsfesten, 5

Livet

er evigt, 66-67
 formål, 67-69

Lydighed. *Se* Befalinger

M

Melkisedekske Præstedømme, Det.
Se Præstedømmet

Missionering. *Se* Fortælle andre om evangeliet

Modstand

stopper ikke Kirkens fremgang, 154-157

Modstanderen

prøver at bedrage os, 185-188
 vi kan modstå, 188-189

Mormons Bog
 George Albert Smith fortæller
 andre om, xxii, xxxiii
 vidnesbyrd om Jesus Kristus, 24-26
Se også Skrifterne

Moses
 arme understøttet af Aron og
 Hur, 58
 hans tro, 173

Mødre
 venlighed og medfølelse hos,
 219-221
Se også Forældre

N

Nadveren
 indstiftet af Frelseren, 164-166
 rens uvenlighed fra vores hjerte
 før nydelse af, 240
 værdig deltagelse i, fornyr vores
 åndelige styrke, 166-168

Noa
 få gav agt på hans advarsler, 57
 hans tro, 173

Næstekærlighed. *Se* Kærlighed

O

Opretholdelse af kirkeledere, 53-61

Opstandelsen, 21-23, 70-71

Ordinancer
 for afdøde, 79-83
 nødvendige for frelse, 49

P

Pionerer, xxviii-xxxi, xxxiv-xxxv

Præstedømmet
 bærere af, må være værdige, 49-51
 en mulighed for at tjene, 43-45
 findes kun i Jesu Kristi sande
 kirke, 48
 fjant ikke med, 50
 gengivelse af, 45-48

må overdrages på Herrens måde,
 48
 ordinancer i, nødvendig for ind-
 træden i det celestiale rige, 49
 unge mænd bør forberedes til at
 modtage, 43

S

Sabbatsdagen
 at ære, bringer lykke, 161-163
 gå i kirke på, 163-164

Satan. *Se* Modstanderen

Sidste dage
 alvorlige vanskeligheder er blevet
 forudsagt om, 248

Skrifterne
 hjælper os med at overkomme
 prøvelser, 101-102
 hjælper os til at forberede os til
 det celestiale rige, 102
 læs, som familie, 103-104
 mere værdifuld end menneskers
 filosofi, 100-101

Slægtshistorie
 hjælp fra Herren til at forske i,
 83-86
Se også Templer og tempeltjeneste

Smith, George A. (farfar)
 baggrund, xi-xii
 inspireret til at bede for sin fami-
 lies sikkerhed, 92-93
 missioneringsindsats, 155-156
 råder sin familie til at blive på
 Herrens side af stregen, 181
 set af George Albert Smith i en
 drøm, xxiv-xxvi

Smith, George Albert
 angrebet af pøbelen, xvii-xviii
 arbejder på en tekstilfabrik som
 13-årig, xiv-xv
 barndom, xi-xv, 223

- besøger Joseph Smiths fødested, 31
- besøger Mexicos præsident, xxxiii
- besøger templet i Kirtland, 77
- borgergerning, xxii-xxiii
- børn, xviii-xix
- død, xxxvi, 21
- fortæller om evangeliet, xxi-xxii, xxxiii, 117-118, 141-142
- giver Mormons Bog som julegave, xxii
- giver sin frakke til en arbejder, 12
- helbredsudfordringer, xxiv-xxvii
- hustru går bort, xxvii
- interesse i kirkehistoriske steder, xxviii-xxxii, xxxiv-xxxvi
- kaldet til apostel, xix-xxi
- kommer overens med en ven, der sårede ham, 237
- lærer, hvordan piloter navigerer i tågen, 107-108
- lærer sin datter om ærlighed, 223-225
- mission til det sydlige Utah, xv
- mission til USA's sydstat, xvi-xviii
- nægter at drikke kaffe, 193
- opfordrer en mand til at læse skrifterne, 99-100
- opretholdes som Kirkens præsident, 53
- ordineret til diakon, 43
- overbeviser sine børn om at forære deres julegaver væk, xix
- personlige trosbekendelse, 1-2, 141, 237-238
- reddet fra drukning ved bøn, 90-91
- råder Belle S. Spafford til at bibeholde medlemskabet i en national organisation, 247
- sender hjælp til det krigshærgede Europa, xxxi-xxxiii, 203-204
- ser sin farfar i en drøm, xxv-xxvi
- som apostel, xix-xxii
- som far, xviii-xix, 223-225
- som Kirkens præsident, xxxi-xxxv
- som præsident for Den Europæiske Mission, xxvii-xxviii, 129-130, 171-173
- undervises af sin mor i bøn, xii-xiii, 89
- venlige handlinger, xi, xxxvii-xxxiii, 2, 11-12, 215-216
- ægteskab, xvi
- øjenskade, xv, xxiii
- Smith, John (oldefar), xii
- Smith, John Henry (far), xi-xii, 92-93
- Smith, Joseph
- det første syn, 25-26, 31, 33-37
- gav sit liv som vidnesbyrd, 38-41
- gengav evige sandheder, 37-38
- hans tro, 35, 36, 175
- kaldet af Gud trods sin unge alder og uerfarenhed, 35-37
- vidnesbyrd om Jesus Kristus, 25-26
- Smith, Lucy Emily Woodruff (hustru)
- død, xxvii
- frieri og ægteskab, xv-xvi
- får en velsignelse af Wilford Woodruff, xviii
- Smith, Sarah Farr (mor), xii, 89

T

- Tanker
- vi er et produkt af vore, xiv
- Teknologi
- kan bruges til at fremme Herrens værk, 151-152
- Templer og tempeltjeneste
- de helliges ofre med at bygge templet i Kirtland, 77
- formål med at gøre ordinancer tilgængelige, 79-83
- indvielse af templet i Idaho Falls i Idaho, 78

Tiende

gennem, kan vi hjælpe til med
Kirkens værk, 208-209

Tilgivelse af andre

bør være holdningen hos Kirkens
medlemmer, 238
hjælper os til at forberede os til
det celestiale rige, 240-243
viser vores påskønnelse af Guds
tilgivelse, 239

Tjeneste

i Kirken, 152-154
kan lette lidelse, 209-210
lykke gennem, 15-17
til de nødlidende efter anden
verdenskrig, 203-204

Tro

de tidlige helliges, 175-177
eksempler på, i skrifterne, 173-174
en gave fra Gud til de retskafne,
178-179
ledte til Joseph Smiths første syn,
35, 175

V

Venlighed

i vores hjem, 219-221
kan blødgøre hjerter, 215-216,
218-219
kommer fra Herrens Ånd, 216-217
vi bør være eksempler på, 217
Se også Kærlighed

Vidnesbyrd

alle kan få deres eget, 26-27,
111-113

Visdomsordet

er et kærligt råd fra vor himmel-
ske Fader, 194-195
undervis vores familie i, 199-200
velsignelser ved at adlyde, 196-199

Å

Åbenbaring

nødvendig i dag, 109-110
personlig, 109, 111-114
til profeten, 108, 109-111

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELIGE

